

Kansanääni

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Nro 1/14, helmikuu 2014-huhtikuu 2014, 13. vuosikerta, irtonumero 1,7 €

Voittoja leikattava kuntapalvelujen hyväksi

Sopimus - shoppailua ja muuta mukavaa s. 4
Leningradin vapautus ja taistelu Ukrainasta s. 12-13
Luennointia ja urheiludiplomatiaa Pjongjangissa s. 15
Nuoriso koolla Ecuadorissa s. 20

Valtiovallan tuella palvelujen alasajo ja leikkaukset ovat muodostuneet kapitalisteille voittoja ja kilpailukykyä lisääväksi tekijäksi. Sitä osoittavat hallituksen sote- ja kuntapolitiikka. Helsingin tapaan kaikki kunnat leikkaavat palvelujaan. Tavoitteemme on saada tähän täyskäännös.

Sivut 2,3,5 ja 9

EU-vaalit: yhteistyöhön muutoksen puolesta

Jo edellisissä EU-vaaleissa katsoimme uusliberalismin kaatamisen onnistuvan vain laajan työkansaa edustavan yhteisrintaman avulla. Markkinaehtoiselle kovalle kapitalismille on esitettävä poliittinen vaihtoehto. Se on tulonjaon muutos pääoman kustannuksella perusturvan hyväksi. Leikkausten sijaan julkisia palveluja ja sinne työpaikkoja. "Hyvinvointivaltion puolesta - Ei EU:lle" on alku kehittää tätä yhteistyötä.

Katso sivut 6 ja 20

Ukrainan kriisi uusliberalismin seurausta

Uusliberalismi näyttää "kyntensä" tänään Ukrainassa. Sosialismin hajoamisen jälkeen siellä kehittyi nopeasti eliitti (oligarkit), jotka keskittivät haltuunsa kansan omaisuuden. Tällä hetkellä Ukrainan oligarkit Venäjän oligarkkien ja euroeliitin kanssa taistelevat alueen pääomien hallinnasta, markkinoista ja vallasta. Sen kärjistyneenä seurauksena autonrenkaat palavat ja ihmisiä kuolee. Ääriryhmien vaikutus lisääntyy.

Katso artikkeli Sivu 17

Sivut 2-3

- Loppu leikkauspolitiikalle
- Myös kapitalistien on maksettava
- Kuntalakiuudistus
- Blondi Kokkolasta

Sivut 4-5

- Sopimus - shoppailua
- Kipuraja hämmöttää
- Sote-soppa kiehuu
- Duunarin ventti

Sivut 6-7

- Voitoissa hurja kasvu
- EU-vaaleissa yhteistyöhön
- Pääoma 2000-luvulla

Sivut 8-9

- "Inkku" 90 v. ja Matti 60 v.
- Kyykyttämisen loputtava
- Asukastaloja uhataan
- Supistuksia liikenteeseen

Sivut 10-11

- Kataisen verouudistus
- EU:n työttömyyspolitiikasta
- Näytelmä Kuusisesta
- "Liian monet meistä"
- Vaiettu totuus

Sivut 12-13

- Leningradin vapautus, taistelu Ukrainasta.

Sivut 14-15

- Kansankapitalismiako vai laillistettua varkautta
- Urheiludiplomatiaa Pjongjangissa
- Beirutin teurastaja

Sivut 16-17

- Unohtamisen suhteellisuudesta
- Sotshin häväistyskampanja
- Ukrainalainen Euromaidan

Sivut 18-19

- Kansan ääni kuuluu
- Työkansan ilmoituksia

Sivu 20

- Nuoriso koolla Ecuadorissa
- Solidaarisuutta Venezuelalle
- Hyvinvointivaltion puolesta
- Ei EU:lle

Kaikkien maiden proletaarit-
liittyykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:

Tommi Lievemaa, PL 780, 00101 Helsinki
0407330466

Helsinki 25.2.2014

Loppu leikkauspolitiikalle – kohti demokraattista muutosta

Poliittista keskustelua käydään Suomessa tällä hetkellä lähes yksinomaan säästöistä ja leikkauksista; milloin, miten ja kuinka paljon pitää leikata. Hallitus on vaalien lähestyessä hieman topuutellut pahinta leikkausintoaan. Se on ilmoittanut, että säästöjä voidaan tarvittaessa jakaa useammalle vuodelle eteenpäin. Tämän ei pidä antaa hämätä, sillä säästötavoitteista ei olla tinkimässä senttiäkään.

Sen sijaan halutaan – demokratiaa syvästi halveksuen – sitoa valmiiksi jo seuraavienkin hallitusten kädet. Ilmeisesti oletetaan, ettei kansalaisten mielialoihin ja politiikan suuntaan ole luvassa muutoksia. Kansalaisia hämätään luomalla valheellista mielikuvaa, jonka mukaan säästöpolitiikka on lähinnä teknistä hallinnointia, ei ideologista politiikkaa. Todellisuudessa leikkauspolitiikka edustaa uusliberalistisen kapitalismin ideologiaa, joka on kiveen hakattuna EU:n perussopimuksissa. Säästökeskustelulle on ominaista, että sitä käydään yksinomaan kapitalismin asettamissa ahtaissa raameissa. Suurpääomaa ei vaadita tilille ahneudesta ja yhteiskunnan varallisuuden rohuamisesta. Kapitalisteja sen sijaan hellitään jatkuvilla veronkevennyksillä "kestävyyssvajeesta" huolimatta.

Virallisesta ideologiasta poikkeavat näkemykset pääsevät harvoin valtavirran julkisuuteen sananvapaudellaan ylpeilevässä Suomessa. Poikkeuksena ovat henkilöt, joilla on riittävä kansainvälistä painoarvoa, jotta heidät voitaisiin vaieta kuoliaiksi. Esimerkkinä käy yhdysvaltalainen taloustieteen nobelisti Paul Krugman. Krugman on arvostellut jyrkästi Kataisen hallituksen leikkauspolitiikkaa ja vedonnut pohjoismaisen hyvinvointimallin puolesta. Suomessa Krugmanin puheisiin on suhtauduttu olankohautuksella. Uusliberalistisen ideologian puhtauteen ei haluta säröjä. Kuten Kimmo Sasi totesi: "Suomen ja Saksan linja vastuullisesta kansallisesta politiikasta on oikea" (HS 13.2.). Kokoomuksen mukaan EU-jäsenyys tuo Suomeen "vaurautta ja uutta työtä". Vastuullinen EU-politiikka on todellisuudessa kokoomuksen mielikuvitusmaailman ulkopuolella merkinnyt tuhansien työpaikkojen menetyksiä, pahenevaa tuloeroja, syrjäytymistä, köyhyyden ja eriarvoisuuden lisääntymistä, tuloerojen kasvua, julkisten palveluiden näivettymistä sekä maaseudun kurjistumista. Vain täydellisen kyyninen ihminen voi väittää EU:n tuovan Suomeen "vaurautta ja uutta työtä".

STP vaatii radikaalia muutosta nykyiseen kovaan, uusliberalistiseen politiikkaan. EU-vaaliohjelmassamme todetaan: "Tavoitteemme on yhteiskuntapolitiikan muutos, joka tekee oikeutta tavalliselle kansalle. On toteutettava tuloerojen muutos pääomatulojen ja suurituloisten kustannuksella työtulojen ja perusturvan hyväksi. Leikkausten ja yksityistämisen sijaan tulee kehittää julkisia palveluja ja luoda sinne työpaikkoja". Näemme, että nyt on viimeinen hetki ryhtyä vakavaan yhteistyöhön yhteisrintaman kokoamiseksi nykyistä politiikkaa vastaan ja demokraattisen kehityksen puolesta. Aloite yhteiskunnassa on jo liian kauan ollut oikeistolla ja elinkeinoelämällä. Näiden ajama politiikka ei vastaa kansan enemmistön etua eikä tahtoa. STP osallistuu EU-parlamenttivaaleihin yhteisellä listalla SKP:n kanssa. Tavoitteenamme on entisestään voimistaa uusliberalismin vastaisen ja demokraattista muutosta ajavan yhteisrintaman kehittämistä EU-vaalien jälkeen.

Toimituksen pääkirjoitus:
Tommi Lievemaa

Tilaan

Kansanäänen

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15 €.

- Olen maksanut tilaushinnan 15 €
 Maksettu tilille Op FI08 5541 1420 0279 66
 Lehti laskuttaa

Sukunimi _____ Etunimi _____

Lähiosoite _____ Postinumero ja -paikka _____

Tilaus os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki
Tilaus sähköpostilla: tilaukset.kansanaani@gmail.com
Tilausohje: Jos tilaat Kansan äänen ainoastaan maksamalla tilausmaksun pankkitilille FI08 5541 1420 0279 66, laita viesti-osaan ehdottomasti osoitteesi. Ilman osoitetta emme voi lähettää lehtiä sinulle. Osoitteen voit ilmoittaa myös ilmoittamalla sen sähköpostilla tilaukset.kansanaani@gmail.com.

Suurkapitalistien maksettava osuutensa hyvinvointivaltiosta

Keskustelua käydään lähinnä leikkausten ajoituksesta. Viime aikoina on hallituksen ja EK:n taholta esitetty "myönnytyksiä", joiden mukaan kolmen miljardin euron sopeutukset voitaisiin jakaa useammalle vuodelle. Kyse on kansaa koskelevasta hämähäyksestä; julkisen sektorin rajua karsintaa joka tapauksessa suunnitteilla. Tuleville vuosille hajautetut leikkaukset sitovat tulevaisuuden hallituksen kädet. Näin halvennetaan demokratiaa ja pyritään torjumaan vaihtoehtoisen politiikan mahdollisuuksia.

Julkiseen keskusteluun ei juuri mahdu vaihtoehtoisia näkemyksiä. Väitettä "hyvinvointivaltioon ei enää ole varaa" ei yleensä kyseenalaisteta. Lähinnä keskustellaan siitä, pitäisikö kansaa piinata uusilla veronkorotuksilla vai julkisten menojen leikkauksilla. Viime aikoina on vaadittu muun muassa EK:n, Keskuskauppakamarin, kokoomuspoliitikkojen sekä Helsingin Sanomien suulla, että hallituksen olisi luovuttava ns. 50-50-jaosta, eli puolet veronkorotuksista, puolet menojen leikkauksia. Näiden tahojen mukaan uudet veronkorotukset eivät tule enää kyseeseen, koska verotus on kuulemma jo nykyisellään saavuttanut ylärajansa. On siis keskeytettävä menojen leikkaamiseen ja "rakenteellisiin uudistuksiin".

Krugman tuomitsee hallituksen leikkauspolitiikan

Taloustieteen nobelisti Paul Krugman on jyrkästi eri linjalla Kataisen hallituksen kanssa leikkauspolitiikan järjestyksestä. Krugmanin mukaan nykyisessä tilanteessa ei ole mitään järkeä kiristää ruuvia yhä tiukemmalle. "Suomi on tehnyt todella kovaa kiristyspolitiikka ilman minkäänlaista painetta markkinoilta. Poliitikot ovat olleet todella vastuuttomia", sivalsi Krugman hallitusta Uuden Suomen haastattelussa Tukholmassa. "Tehkää mitä tahansa, mutta älkää ainakaan kiristäkö enempää. Älkää enää pahentako tilannetta entisestään", vetosi Krugman hallitukseen.

Krugmanin mukaan tilanne olisi helpompi, jos Suomi ei olisi mukana euroalueessa. "Silloin teillä olisi mahdollisuus tehdä omaa rahapolitiikkaa. Nyt sitä ei ole", Krugman painotti. Hän muistutti myös, että Suomi on Pohjoismaiden joukossa ainutlaatuinen talous, koska maa on muista Pohjoismaista poiketen mukana eurossa. Suomalaiset "asiantuntijat" luonnollisesti kiireen vilkkaa tyrmäsivät talousnobelistin näkemykset euron haitallisuudesta maamme taloudelle.

Suurkapitalistit vapaa- matkustajina

Keskustelua Suomen ja maailman taloudesta käydään usein ikään kuin laput silmillä, sokeina ja tiedottomina maailmassa vallitsevasta to-

Meille uskotellaan päivittäin, että Suomi elää yli varojensa. Sanotaan, että tarvitaan rakenteellisia uudistuksia toisen sanoen julkisen sektorin supistamista. Väitetään, että hyvinvointivaltioon ei enää ole varaa; tarvitaan miljardien leikkauksia. Suurkapitalistien etujärjestö Elinkeinoelämän keskusliitto (EK), pankkien analytiikot ja porvaripoliitikot toittavat kaikki samaa tarinaa. Myös eduskunnan vasemmistopuolueet ja Perussuomalaiset ovat enemmän tai vähemmän samoilla linjoilla.

dellisuudesta. Monikansalliset suuryritykset ja maailman rikkaimmat ihmiset ovat näet siirtäneet viimeisen parinkymmenen vuoden aikana tulojaan kiihtyvällä tahdilla säätelyn ja verottajan ulottumattomiin. Pelkästään EU:n alueella verotuloja menetetään arviolta 1000 miljardia vuodessa suuryritysten verosuunnittelun ja veronkierron takia. Tax Justice Network -järjestö on arvioinut, että maailman rikkaimmat ihmiset ovat sijoittaneet veroparatiiseihin 11,5 tuhannen miljardin edestä omaisuutta. OECD:n alueelta tästä summasta keskimääräisellä veroasteella jää saamatta 255 miljardin dollarin verotulot.

Veroparatiiseja ovat alueet tai valtiot, joissa on matala tai olematon veroaste, alhainen säätely sekä usein myös tiukka pankkivalvonta tai muita salassapitokäytäntöjä. Tutkija Raymond W. Baker on arvioinut, että kehitysmaista lähtee vuosittain 500-800 miljardin edestä laittomia rahansiirtoja, joista pääosa päätyy veroparatiiseihin (Wikipedia). On hyvä muistaa tässä yhteydessä, että kaikista maailmankaupasta n. 60 prosenttia on suuryhtiöiden sisäisiä siirtoja, tyypillisesti juuri esimerkiksi siirtoja kehitysmaista bulvaaniyhtiöiden kautta veroparatiiseihin.

Hätkähdyttävä tieto kapitalistisen maailmanjärjestyksen raakuudesta saatiin tammikuussa, kun Sveitsin Davosissa valmistautettiin maailman talouseliitin perinteiseen kokoontumiseen: Kansainvälisen hyväntekeväisyysjärjestö Oxfamin raportin mukaan maailman 85 rikkainta ihmistä omistaa enemmän kuin 3,5 miljardia köyhintä yhteensä. Oxfam suosittelee lisäämään markkinoiden sääntelyä, veronkiertoa vastustavia toimia ja verotuksen progressiivisuutta. Oxfam huomauttaa, että verotus on monin paikoin regressiivistä: Mitä enemmän tienaa, sitä pienemmän osuuden tuloistaan joutuu maksamaan veroja.

Suomen "korkeaa verotaso" kauhistellevat vaikenevat tietoisesti

pääomatulojen verrattain kevyestä verotuksesta. Tosiasia on, että jos maassamme verotettaisiin pääomatuloja edes EU:n keskitasoa vastaavasti, koituisi siitä lisätuloja valtiolle 4-5 miljardia vuodessa. On vaikea ymmärtää puheita kestävyysvajeesta, kun yhteisöveroa alennettiin hallituksen päätöksellä – hallituksen "vasemmistopuolueiden" hyväksynnällä - 24,5 prosentista 20 prosenttiin.

Suomen lisättävä yhteistyötä Venäjän kanssa

Suomi luopui EU-jäsenyyden myötä omasta, itsenäisestä Venäjän-politiikastaan. Tämä on ollut paha virhe; passiivisuus Venäjä-suhteissa on vahingoittanut ja vahingoittaa maamme taloutta. Myös ulko- ja turvallisuuspolitiikan kannalta omat, aktiiviset suhteet Venäjään ovat perinteisesti olleet maallemme hyödyksi.

Lappeenrannan teknillisen yliopiston professori Pekka Sutela toteaa Vieraskynä-kirjoituksessaan Helsingin Sanomissa (10.2.): "Yksi valteistamme on Venäjä. Maan tuonti kasvoi useita vuosia tavattoman nopeasti, jopa 30 prosenttia vuodessa. Suomessa sijaitsevien yritysten osuus Venäjän markkinoista kuitenkin supistui. Venäjän tuleva kasvu on paljon hitaampaa. Meillä on entistä vähemmän varaa markkinaosuuden laskuun. On yritettävä paljon kovemmin".

Maamme ulkopoliittinen sidonnaisuus EU:hun haittaa hyvien Venäjä-suhteiden kehittämistä. EU:n tuki Ukrainan "oppositiolle" kiristää EU:n ja Venäjän välejä, mikä luonnollisesti heijastuu myös Suomeen. Maassamme vallitseva yleinen Venäjä-kammo haittaa niin ikään hyviä naapurussuhteita. Suomen tulisi nähdä Venäjä valtavana mahdollisuutena ja rikkaatena, ei peikkona.

Tommi Lievemaa kirjoittaja on STP:n ehdokas EU-parlamenttivaaleissa

Keskeinen osa uusliberalismia ovat peruspalveluihin kohdistuvat leikkaukset. Siksi STP:n vaaliohjelmassa sanotaan: "On toteutettava tuloerojen muutos pääomatulojen ja suurituloisten kustannuksella työtulojen ja perusturvan hyväksi. Pääomien viennin ja globaalin keinottelun asemesta yritysten voittoja tulee ohjata kansallisen tason sijoituksiin ja investointeihin. Leikkausten ja yksityistämisen sijaan tulee kehittää julkisia palveluja ja luoda sinne työpaikkoja."

Kuntalakiuudistus – tie yksityistämiseen

Matti Laitinen on STP:n ehdokas "Hyvinvointivaltion puolesta- Ei EU:lle"-listalla

Tämän hankkeen todellisen päämääränä on kuitenkin ensisijaisesti yksityisomistukseen perustuva kuntasektorin liiketoiminta ja toisistaan yhteiskunnalliseen omistukseen perustuva palvelutuotanto. Hallituksen sopima yhteisöveron alentaminen 4,5 prosenttiyksiköllä v. 2014 alussa niveltä erinomaisesti tähän tavoitteeseen. Kuntien tulee yhtiöittää liikelaitoksensa v. 2014 loppuun mennessä tai järjestää toiminta muuten niin, ettei se vääristä markkinoita.

Eduskunta hyväksyi kunta- ja kilpailulain muutokset

Eduskunta hyväksyi kesäkuussa 2013 hallituksen tekemät kunta- ja kilpailulain muutokset. Syyskuussa 2013 voimaantuneet lait tähtäävät kilpailuneutraliteetin lisäämiseen kuntien ja yksityisen palvelutuotannon välillä. Kunnat veloitetaan yhtiöittämään toimintansa kilpailutilanteesta. Käytännössä tämä koskee kuntien liikelaitoksia silloin, kun nämä tarjoavat palveluitaan muille kuin omalle kunnalleen tai sen asukkailla. Yhtiöittämisvelvollisuus ulottuu myös virastomuotoi-

Suomen istuvan hallituksen uusliberalistista luonnetta kuvaa sen halu kiihdyttää kunnallisten palveluiden yksityistämistä Suomessa. Syyskuussa 2013 voimaantuneen kunta- ja kilpailulakiuudistuksen perusteluna oli Euroopan komission EU-valtiontukisäännöksiin vastaisiksi katsomien tukien poistaminen. Hallitus haluaa poistaa kuntien elinkeinotoiminnalta konkurssisuoja ja verotukset, koska heidän mielestään nämä vääristävät kilpailua.

Kuvat: Heikki Mäntikkö

Kunnallisvaaleissa 2012 esitimme, että hyvinvointipalvelut hoidetaan pelkästään kunnallisina toimintoina. EU-valissa tunnuksemme on: "Julkisen sektorin purkaminen ja yksityistäminen on pysäytettävä ja terveydenhuolto on kehitettävä pelkästään yhteiskunnallisena toimintana"

seen toimintaan, jos siihen sisältyy kilpailutettavissa olevaa taloudellista toimintaa.

Elinkeinoelämän keskusliitto arvostaa lakimuutosta

EK:n mielestä kilpailulainsäädännön tavoitteena on terve ja toimiva kilpailu sekä markkinoiden häiriöttömyys. EK tarkoittaa terveellä kilpailulla sitä, että kilpailua vääristävään toimintaan – etenkin kuntien tuottamiin palveluihin – on puuttava tarvittaessa lakiteitse. Elinkeinoelämä sai utjuttua uuteen kilpailulakiin julkisen elinkeinotoiminnan viranomaisvalvonnan. Jos kunnan tai kuntayhtymän harjoittama taloudellinen toiminta tai sen

rakenne vääristää tai estää terveen ja toimivan kilpailun edellytyksiä ja syntymistä markkinoilla tai on ristiriidassa kunnallisen säädetyn markkinaperusteisen hinnoittelun vaatimuksen kanssa, Kilpailu- ja kuluttajaviraston pitää puuttua asiaan. Tämä oli tärkeä voitto työnantajajärjestölle, koska sen käsityksen mukaan valtion tukema julkinen sektori aiheuttaa pahimmat kilpailun vääristymät markkinoilla.

Lisäksi kapitalistit peräivät asemansa kohentumista mm. rautatiekaluston ja julkisten toimittolujen käytön suhteen. He halusivat poistaa yrityskauppojen valvonnan voidakseen hoitaa bisneksiään miensä mukaan. Kapitalistit eivät halua ryhmäkannamenettelyn leviä-

vän Suomeen tai EU:hun.

Kilpailuneutraliteetin varjolla voi röstökästellä

Kilpailuneutraliteetilla tarkoitetaan sitä, että taataan yksityiselle ja yhteiskunnalliselle tuotantosektoreille tasapuoliset kilpailuolosuhteet. Uusliberalistien mukaan kilpailulainetta vääristävät julkisen sektorin elinkeinotoiminta, julkinen rahoitus tai tuki yrityksille sekä kunnallisten liikelaitosten höllempi verokohtelu. Kapitalistien mielestä kuntien liikelaitosten kilpailuneutraliteettia koskevat ongelmat voidaan poistaa muuttamalla niiden toiminta osakeyhtiö-, osuuskunta-, yhdistys- tai säätiömuotoiseksi sekä suosimalla yksityisiä palvelujen tuottajia.

Kilpailuneutraliteetti koskee monia kunnallisia toimintasektoreita kuten ravitsemus- ja majoitus-toimintaa, liikuntapalveluja, jätehuoltoa, sosiaalihuollon ja terveydenhuollon palveluita sekä työvoimapolitiittisia koulutuspalveluita. Muita kiinnostuksen kohteita ovat kuntien energia- ja vesilaitokset, satamat ja joukkoliikenne.

Kuinka kilpailuneutraliteetti toteutetaan?

Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että ensin kuntaan perustetaan yksityinen yhtiö, joka tarjoaa esim. samanlaisia sosiaali- ja terveys-, hoiva- ja erityisryhmien asumispalveluja kuin kuntakin. Tämä johtaa siihen, että joudutaan kilpailutilanteeseen. Seuraavaksi kilpailuvirastoon lähetetään toimenpidepyyntö. Jotta toimittaisiin EU:n neljän vapauden hengessä, toiminta osoitetaan kilpailulain mukaisesti pääsääntöisesti yksityisen tahon hoidettavaksi. Tämän seurauksena yksityistäminen etenee ja tiet kansainvälisille palveluntuottajayhtiöille ja pääomalle avautuvat. Kunnan on sallittua tuottaa palveluita omana toi-

mintana kilpailutilanteessa, jos tällainen toiminta on niin vähäistä, ettei sillä ole markkinavaikutuksia.

Laissa rajataan tehtäviä, joita ei katsota hoidettavan kilpailutilanteessa markkinoilla. Tärkeimmät rajaukset koskevat kunnan lakisääteisiä tehtäviä, yhteistoimintana hoidettuja sekä monopolin muodostavia tehtäviä. Suurin osa sosiaali- ja terveyspalveluista on lakisääteisiä, eli lainsäädäntö velvoittaa kunnat järjestämään nämä palvelut

Kuntien liikelaitokset yhtiöitetään ja yksityistetään

Suomen kunnissa toimi v. 2008 yhteensä 193 liikelaitosta. Kunnalliset liikelaitokset eivät voi toimia enää kilpailutilanteessa markkinoilla. Kaikkea kuntien kannattavaa liiketoimintaa verotetaan niiden yleishyödyllisyydestä huolimatta, koska ne heikentävät toiminnallaan yksityisyritysten tuottavuutta ja niiden vapaata liikkuvuutta. Mikäli kunta tuottaa palveluita tai tavaroita kilpailutilanteessa markkinoilla sen hinnoittelun täytyy olla markkinaperusteista. Markkinahinnoittelu vastaa sitä hintatasoa, jolla yksityiset yritykset hinnoittelevat tuotteensa. Tällainen menettely takaa, että kohtuuhintaiset palvelut katoavat, koska kaikkien palveluiden tulee tuottaa voittoa. Terveystä ja hyvinvoinnista tulee entistä likaisempaa ja eriarvoisempaa liiketoimintaa.

Yhtiöittämisellä on myös heikentävä vaikutus kuntalouteen. Yhteisöveron alentaminen pienentää kuntien verotuloja. Osakeyhtiövaiheessa kuntakonsernit alkavat myös myydä kiinteistöjään, maitaan ja osakkeitaan yksityisille sijoittajille. Niille käy kuin suomalaisille valtionyhtiöille ja ne siirtyvät ajallaan ulkomaiseen omistukseen.

Lain mukaan kunta voi edelleen

Jatkuu sivulla 5

Blondi Kokkolasta

Pitkälle sotien jälkeisen maan hallitsivat täysi-ikäiset, jotka olivat kokoomuslaisia, maalaisliittolaisia, demareita ja kansandemokraatteja. Kolmella ensimmäisellä oli konservatiiviset vanhaa säilyttävä mieli, mutta toisistaan poikkeavat käytännön tavoitteet. Vain kansandemokraateilla oli selkeä ja radikaali vaihtoehdo. Sen ansiosta heillä oli vankka kannatus. Pariin otteeseen he saivat neljänneksen äänistä.

Noihin aikoihin puolueilta vaadittiin paitsi perusteellista tavoitteiden ymmärrystä myös vankkaa kokemusta, joka saattoi kertoa vain vuosien kuluessa. Ilman hyvää tietoa ja kokemusta oli vaara, että koko potti luisui vasemmalle. Nyt kaikki on toisin. Maan hallitsevat nuoret ellei peräti keskenkasvuiset.

Heistä eduskuntaan ilmestyi ensin Siilinjärveltä 27 vuotias Jyrki Katainen, joka lähes samaa tietä nousi Kokoomuksen puheenjohtajaksi, valtionvarainministeriksi ja pääministeriksi. Seuraavissa vaaleissa eduskuntaan tuli 27 vuotias Jutta Urpilainen, blondi Kokkolasta. Myös hänestä jotakuinkin samalla vauhdilla tehtiin vastavalmistuneen luokanopettajan kokemuksesta demareiden puheenjohta-

ja ja valtionvarainministeri.

Kokemattomuuttaan tai muiden käskystä Jutta Urpilainen julisti viimevuoden elokuussa, että talouspolitiikan peruspilarit ovat valtion budjetti, rakenneuudistus, lisäbudjetti ja maltillinen palkkatarkaus. Asiallisesti ne ovat vain lillukanvarsia, sillä todelliset talouden peruspilarit ovat pääomat, työvoima, vienti, tuonti ja kotimarkkinatuotanto.

Näille todellisille peruspilareille 1980-luvulla aloitetulla politiikalla annettiin rajattomat vapaudet. Siksi pääomat karkasivat maasta, työvoiman vajaakäyttö, työttömyys, kasvot taivasiin, kun tavaroiden tuotanto jätettiin ulkomaisten suurtyhtiöiden ylivoimaisten resurssien armoille. Siinä leikkisä työllistävällä kotimarkkinatuotannolla ei ollut mitään mahdollisuuksia. Siksi se ajettiin alas.

Hallituksen muodostamisessa ei ole kyselyt enempää aatteellisuuden, kokemuksen tai asiaankuuluvan tiedon eikä taidonkaan perään. Tärkeintä oli porvarillisen aatemaailman hyväksyminen karvoineen ja nahkoineen päivineen ja kansan kannalta väärän politiikan jatkaminen. Siinä tiedonpuute oli vahvuus. Sen ansiosta asiaansa osaavat kapitalistien lakeijat voivat ohjalla hallitusta mielin määrin. Myös hyvinvointivaltion ja työpaik-

kojen luomisen hokemisen oppiminen nähtiin hallitukseen liittymisen vahvuudeksi. Muulla ei ole suurempaa väliä.

o o o

Kaikkien itse aiheutettujen ongelmien vuoksi hallitus presidenttiä myöten ja koko eliitti voivottelevat, kuinka julkiset menot ovat paisuneet ja paisuvat. Voivottelu on luonteva osa kaiken kattavassa valheiden peitossa. Julkisten menojen vertaaminen bruttokansantuoteeseen on petos niin syvältä kuin olla ja voi.

Viimeisen kahdenkymmenen vuoden aikana julkisten menojen keskimääräinen vuosikasvu oli 4,1 %, reaalisesti 1,8 %. Julkisten menojen kasvu ei siis ole mitenkään hurjaa. Niinpä koko ongelma on tuotannossa, joka yleisesti tunnustetaan, mutta sille ei haluta tehdä mitään, kun se aiheuttaisi ongelmia EU:lle ja ennen kaikkea globaalille suurpääomalle.

Suomi on ajautunut taantumien alhoon, josta se ei pääse pois ainaakaan nähtävissä olevana aikana. Vuonna 2008 iski lama. Bruttokansantuote (bkt) jäi 185,7 miljardiin euroon. Sen jälkeen tuotanto on polkenut paikallaan. Kaudella 2009–2013 tuotanto oli keskimäärin 184,4 miljardia euroa, eikä juuri

kummempaa ole näköpiirissä. Kahdentoista koti- ja ulkomaisen enustajalaitoksen mukaan vuodelle 2014 lupaavat vain olematonta 0,6 tai enintään vaatimatonta 2,3 prosentin kasvua.

Pohjoismaisten tilastokeskusten perusteella jopa Helsingin Sanomat (28.12.13) osoitti, että oleellisen tärkeät sosiaali- ja terveydenhoitokulut olivat asukasta kohden Norjassa 18 347, 25 % bkt:stä, Tanskassa 14 250, 34 % bkt:stä, Ruotsissa 12 750, 30 % bkt:stä ja Suomessa 10 850 euroa, 30 % bkt:stä. Suomen ja Ruotsin osuus bkt:stä oli sama, mutta euroissa ero oli huikaa. Ruotsin menot olivat lähes 18 prosenttia suurempia. Suomen ja muiden pohjoismaiden välillä todelliset erot ovat todella valtavat. Sosiaali- ja terveydenhoitokulut on aina laskettava asukasta kohden, muut tavat ovat pelkkää petosta.

Tätä taustaa vasten tuntuu röyhkeältä nimittää Suomea pohjoismaiseksi hyvinvointivaltioksi varsinkaan, kun hallituksella eikä yleensä eduskuntapuolueilla ole yhtään aikomusta kuroa välimatkaa kiinni. Päinvastoin. Jatkuvasti tehdään uusia leikkauslistoja.

o o o

Meillä hoetaan, että Suomikin on ahtaalla, kun kansainvälinen ta-

lous on vaikeuksissa eikä vienti vedä. Vertailukelpoisessa Tanskassa bruttokansantuote on 41 900 ja Ruotsissa 41 800 euroa asukasta kohden, mutta Suomessa vain 35 600 euroa. Tässäkin Suomi on jäljessä 18 %. Miten mahdollista, että kurja kansainvälinen taloustilanne puree meihin, mutta ei ruotsalaisiin eikä tanskalaisiin?

Näistä maista Suomi on ainoa, jonka on vietävä tavarat ensi joulukuun autoilla, sitten laivoilla ja jälleen joulukuun autoilla päästäkseen Euroopan suurille markkinoille. Suomen logistiikka tulee poikkeuksellisen kalliiksi ja tekee yhdestä maailman kilpailukykyisimmästä tuotannosta kannattamatonta.

Tämän täysi-ikäiset kapitalistit tietävät erittäin hyvin. Pääomien vienti tulee halvemmaksi. Siksi he ovat vieneet maasta 600–700 miljardia euroa. Nyt se vastaa vähintään kolmen vuoden bruttokansantuotetta. Pääomien, tavaroiden, palveluiden ja ihmisten vapaan liikkumisen sekä ylimmän lainsäädäntö-, tuomio- ja budjettilain menettäneenä Suomi EU-maana vajoaa yhä syvemmälle ja syvemmälle kurjuuden syövereihin. Tälle hallitseva nuoriso ei osaa eikä tahdo tehdä mitään.

On päästävä irti vapaakaupasta – irti EU:sta!

Kai Kontturi

Sopimus - shoppailua ja muuta mukavaa

Helsingin käräjäoikeus teki 31.1 päätöksen, joka mahdollistaa ns. sopimus-shoppailun Suomessakin. Kyseessä oli erään mainosjakajan yhdessä Posti – ja logistiikka alan unionin PAU:n kanssa nostama kanne Jakelu – Expert-yhtiötä vastaan. Jakaja vaati yhteensä 3000 euron palkkasaatavia. Vaade perustui Posti ja logistiikka-alan unionin PAU:n sekä Tieto ja tekniikka-alan työnantajiiton TIKLI:n kanssa solmittuun yleissitovaan työehtosopimukseen. Jakelu – Expertissä ei noudatettu yleissitovaa työehtosopimusta, vaan Suomen mainosjakajien etujärjestön, SME:n ja työnantajaa edustavan suoramainonnan ja kaupunkilehtiön erillisjakeluyhdistyksen SKE:n välistä ns. normaalisitovaa sopimusta.

SME- työnantajan paperijärjestö

Tässä kohtaa on syytä selostaa, mikälainen "etujärjestö" SME on. Sen perustivat lokakuussa 2009 Jakelujuniorit Oy:n entinen varatoimitusjohtaja, viestintäkonserni Janton Oy:n tutkimusasistentti ja jakelujuniorien jakeluvalvoja. Kyseessä on siis työnantajan perustama ja johtama ammattiyhdistys! Sillä ei ole toimistoa, ei ainuttakaan luottamusmiestä, eikä omaa työtömysskassaa. Sen puheenjohtajan saa kiinni torstaisin puhelimitse klo: 12.00 – 13.00. SME käy työehtoneuvotteluja SKE:n kanssa, joka sekin on sattumalta perustettu syyskuussa 2009. Näiden yhdistysten nettisivujakin on vaikea erottaa toisistaan.

Käräjäoikeus noudatti työnantajan linjaa

Helsingin käräjäoikeus katsoi, että SME on aidosti perustettu ajamaan

työntekijöiden asiaa, vaikka sen sopima palkka on kolmasosa yleissitovaa palkkaa pienempi. Tämä ei käräjäoikeuden mielestä ole kohtuuton – ja sen mukaan perustajien huolena on ollut alan työpaikkojen säilyminen. Näin siis käräjäoikeus, vaikka yleissitovaa sopimusta noudatetaan yli viidessäkymmenessä alan yrityksessä, joilla paremmasta palkkatasosta huolimatta menee hyvin. Kanne siis hylättiin ja PAU velvoitettiin maksamaan yhteensä 17.000 euron oikeudenkäynti kulut ja todistajapalkkiot.

Oikeuslaitoksen puolueettomuuden testausta

Päätöksestä on valitettu ja se menee hovioikeuden käsittelyyn. Toivoa sopii, että hovissa on hiukan enemmän asiantuntemusta kuin käräjäoikeudessa. Jos tämän kaltainen sopimus- shoppailu yleistyy, ovat suomalaiset työläiset kusessa lopullisesti.

Voidaanhan juttu tietysti kääntää toisinkin päin: Työläiset vaan perustamaan työnantajien etujärjestöä ja neuvottelemaan sen kanssa työehdoista ja viiden euron palkankorotuksista tuntipalkkaan. Sitten vaan käräjille jos työnteettäjä kieltäytyy maksamasta.

"Kataisen Korpilammen seurausta"

Elinkeinoelämän keskusliiton EK:n työmarkkinajohtaja Lasse Laatuinen laukoi mielipiteenään, että vähintään seuraavat viisi vuotta pitää mennä 20 euron palkankorotuksilla. Pannaan tämä muistiin. Laatuinen ei sentään vaatinut nolla linjaa eikä palkan - alennuksia kuten työnteettäjiillä on viimeaikoina ollut tapana. Laatusen vaatimus oli oikean suuntainen, mutta riittämätön. - Yksi nolla lisää, niin ollaan lähellä sopimusta!

Ei mikäänlainen "myönnytys" riitä työnantajille

Laatuinen vaatii myös eläkeiän nostoa. Hänen mukaansa 65 ei riitä. Perusteluna hän esitti, että monet Euroopan maat ovat nostaneet eläkeiän 67:n ja ylikin. Laatuselta on kokonaan jäänyt huomaamatta, että yksi näistä maista on Suomi. Meilähän voi töitä tehdä 68- vuotiaaksi, jos haluja ja terveyttä riittää. Eikä työntekoa senkään jälkeen mikään laki kiellä. Nykyinen laki, jolla eläkkeelle voi jäädä 63 – 68 vuotiaana on yleisesti duunarien keskuudessa todettu kohtuulliseksi. - Monet raskasta työtä tekevät yrittävät sinitellä työelämässä 63- vuotiaaksi. Joitakin se onnistuu, mutta ei kaikilta.

Keskimääräinen eläköitymiskä on viimeisimpien tilastojen mukaan 60,9 vuotta. Ruotsissa voi jäädä eläkkeelle 61 – 67 vuotiaana. Siellä kuitenkin työskennellään kaksi vuotta pidempään kuin Suomessa. Syyt tähän voisi EK ja Laatuinenkin pohtia. Onkohan suomalaisessa työelämässä jotakin vikaa, kun porukka eläköityy jo 61 vuotiaana?

Voima ratkaisee, miten sopimukset kirjoitetaan

Työmarkkinakeskusjärjestöt sopivat syksyllä niin sanotussa työllisyys – ja kasvusopimuksessa laajan mandaatin antavan lausekkeen, jo-

ka antaa mahdollisuuden (katso KÄ 4/13) "kirjoittaa kokonaan uusiksi lait työrauhasta ja työehtosopimuksista", kuten Laatuinen asian ilmaisi. Hänen mielestään työrauhajärjestelmä vuotaa. EK:n ja Laatusen mielestä kaikki lakot pitäisi kieltää. - Työpaikoilta kantautuneiden tietojen mukaan duunarit sen sijaan vaativat kaikkien työtaisteluoikeutta rajoittavien pykälien poistamista. Niinkin päin voidaan kirjoittaa uusiksi lait työrauhasta ja työehtosopimuksista.

SAK toimii vasta, kun jäsenet reagoivat.

SAK ei ole lakko-oikeuden rajoitusten poistamista vaatinut. Pitäisi

vaatia. - Muuten olemme tilanteessa, jossa mainosjakelu-alan kaltaista sopimus-shoppailua tulee olemaan joka alalla. SAK:n ja muiden työntekijäkeskusjärjestöjen on vaadittava rajoittamatonta lakko-oikeutta. Lisärajoituksia ei missään tapauksessa saa hyväksyä. Se johtaisi täydelliseen isäntävaltaan ja työnteettäjien diktatuuriin.

Tämän vuoden tärkeimpiä kamppailun aiheita ovat yleissitovien työehtosopimusten puolustaminen, eläkeiän alarajan noston esittäminen ja lakko-oikeuden rajoitusten poistaminen.

Markku Nieminen pääluottamusmies

Toimituksen otsikointi

Sähkönsiirtomme myytiin ulkomaille, miksi ?

Suurin syy Suomen sähkönhintojen kalleuteen ja jatkuviin kallistumisiin myös tulevaisuudessa on siinä, kun sähkömarkkinamme "vapautettiin", ja Suomi liittyi 1998 Pohjoismaiden ja Baltian maiden yhteiseen sähköpörssiin Nord Pooliin.

Silloinen elinkeinoministeri Mauri Pekkarinen (kepu) ylisti hallituksen päätöksen merkittävien jatkossa suomalaisille edullisinta mahdollista sähköenergian hintaa. Vaan kuinka sitten kävikään? Sähkön hintaa nostetaan jatkuvasti ja siirrytään yhä nopeampaan ja vuodenaika kohtaiseen - hinnoitteluun.

Ja nyt tämä Suomen valtion enemmistö omisteinen Fortum myi koko sähkönsiirron toimintansa uudelle osakeyhtiölle. Nykyhallitus on myös syyllinen tähän. Nyt 640 000 kotitalouden sähkönjakelusta vastaa puhtaasti voiton tavoit-

teluun toimintansa pohjaava taho.

Tämän Suomi Power Networks Oy:n isoimmat osakkaat ovat ulkomaisia suursijoittajia australialainen First State Investments ja kanadalainen Borealis Infrastructure, molemmat 40% osuudella. Tämänkin kaupan taustalla on osa laajempaa ideologiaa. Kaupan taustalla ovat EU:n vaatimukset siitä, että energiayhtiöiden pitäisi luopua siirtoverkkojensa määräysvallasta. Mutta kuluttajalla on nyt siirtohintan kilpailuttamisessa suuri ongelma, siirtohintaa EI voi kilpailuttaa.

Onpa niin mukavaa kun Fortum muisti asiastaan juuri tänään (8.1) lähettämällä ilmaisen sähkökulutusvahdin minulle, jolla voin seuraila yhä vähenevää sähkön käyttömme, mutta siitä huolimatta - yhä kohoavaa hintaa.

Jori Porspakka
Jokela/Tuusula

Ay-johtoa marssimassa "Kataisen korpilammen" 26.8.13 saamaan ohjeita. Lammaslauman tavoin korvat taisivat heilua, mutta määkimistä ei kuulunut. Mikko Mäenpää (oik.) sitten radiossa julisti yhteisistä talkoista. Mäenpää tästä joukosta "tehtävänsä tehneenä" on jättänyt paikkansa, mutta jatkaa "erityistehtävissä" suurella palkalla pahan-tekokaan muualla. Häntä meidän ei tule koskaan ikävä.

Joko kipuraja häämöttää ?

Suomi kiemurtelee EU:n kynsisä kuin kasiainen ongenkoukussa. Kaikin tavoin yritetään selvittää tulematta syödyksi. Lopulta kiemurtelevan Suomi-madon huomaa viekas särki (Barosso), joka aluksi hiljalleen vie palan kerrallaan ja lopuksi jollain ovelalla tavalla ryöstää loputkin jäljellä olevasta madosta (Suomi). Kaiken kukkuraksi syyttää tapahtumasta lahna (Lehman brothers) parvea.

Julkiset hankinnat

Törmäsin tuossa nettiä selaillessani käsitteeseen Hilma. Aloin tutkimaan, mitä tämän sanan taakse kätkeytyy? Yllätykseksi huomasin kyseessä olevan EU:n yhteneväinen julkisiin toimintoihin suoritettavien hankintojen määräävä laki. Lyhykäisyydessään seuraavanlaisesti: Julkisilla hankinnoilla tarkoitetaan sellaisia tavara-, palvelu- ja rakennusurakkahankintoja, joita valtio, kunta ja kuntayhtymät, valtion liikelaitokset sekä muut hankintalainsäädännössä määritellyt hankintayksiköt tekevät oman organisaationsa

ulkopuolelta. Merkille pantavaa tässä laissa on sen sääntely, jonka mukaan yleiset hankinnat on määrätyn kynnshinnan ylittyttyään laitettava koko EU:n tietoon ja näin yleisesti kilpailutettavaksi EU:n sisällä.

Tässä vaiheessa nousivat niskakarvat pystyyn ja soitin parit puhelut. Kysyin, mitkä ovat edellytykset päästä tähän kilpailuun mukaan? Vastaukset olivatkin yllättäviä (tai toisaalta ei). Jossain Hilman helmojen alla päätetään yritykset, jotka saavat osallistua tähän julkiskilpailutukseen. Lisäksi selvisi, että yrityksen liikevaihdon on ylitettävä määrätty summa päästäkseen osalliseksi kilpailutuksesta.

Tämä selvittikin minulle miten kierosta pelistä tässäkin loppujen lopuksi on kysymys. Ensinnäkin pienyritykset, joiden liikevaihto on muutamia kymmeniä tuhansia, eivät ole kuulemma riittävän varmoja palvelun tuottajia, vaikka ammattitaito varmasti riittäisi. Toiseksi Suomen yleisen hintatason johdosta ei voi myydä omaa työtään kovinkaan edullisesti. Kuinkahan monessa tapauksessa suo-

malainen yritys nykypäivänä voittaa tarjouskilpailun?

Uskomatonta toimintaa, tällä mukamas taataan rehellinen, yhteneväinen ja yrityksiä syrjimätön käytäntö. En jaksa käsittää, miten voi olla järkevää kilpailuttaa kotimaisia urakoita ulkomaisilla yrityksillä. Eipä tarvitse ihmetellä, miksi suomalaisten työttömyysluvut rumentuvat ja pahoinvointi lisääntyy. Valtio ja kunnat syöväät etunenässä kuntalaisten elinmahdollisuudet viemällä rahat ulkomaille. Lisätietoja aiheesta löytyy www.hankintailmoitukset.fi sivuilta.

Missä kulkee kansalaisten kipuraja?

Jokohan ruvetaan Suomessakin saavuttamaan kipuraja tällä menolla? Ilmassa alkaa olla hiljalleen kapinahankeä ja sen suorastaan haistaa. Itsenäisyyspäivien yhteydessä koetua mellakan poikanen on alkusoittoa sanon minä. Nykypäivän uutiset Fortumin sähkönsiirron myymisestä ulkomaiseen omistukseen, ym.. Vastaavat uutiset tolkkumasta rahojen tuhlauksista jonnin joutaviin

tutkimuksiin ja tutkielmiin ovat omaian lietsomaan kapinahankeä. Silloin kun valtio päättää omistamansa koko kansaa koskevan perustarpeen myynnistä ulkomaiseen omistukseen, on se myynyt oman kansansa kapitalistisen pyörän mutteriksi. Kasvatetaan vaan valtion velkaa, että saadaan työntää Kreikkaan ja vastaaviin maihin rahaa mukamas elinolosuhteiden parantamiseksi. Loppujen lopuksi rahat menevät ihan muihin suihin, perus kreikkalainen kärvistelee edelleen mahdollisuuden muurin juurella. Muista en tiedä, mutta minun kipuraja on ylitetty.

Voiko patkätöillä elää?

Minun käsityskyky ei riitä selvittämään, miten patkätöitä esim 4h pvä tekevät ihminen voi tänä päivänä ra-

kentaa tulevaisuuttaan ja suunnitella tulevaa? Se on sula mahdollisuus. Esimerkiksi kaupan kassassa patkätöiläinen 4h/pvä tienaa sen 10€/h eli 40€/pvä toisin sanoen alle 1000/kk. Miten voi olla mahdollista ohjata työttömysskassasta ihmisen patkätöihin, vaikka hyvin tiedetään, ettei ihminen sillä tule toimeen. Näillä tempuilla saadaan tilastoa kauniimmaksi ja työttömyyslukuja pienemmiksi ja siirrettyä ihmisen toisen instanssin pyöräeltäväksi. Perheen peruselinmahdollisuudet eivät siitä parane. Säännöllisen epäsäännöllinen työ aiheuttaa työuraan toistuvia katkoksia. Patkätöy tuottaa Suomessa taloudellista ja sosiaalista turvattomuutta sekä työtätekeviä köyhiä, tätäkö on hyvinvointi kysyn minä?

Reijo Rytönen

STP:n EU-vaali ohjelmassa todetaan: "Kuntatalouden ja ympäristön kannalta olisi välttämätöntä, että kuntien ja muiden julkisyhteisöjen toiminnoissa suositaan paikallisia toimijoita. Yli kansallisvaltioiden tapahtuva kilpailutus kieltää lähiuottajien toiminnot ja lähellä tuotettujen elintarvikkeiden käytön. Tämä ei ole edes silloin suotavaa, kun lähipalvelut ovat jonkun verran kalliimpia. Siksi EU:n kilpailutusdirektiivi tulee purkaa."

Sote-soppa kiehuu - upeaa, fantastista !!

Alkukesän valoisana yönä 2011 väsyneet puolueiden neuvottelijat kirjassivat hetken mielijoh-teesta hallitusohjelmaan kunta- ja palvelurakennemuutoksen eli Kuprun. Siinä todetaan, että hallitus tekee lakiesityksen asiasta vuoden 2011 aikana.

Karttatarjoituksia ja maa-kuntakierroksia

Kuntaministeri Virkkunen teki karttatarjoituksia valtiovarainministeriön kuntaosaston huoneessaan ja seuraavana keväänä hän lähti esittelemaan 70 kunnan malliaan kuntapäätäjille. Vastaanotto oli tyrmävä: vain kaupunkien muutama kokoomuslainen kannatti paperia.

Kataisen ja Virkkusen johdolla hallitus ajaa vuosituhannen kuntalahtaushanketta kuin käärmettä pyssyyn. Eduskunta- ja kuntavaalien alla vannottiin, että pakoliitoksia ei tehdä. Vaalien menetyä korrotaan, että valtioneuvosto voi yhdistää kriisikunnan johonkin muuhun kuntaan. He eivät kannata pakoliitoksia - niitä tehdään vain, jos kunnat eivät vapaaehtoisesti suostu liitoksiin.

Juhani Tanski on STP:n ehdokas "Hyvinvointivaltion puolesta- Ei EU:lle"-listalla

Kuntien valtionapuja on vähennetty ilmeisenä tavoitteena, että kaikki kunnat olisivat kriisikuntia. Kunnat ovat saaneet lausua mielipiteitä monenlaisista Kupru-ehdotuksista.

Pakkokeinot käyttöön

Viime huhtikuussa hallitus toi eduskuntaan lakiesityksen, jolla mm. pakotetaan kunnat selvittämään kun-

taliitoksia. Jos selvitys tehdään aidosti, lopputuloksena useimmiten on liitosten torjuminen. Siltä varalta valtioneuvosto lähettää kuntiin selvitysmiehet, jotka aina suosittavat liitoksia. Ministeriön lähettämät konsultit laativat selvityksiä tekstinkäsittelyohjelman tangontansimis- eli "Etsi korvaa"-toiminnolla. Kuntien nimet muutetaan ja taas uusi kuntaliitosselvitys on valmis.

Selvityksen pitää aina tuottaa tulos, että kuntien on yhdistyttävä. Selvityksessä ei saa tulla tulokseen, että kuntaliitos aiheuttaisi lisäkustannuksia ja turhan byrokratian lisäyksen. Kiellettyä on pohtia, voisiko toimintoja tehostaa jakamalla suurkaupunkeja toimiviin osiin. Jyrkästi tuomittavaa on pohtia, voisiko toteutettujen liitosten kokemuksista jotain oppia.

Virkkunen ajaa pontevasti pieniä kuntia yhteen, sillä "vain suuret kunnat pystyvät tarjoamaan kansalaisilleen lain suomat palvelut". Mm. tutkijat Olli Mäenpää, Kaarlo Tuori ja Kari Prättälä tyrmäivät hallituksen kunta- ja sote-uudistuksen sekä valmistelun että tarkoituksen osalta. Vain täysin kriittisen ajattelukyvyyn menettänyt ja alistettu kansa suostuisi nielemään hallituksen valheet suuruuden ekonomista. Kaikki ministerit ja kansanedustajat tietävät tilastojen ja toteutuneiden kuntaliitosten osoittavan, että pienet kunnat tarjoavat koulutus-, sivistys- ja sote-palvelut keskimäärin pienemmin kustannuksin.

Tuuliviirit Katainen ja Urpilainen

Jyrki Katainen sanoi vuoden 2007 eduskuntavaalien edellä Uutis-Jousi-lehdelle: "Kuntaliitoksia ei pidä tehdä väkisin hallituksen mahtikäskyllä. Ja miksi? Siksi, että mikäli kunnat vastentahtoisesti liitetään yhteen, katoaisi paikallinen kehittämismotivaatio eikä liitoksesta olisi mitään hyötyä." Toukokuussa 2012 Jutta Urpilainen sanoi Aamulehdelle, että "SDP ei lämpene pakoliitoksille edes silloin, kun vapaaehtoiset toimet eivät riitä turvaamaan kuntalaisten palveluja. Puolueen kanta ei ole muuttunut eikä se voi muuttua." TV1:n vaaliteissa 2011 ja 2012 Katainen ja Urpilainen torjuivat pakoliitokset - kuten kaikki muutkin puoluejohtajat.

Kuntakapina yltyy

Hallitus on pysäyttänyt kaiken toimintojen tehostamis- ja kehitystyön kunnissa ja kuntayhtymissä kunta- ja sote-uudistus-hankkeellaan. Suomessa on laaja yksi-

Sote-soppa kiehuu. Asukkaat Helsingin Kauppatorilla valmistautuvat 15.1.14 mielenosoitukseen torjuakseen kaupungin johdon suunnitellut asukkaalojen leikkauksista

mielisyys siitä, että kunnat järjestävät edelleenkin tehokkaasti kansalaisille kaikkein tärkeimmät peruspalvelut kuten esim. sote-huollon, opetuksen sekä lasten päivähoidon jne.

Viimeksi kuntiin lausunnoille lähti "asiantuntijaryhmän" lakiesitys, josta tekijät sanoivat, ettei siinä juurikaan tolkkua ole, mutta se on sellainen kuin ministeriö pyysi heitä tekemään. Keskkikoulun luokkatoverini valtiotieteen professori Heikki Paloheimo toteaa: "Olen 40 vuotta toiminut politiikan tutkijana enkä ole vastaavaa farssia ennen kohdannut. Tämän arvion ovat esittäneet viime talven mitaan monet muutkin asiantuntijat. Näyttää siltä, että hallituksen linja on tässä asiassa hukassa."

Järjen ääni korvessa

Oikeusministeri Anna-Maija Henriksson katsoo, että esitys ei ole perustuslain mukainen. Esityksen mukaan vain 20 000 asukkaan kunnat saavat järjestää sosiaali- ja terveyspalveluja. Näiden on haettava palvelut keskuskaupungista sen hyväksi katsomaan hintaan.

Hallituksen demokraatiakäsitystä kuvaa pila-ajatus, että kuntia voidaan pakolla liittää yhteen järjestämällä suurkaupungin ja pienen kunnan yhteinen kansanäänestys.

Kuntaliitos karsisi palveluja

Suurissa kunnissa haluttuja säästöjä saadaan aikaiseksi vain palveluja karsimalla. Ja mistä niitä sitten karsittaisiin? Palvelut ajetaan alas kaupunkiin liitettävien maaseutukuntien alueelta. Nykyinen kuntakeskustelu pitää kääntää pääläelleen. Pitäisi miettiä, miten suuret kaupungit pystyisivät yhtä tehokkaaseen toimintaan kuin pienet kunnat!

Sananlasku huomaa, mitä turhalla hätäilyllä saadaan aikaan. Kansanviisaus on käynyt toteen. Kataisen-Virkkusen kohelluksen kritiikki voimistuu.

Kuntauudistuksessa on paljattava lähtöruutuun ja pohdittava, miten palveluja voidaan tehostaa. On kuunneltava kunnallishallinnon tutkijoita ja muistettava että parhaat kunta-alan asiantuntijat ovat kunnissa.

Suurkunnat heikentävät demokratiaa

Vaasan yliopiston aluetieteen professori Hannu Katajamäki on erittäin huolissaan asukkaiden vaikutusmahdollisuuksista kuntauudistuksen jälkeen: "Valta voi kadota ihmisten ulottumattomiin." Kuntaliitoksissa pitäisi aidosti huolehtia kuntalaisten vaikutusmahdollisuuksien toteutumisesta. Demokratian tulevaisuus onkin uudistuksen keskeisiä kysymyksiä - paitsi uudistuksen valmistelijoiden mielestä. He eivät näytä uhranneen asialle juuri ajatustakaan.

Kuperkeikka ja täyskäännös

Kaksi ja puoli vuotta kuntaliitoksia perusteltiin sillä, että pienet kunnat ovat köyhiä ja surkeita eivätkä selviydy tehtävistään. Muutama viikko sitten ääni Kataisen-Virkkusen-Urpilaisen-Huovisen kellossa muuttui. Nyt selitetään, että maakuntien keskuskaupungeissa menee huonosti, niiden väki on tyytymätöntä palveluihin, joten kehyskunnat pitää liittää niihin ja niiden veronmaksajat tulevat avuksi.

Jos vertailuun otetaan maakuntien laidoilla olevat pienet kunnat, huomataan, että nekin toimivat tehokkaammin kuin maakuntakeskukset, vaikka niiden väestö ei pendelöi keskuskaupunkiin. Ministeriön tulee selvittää jo tehtyjen liitosten vaikutukset palveluihin ja kustannuksiin.

Päätökset tulee tehdä tosiasioiden eikä uskomusten perusteella.

Juhani Tanski
Kuopio

Kuntalakiuudistus- tie yksityist.

Jatkoa sivulta 3

toimia vähäisessä määrin markkinoilla sekä silloin, kun se erityis-lain perusteella on mahdollista. Poikkeussäännöksen perusteella kunta voi lisäksi tuottaa tukipalveluja kuntakonserniin kuuluville tytäryhteisöille sekä palvelusuhteeseen liittyviä palveluja tytäryhteisöjen palveluksessa oleville henkilöille sekä laajemminkin palveluja sidosyksiköille. Jos pääsääntönä on yksityistä, tällaiset poikkeukset menettävät merkityksensä tai kunnista tulee yksityissektorin alihankkijoita.

Kunta ei hoida tehtävää kilpailutilanteessa esimerkiksi, jos kysymys on kunnan lakisääteisistä palveluista, joita kunta on velvollinen tuottamaan oman kunnan asukkaille ja muille. Tällaisia palveluja on lukuisia. Esimerkkinä voi mainita lakiin perustuvat sosiaali- ja terveydenhuollon sekä työterveyshuollon palvelut. Kilpailutilanteen ei katsotakaan syntyvän pelkästään sillä perusteella, että yksityisetkin tuottavat vastaavia palveluita.

Sosiaalisten markkinoiden luominen

Suomessa suunnitellaan aktiivisesti sosiaalisten markkinoiden luo-

mista. Sosiaali- ja terveydenhuollon palveluista tehdään kannattavaa liiketoimintaa, jolle on ominaista pienet työvoimakustannukset ja suuret voitot. Tämä tarkoittaa sitä, että terveyspolitiikassa pyritään siirtymään säätiöiden, yhdistysten ja yksityisten yritysten ylläpitämiin sairaaloihin. Julkisille terveysasemille käy samoin. Vapaaehtoistoiminnan osuutta lisätään sosiaalipalveluissa, ympäristövastuuta vyörytetään asukkaille ja yhdistyksille. Muista palveluista huolehditaan - mikäli niistä ylimalkaan huolehditaan - sosiaalisten markkinoiden ja vapaaehtoistoimien toimesta.

Kuntien määrän vähetessä valta keskittyy ja yhä pienempi ihmisjoukko päättää kuntatason yksityistämishankkeen toteuttamisesta. Yksityistäminen johtaa aina kansallisomaisuuden laillistettuun ryöstöön. Euroopan unioni on valmis yksityistämään kaiken sosiaali- ja terveysalan palvelutuotannon, josta voidaan tehdä tuottavaa kapitalistista liiketoimintaa.

Matti Laitinen

Lähteet:

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi kuntalain muuttamisesta, EK, PTCServices Oy, varatuomari Tarja Krakau ja Kilpailulaki

Duunarin ventti 20 euroa

Otsikon ventillä ei kotimainen kysyntä korkeaksi kohene joulukaupassakaan. Palkkaratkaisuin ja verohelpotuksin on kannustettu vientiteollisuuttamme uuteen nousuun. Hinta peritään täysimääräisesti äänettömiltä, lapsilta ja työelämän ulkopuolella olevilta, mm. vanhuksilta. Heidän pienenevä kysyntä heikentää kotimaista kysyntää välittömästi ja melkein yhtä nopeasti työllisyyttä.

Kun olemme yksi maailman viennistä riippuvaisimmista (bkt osuus) kansoista, ellemme peräti riippuvaisiin, niin edesvastuuton, suorastaan pöljä oli päätös luopua omasta rahasta ja omasta rahapolitiikasta,

jolloin vienti olisi voinut nauttia "kelluvan" markan eduista, noususta ja laskuista. Tällöin koko kansakunta olisi omistuksensa ja tulojensa määrällä osallistunut suhteellisen tasaväkisesti "vientitalkoisiin". Nyt talkooväki kerättiin em. lapsista ja vanhuksista, kotimaisesta kokonaiskysynnästä. Näin ei ole tapahtunut muissa Pohjoismaissa, omasta valuutastaan vastaavilla mailla.

Kansan äänestyksessäkään euroon liittyminen tuskin olisi tuonut sen suurempaa vaikeutta kuin EU:n liittyminen. Media olisi hoitanut homman työmarkkinajärjestöjen avustuksella ymmärtämättä vientisidostaan. Päätös on puolueista ehkä eniten tydyttänyt vihreitä, koska ener-

giaa ja luonnonvaroja kuluttavaa perusteollisuutta (vientiteollisuutta) ajettiin ahtaalle, mutta miten se on voinut tydyttää vasemmistoa ja demareita? (näkyneet kaiketi kannatuksessa?). Kokoomus on hakenut laskevan kannatuksensa sijoittajien maailmasta, joten euro vientiä kiusaavana, mutta yllä mainitulla tavalla tuloja jakavana on sopinut sille. Keskustalaista euroajattelua voinee pitää skitsofreenisena, koska maaseutuhan elää viennin raaka-aineista ja maaseudun osaamisen viennistä, joita ei eurosidos ainakaan tue.

Päätös euroon siirtymisestä ei tapahtunut - puhdasoppisesti - perustuslakiemme mukaan. Kantojen muodostuminen puolueissa noudatteli varmasti samaa kaavaa,

tästä ei keskustella, on vain yksi selviytymisstrategia, ainoa vaihtoehto, Lipponen-, Niinistö- Vanhanen-akseli. Vaikka puolueissa ja etujärjestöissä olisi äänestetty asiasta, lopputulos olisi ollut halutun lainen, euron ja johtajien ajattelun näköinen.

Ns. finanssikriisin myötä olemme ajautuneet pysyvään kysyntälamaan. Monetaristisen teorian mukaan keskuspankeilla ei ole oikeutta ns. setelielvytykseen inflaatiovaaran vuoksi. Yksittäisillä pankeilla on sitä vastoin oikeus luoda lainarahaa valtioille ja yrityksille, tukea tavaroiden ja palvelujen tarjontaa, alenevasti yksityistä ja yhteiskunnan tavaroiden ja palvelujen kysyntää. Tätä "säästö-

kierrettä" ja vientivaikeuksiamme emme kykene korjaamaan yhteisvaltuuttamme "ansiosta" ja EU:n finanssikapitalismin ehdoin. Eurovelkaisenakin meidän on syytä hakea ratkaisua Norjan mallista ETA sidoksesta raaka-aine ja mineraalivaroinemme. Hyvinvointimme säilyttäminen ja nostaminen takaisin pohjoismaiselle tasolle edellyttää sitä. Duunarin "ventti" 20 € on syytä laittaa Pelastusarmeijan joulupataan tai muuhun hyväntekeväisyyteen, jolloin se parhaiten euroajassamme virkistää kokonaiskysyntää ja ylläpitää työpaikkoja.

Hannu Ikonen
Vapaus Valita Toisin ry
Liljendal

Voitoissa on hurja kasvu – entä sitten?

Mauno Koiviston presidenttikaudella aloitettiin hurjat yhteiskunnalliset ja taloudelliset muutokset. Tärkein oli ylätason päätös liittää Suomi Euroopan Unioniin. EU:n ennakkoehtoihin kuului pääomien, tavaroiden, palvelusten ja ihmisten vapaa liikkuvuus yli rajojen. Ennakkoehdot olivat siis ennen muuta taloudellisia. EU:n liittymis-sopimus sisälsi paljon muutakin. Ylin lainsäädäntö-, budjetti- ja tuomiovalta siirrettiin EU:lle ja oli luovuttava omasta rahasta. Liittyminen ilman ehtoja merkitsi itsemääräämisoikeuden loppua ja itsenäisyyden päättymistä. Näin Suomi ehti olla itsenäinen vain 78 vuotta.

Itsenäisyyden aikana ulkomaankauppaa käytiin omilla ehdoilla. Suomalaista tavaraa vietiin sinne, missä sitä haluttiin ostaa ja ulkomailta ostettiin vain se, mitä itse ei voitu tehdä. EU:n ennako- ja jäsenyyden ehdot muutti kaiken. Pääomien vapaan liikkumisen ensimmäinen vaikutus oli, että pankit ottivat valtavat määrät ulkomaista lainaa. Sitä tarjottiin edelleen lainaksi kaikille halullisille ja haluttomillekin. Näin pk-yrityksillä oli yllin kyllin käyttörahaa, mutta sitä oli myös tavallisilla ihmisillä, jotka halusivat mm. vaihtaa vanhan asunnon uuteen.

Tässä vaiheessa 90-luvun alussa, toteutettiin tavaroiden ja palvelusten vapaa liikkuminen. Sen seurauksena ulkomaisten suuryritysten ylijäämävarastoja tuotiin maahan niin halvalla, että kotimaan kolmekymmentätuhatta yritystä meni konkurssiin ja kaksikymmentätuhatta lopetettiin muuten. Tästä syntyi valtava pankkikriisi ja työttömyys. Pankkikriisi on jottenkin saatu hoidettua, mutta työtunteja tehdään edelleen vähemmän kuin 1989.

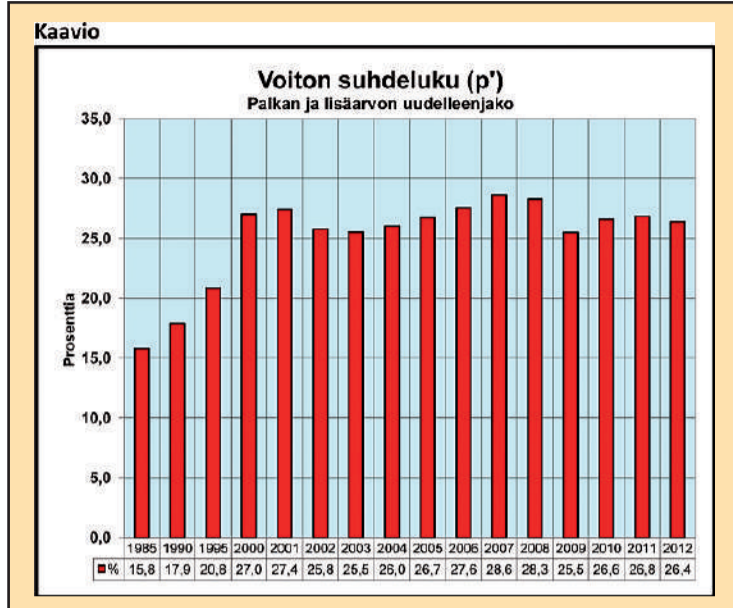
Tavaroiden ja palvelusten vapaa liikkuminen merkitsi, että EU:n sisämarkkinoilta poistui maiden väliset tullit. Se merkitsi yhtäältä suomalaisten (erikoisosaamisen) tuotteiden sekä kilpailukyvyyn että voittojen nopeaa kasvua. Sen todellinen vaikutus näkyy vain yritysten voitoissa, mutta vaikutus kansantalouden tulokseen jää piiloon. Syy on siinä, että kansantaloudesta ei tehdä tuloslaskelmaa, tehdään vain eräiden toisistaan riippumattomien tilastojen kokoelma, bruttokansantuote. Sen osat eivät korreloi ja kaiken lisäksi siitä puuttuu pitkästi yli puolet (vuoden) kokonaistuotannosta.

Bruttokansantuote perustuu Adam Smithin kolmesataa vuotta vanhaan teoriaan, jonka voi ly-

hyesti kuvata niin, että tuotannon muodostavat palkat ja voitto. Sata vuotta sen jälkeen Karl Marx tuli toiseen tulokseen, jonka mukaan tuotanto muodostuukin sijoitetusta pääomasta, palkoista ja voitosta. Tämä ei ole kelvannut sijoittajille (kapitalisteille), vaikka yhteiskunnallisesti se olisi hyödyllisempi vaihtoehto. Syy tähän on yksinkertaisen selvä. Jokaisella kapitalistilla on oma tarkka kirjanpito, jossa ovat Marxin kolme elementtiä ja se riittää heille, mutta kansantalouden bruttokansantuote antaa mahdollisuuden tuloksen poliittisesti tarkoituksenmukaiseen manipulointiin.

Marx löysi kapitalistisen kansantalouden tutkimuksissa kaksi keskeistä talouden lakia, jotka toteutuvat ihmisten tahdosta riippumatta. Kapitalistisen kansantalouden perustana toimii arvotaki. Sen ydin on siinä, että jokainen tavara, joka hyödyttää jonkin ihmisen tarpeen riippumatta siitä synnyttikö tuon tarpeen vatsa tai mielikuvitus, on ihmisen työn tulosta työn arvo. Joten jos tavarasta, vaikkapa jostain rakennuksesta, poistetaan kaikki siihen käytetty työ, jäljelle jää vain aineet sellaisina kuin ne tavataan koskemattomina luonnossa. Kapitalistisissa myös työvoima on muutettu tavaraksi, jota työläiset myyvät ja työntekijät ostavat. Tuotannossa työvoiman arvo jakaantuu palkkaan ja lisäarvoon. Palkan ja lisäarvon suhdetta sanotaan lisäarvon suhdetuksi. Palkkatyöläisten kannalta on ensiarvoista se, kuinka työn, työvoiman arvo jaetaan.

Tuntematon lisäarvo saadaan tuloslaskelman tulopuolelta, kun kokonaistuotannosta (2012 = 384,0 mrd.e) vähennetään nettopalkat ja voitot sekä verot ja sotumaksut (173,5) jäännös on varastojen arvo (210,5), jota Marx nimittää liikkuvaksi pääomaksi. Sen koosta näkee, että se on vaihtunut, tuotettu lähes kaksi (1,8) kertaa. Sitä sa-

notaan pääoman kierto nopeudeksi. Siten siinä on ilmaista työtä (vaihtelevaa pääomaa) yhtä paljon (21,1%) kuin kokonaistuotannossa. Poistamalla se (44,3) vaihtelevasta pääomasta, loppu (166,2) on kapitalistien ikimököä (pysyvää pääomaa) sijoitettua rahaa. Kun kokonaistuotannosta vähennetään pysyvä pääoma, jäännös on työn arvo (217,8). Sitä sanotaan kansantuloksi, joka siis jakaantuu tunnettuun palkkasummaan (80,9) ja ennen tuntemattomaan lisäarvoon (136,9). Lisäarvo sisältää varastojen ja tuotantovälineiden, kiinteän pääoman, käytön ja kulumisen korvaamisen sekä niiden lisäyksen tai vähenemisen. Tuloslaskelman menopuoli syntyy, kun kokonaistuotannosta vähennetään varastot (liikkuva pääoma), kulut, vienti miinus tuonti. Jäännös on kiinteän pääoman muodostus, joka on muuta uutta omaisuutta kuin tuotannonvälineitä.

Marx löysi myös kapitalistien toimia ohjaavan voiton suhdetuksen laskutendenssin lain. Kapitalistit toimivat yleensä itsenäisesti oman päänsä mukaan ja toistaan välittämättä ja tietämättä. Jokainen kapitalisti itse tykönsä pyrki kaikkiin keinoin salaamaan muilta toimensa, tapansa käyttää omistamiaan tai hallussaan olevia pääomia voittaakseen heidät kilpailussa tavaramarkkinoilla. He eivät siis tiedä toistensa ideoista, keksinnöistä eikä juuri muustakaan eikä pääomasijoituksesta tuotannon välineisiin ja tavaravarastoihin. Tavaravarastot ovat tuottajien, kaupan ja

kuluttajien halussa ja mm. velkansa myyjille.

Kansantalouden tuotantoon sijoitettu pääoma selviää, kun kaikki tuotantovälineet ja tavaravarastoissa oleva pysyvä pääoma lasketaan yhteen. Aiemmin selvitimme lisäarvon määrän. Kun lisäarvoa verrataan sijoitettuun pääomaan, saadaan voitto suhteessa sijoitettuun pääomaan, se on siis voiton suhdeluku. Esimerkiksi viimevuonna sijoitetun pääoman (571,2 mrd.e) ja lisäarvon (136,9 mrd.e) suhde oli 24,0 prosenttia, joka on voiton suhdeluku.

Kuten tiedetään, palkat ja lisäarvo joutuvat vielä uudelleenjakoon, jossa selviää lisäarvon sisältö kuten sotumaksut, pääoma, voitot ja mm. työn arvon ylittävät jättipalkat. Viimevuonna työarvo oli todellisten työtuntien perusteella (työn tuottavuus 104,00 euroa miinus pysyvä pääoma 45,01 euroa) 58,99 euroa tunnissa. Sitä suuremmat palkat eivät luoneet uutta arvoa, joten ne olivat palkkoina maksettua voittoa. Siksi ne on siirrettävä palkoista lisäarvoon. Nyt palkkasumma on pienempi ja lisäarvo suurempi (66,9 - 150,9 mrd.e) ja voiton suhdeluku 26,4 prosenttia.

Vuonna 1985 voiton suhdeluku oli 15,8 prosenttia, mutta sen jälkeen alkanut talouspolitiikan jyrkkä muutos ja hämmäyttävä vapaakauppa, jota kapitalisti ovat tavoitelleet yli kaksisataa vuotta, nostivat voiton jo vuonna 1990 komeaan 17,9 prosenttiin. Mutta kun vapaakauppa alkoi todella teolla

vaikuttaa, voiton suhdeluku kasvoi vuoden 2001 hurjaan 27,4 prosenttiin. Ennen vapaakaupan aikaa voiton suhdeluku liikkui 15 prosentin molemmin puolin. Uusissa oloissa se saavutti korkeamman tason. Vuoden 2001 jälkeen suhdeluku laski. Mutta kuuden vuoden kuluksi tuli uusi ennätys 28,6 prosenttia. Viime vuonna se oli jälleen alempi 26,4 prosenttia. Kts. Kaavio.

Vapaakaupan aikana Suomessa on menetetty valtava määrä tuotantopotentiaalia, aineksia, osaamista ja tekemistä. Se näkyy myös pääomarakenteen muutoksena. Vuodesta 1990 tuotantovälineet lisääntyivät 52,6 prosenttia, keskimäärin 2,4 prosenttia vuodessa. Sen sijaan tavaravarastoissa oleva pysyvä pääoma on kasvanut 168,5 prosenttia, 7,7 prosenttia vuodessa, kun kotimarkkinatuotantoa on syrjäytetty tuonnilla.

Ensivaiheessa lisäarvon suhdeluku on 169,2 prosenttia, mutta uusjaon jälkeen se on 225,6 prosenttia. Loppujaossa ovat palkat, sosiaalimenot, julkinen talous ja yksityiset kapitalistit. Sen jälkeen työläisten nettopalkkoihin verraten kapitalistien nettovoitto oli 2,2 kertainen. Kapitalistien nettovoitto oli 45,6 miljardia euroa nettopalkkoja suurempi ja vastaa 1,6 miljoonan palkansaajan keskimääräistä vuoden bruttopalkkaa.

Marxin löytämä voiton suhdetuksen laskutendenssin laki toimii, mutta nyt vapaakaupan oloissa aiempaa koreammalla tasolla. Maailman kaupassa ja voiton suhdetuksessa tapahtui hyppäyksellinen muutos, josta seurasi voiton laadullinen ja määrällinen muutos. Maailman suurkapitalistit ovat aina tavoitelleet omaan haltuunsa tai ehdottomaan määräysvaltaansa kaikki mahdolliset pääomat. Pääomien keskittyminen harvoille merkitsee tuotannon keskittymistä, monopolisoitumista. Se synnyttää suurenevan suhteellisen liikkuvuuden, työvoimareservin. Suuri työvoimareservi ja korkea työttömyys, mahdollistaa palkkojen jatkuvan polkemisen ja monopolien enimmäisvoittojen hankkimisen.

Kai Kontturi

Lähteet:
Karl Marx, Pääoma, Tilastokeskus, Kansantalouden tilinpito
Verohallitus, Maksuunpanotilastot

EU-vaaleissa rakennetaan uusliberalismin vastaista yhteistyötä

Tommi Lievemaa ja Heikki Ketoharju olivat samaa mieltä yhteistyön kehittämisen välttämättömyydestä, "alku näyttää hyvältä"

"Vasemmistolaisena ystävänpäivänä" 12.1. "Hyvinvoinnin puolesta - Ei EU:lle" -vaalilista järjesti Helsingissä tiedotustilaisuuden.

STP:n puolesta esiintynyt Tommi Lievemaa totesi: "STP:ssä näemme, että on ryhdyttävä yhdessä koamaan uusliberalistisen politiikan vastaista rintamaa, kansanval-

taa. Tavoitteemme on yhteiskuntapolitiikan muutos - tulonjaon muutos pääomatulojen kustannuksella työn ja perusturvan hyväksi. Leikkausten sijaan tulee kehittää julkisia palveluja ja sinne työpaikkoja. EU:n tilalle tulee kehittää koordinoitu talous ylisuurten voittojen ja keinottelun säätelämiseksi.

Suuryhtiöt kasvattavat voit-

tojaan ja kilpailukykyään leikkaamalla toimeentuloa ja julkisia palveluja sekä ylläpitämällä työttömyyttä. EU:ssa tämä toteutetaan valtioiden tuella ja lainsäädännöllä.

Taloustieteen nobelisti Paul Krugman arvosteli hallituksemme leikkauspolitiikkaa. Tälle ei Krugmanin mielestä ole perusteita, vaan eurojäsenyys on huono valinta Suomelle. Vahva euro hyödyttää vain Saksaa. Muille euromaille se on vahingollinen.

STP katsoo, että uusliberalismista tulee siirtymä demokratiseen suuntaan, mikä merkitsee vallankumouksellista muutosta ja tuntemamme EU:n kumoutumista. Emme pidä täysin oikeana populistista "irti EU:sta"-tunnusta. Ei ole takeita, että harjoitettu politiikka sen jälkeen olisi vähemmän uusliberalistista. Olennaista on vaatia muutosta politiikkaan; EU:n rakennelmat kyllä sortuvat kun saadaan radikaali muutos itse politiikkaan. Tämä vallankumouksellinen muu-

tos vaatii lujaa ja laajaa yhteisrintamaa, jota olemme nyt rakentamassa."

SKP:n puolesta pääsihteeri Heikki Ketoharju esitti: "Parikymmentä vuotta on eletty uusliberalistista aikaa. Valtionyhtiöitä on myyty, rikkaiden verotusta alennettu jne. SKP:ssa pidämme vasemmiston tilaa huolestuttavana. Olemme puolustaneet julkista sektoria, esittäneet malleja toimeentulon järjestämiseksi ja nostaneet esiin ympäristön kestokyvyn ja vaatineet suunnan muutosta."

Eurovaalikeväänä kysymme, hyväksymmekö EU:n annettuna vai harkitsemmekö vaihtoehtoja? EU on suurteollisuuden projekti. Nyt keskusteluttanut vapaa liikkuvuus on rakennettu suurteollisuuden näkökulmasta. Tarkoittaako se ideoiden vapaata liikkuvuutta, pakonsekaista vapautta muuttaa työn perässä vai kotiuttaa voitot ongelmitta alemman verotuksen maa-

han? Emme kannata nykytuotoista EU:ta. Julkiselvelka ei saa kasvaa yli 60% BKT:sta. Julkisen sektorin alijäämä saa olla vain 3% BKT:sta. Nämä säädökset rajoittavat mahdollisuutta harjoittaa vasemmistolaisia politiikkaa.

Hallituksen tekemät leikkaukset siirtyvät kuntiin kunallisveroprosentin ja erilaisten maksujen korotuksina ja iskevät kiipeimmin pienituloisiin. Leikkaamista vastaan on noussut yleiseurooppalainen vastarinta. Vasemmisto on lähtenyt liikkeelle omilla tunnuksillaan ja ideoillaan. Tämä on antanut toivoa Suomessakin. Haluaisin ajatella SKP:n vaaliohjelmaksi joukkoliikkeiden ohjelmaksi.

Uusliberalistinen politiikka tarvitsee vastavoiman. Riitelyn sijaan vasemmiston on ryhdyttävä rakentamaan yhteistyötä. Ystävänpäivän kunniaksi vasemmalla näyttää olevan kykyä yhteistyöhön. Hyvältä näyttää."

KÄ/toimitus

Pääoma 2000-luvulla

Miika Kabata

Seuraava alustus on esitetty Karl Marxin Pääoman ensimmäisen kirjan uuden suomenkielisen painoksen julkaisun kunniaksi järjestetyssä Pääoma-seminaarissa 16.11.2013 Helsingissä.

Viime viikolla Lontoossa järjestettiin kymmenes Historical Materialism -konferenssi. Marxilaisen teorian ja käytännön kysymyksistä keskusteltiin neljän päivän ajan. Paikalla oli 880 maksanutta osallistujaa, joista merkittävä osa oli nuoria, alle kolmekymmppisiä. (Vapaamatkustajina ilman maksua osallistuneiden määrää ei kukaan tietyksi kirjannut.)

Nämä kaksi esimerkkiä tuovat esiin laajempaa intellektuaalista muutosta, joka on vahvistunut 2007-2008 alkaneen taluskriisin myötä: Marxia ei voi enää sivuuttaa. Nalle Wahlroosin ja Tuomas Enbusken kaltaisten kapitalismin puolustelijoiden halvat heitot Marxin ajattelua vastaan lähinnä tekevät niiden esittäjät naurunalaisiksi.

Vasemmisto ja paluu Marxiin

Pääoman uusimmassa painoksessa alaotsikko on suomennettu aiempaa tarkemmin muotoon ”poliittisen taloustieteen arvostelua”. Juuri kriittisen poliittisen taloustieteen ohjelma on Marxin kestävin ja tärkein yhteiskuntatieteellinen saavutus.

Suhteessa perinteiseen akateemiseen erikoistumiseen ja fakittietoon Marxin Pääomassa esittämä lähestymistapa voi innoittaa ja ohjata tutkimusta, ei ainoastaan historiatieteissä tai taloustieteen, valtio-opin ja sosiologian kaltaisissa yhteiskuntatieteissä, vaan myös oikeustieteessä tai uudemmissa tutkimussuuntauksissa kuten esimerkiksi naistutkimuksessa. Marxin poliittisen taloustieteen arvostelu tarjoaa eri tieteenaloja yhdistävän metodologisen ja käsitteellisen kehikon modernille monitieteelliselle ja kriittiselle tutkimukselle.

Pääomapiirit ja oikeisto voivat marssittaa lobbarin armeijat ajamaan omia intressejään valtiollisen hallinnan kaikilla tasoilla ja mainosmiesten armeijat kääntämään mediassa mustan valkoiseksi tai valkoisen mustaksi ihan miten vain satutaan tarvitsemaan. Myös yliopisto-instituutiota ollaan yhä voimaperäisemmin muokkaamassa pääoman kasautumista ja pääomapiirien intressejä pönkittäväksi tutkintotehtäksi. Pakko-opintolainoilla opiskelijat yritetään alistaa liike-elämän sylikoiksi.

Suuren rahan valtaan verrattuna vasemmistolla on vähän resursseja. Vasemmiston tärkein resurssi ovat aktiiviset ihmiset, jotka ovat valmiita puhumaan ja toimimaan yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden puolesta. Vielä olennaisempaa on tuki organisoitumisen työväestön intressien ympärille ja näistä lähtökohdista johdettu-

Karl Marx on maailman vaikutusvaltaisin tutkija. Tätä väitettä ei Suomessa olisi viisi vuotta sitten uskaltanut esittää julkisesti kukaan. Viime viikolla kyseinen tulos kuitenkin esitettiin arvovaltaisessa brittiläisessä tiedelehdessä Nature.[1] Indianan yliopiston tutkijat päätyivät tulokseen käyttäen parhaita käytettävissä olevia viittausten määrää ja painoarvoa mittaavia kvantitatiivisia menetelmiä.

jen poliittisten tavoitteiden muotoileminen ja edistäminen. Tässä tilanteessa vasemmiston tärkeimpiä resursseja ovat äly, totuus ja tietyksi rohkeus ja toimintatarmo.

Kaikista puutteistaan huolimatta toisen internationaalin johtavien marxilaisten intellektuellien taloudelliset ja yhteiskunnalliset analyysit olivat valovuoden edellä suhteessa aikakauden valitsevaan porvarilliseen ajatteluun. Työväenliikkeen poliittinen käytäntö nojasi muun muassa Pääomasta omaksuttuun vahvaan teoreettiseen ymmärrykseen. Tämä tarjosi marxilaiselle työväenliikkeelle 1900-luvun alkuun tultaessa merkittävän etulyöntiaseman suhteessa porvariston poliittisiin pyrkimyksiin.

1900-luvun kuluessa vasemmisto on valitettavasti menettänyt tämän etulyöntiaseman. Tämän tosiasian voi tuntea kouriintuntuvasti esimerkiksi nykyistä hallitusvasemmistoa katsellessa. Otan vain yhden esimerkin: hallitusvasemmisto ei ole kyennyt kyseenalaistamaan EK:n lanseeraamaa kestävyysvajetermiä, jolla oikeutetaan julkisen talouden rajun sopeuttamisen tarvetta. Tilanne on mennyt niin absurdiiksi, että Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen johtajan on tultava toppuuttelemaan kurjistamisintoisia poliitikkoja.[2]

Pääoman siirtäminen 1800-luvulta 2000-luvulle

Olisi helppoa luetella Marxin Pääomassa esittämiä tärkeitä tuloksia. Koska jokainen ne voi kuitenkin itse lukea Marxin itsensä tekstistä, tuon sen sijaan esiin kolme kriittistä huomautusta koskien hänen ajatteluaan. Nykyisen tietämyksen valossa nämä painotukset näyttävät virheellisinä, niin ainakin liian toiveikkaina tai yksipuolisina.

Ensinnäkin Marx suhtautui liian luottavaisesti teollisen pääoman kykyyn alistaa maanomistus, rahapääoma ja kaupapääoma palvelemaan teollisen kasautumisen tarpeita, toiseksi hän aliarvioi kapitalismin tuhoavia taipumuksia ja kolmanneksi hän ei sido kapitalismin-analyysiään riittävällä määrällä valtiojärjestelmän olemassaoloon kapitalismin uusintamisen välttämättömänä edellytyksenä.

Vaikka Marx oli monilla tavoin aikaansa edellä, näissä kolmessa suhteessa näen hänen olevan liiaksi 1800-luvun ajattelija.

Pääoman johtava elementti?

Marx suhtautui liian luottavaisesti teollisen pääoman kykyyn alistaa maanomistus, rahapääoma ja kaupapääoma palvelemaan teollisuus-pääoman tarpeita. 1800-luvun yhteiskunnallisten uudistajien tavoin Marx ajatteli, että yhteiskunnan

luonnollinen kehitys johtaa ansaitsemattomien korkotulojen häviämiseen, vaikka Marx tietyksi porvarillisiin uudistajiin verrattuna painotti työväenluokan poliittisen itseorganisoitumisen ja toiminnan merkitystä tämän tuloksen saavuttamisessa.

Klassisen poliittisen taloustieteen käyttämä työarvoteoria tarjosi täsmällisen menetelmän erottaa toisistaan ansioton, toisten maksamattomasta työstä kumpuava omaisuustulo ja työllä ansaittu tulo. Puhtaan tuotannolliselta kannalta omistavien luokkien vaatimukset maankorosta, monopolivoitoista tai korkotuloista heikensivät kansantalouden kilpailukykyä. Kansantalouden kokonaisuuden näkökulmasta ne merkitsevät kaikki lisämenoja yli välttämättömien tuotantokustannusten. Siksi kilpailukyvyyn nimissä maankorko pitäisi verottaa pois, monopolien hintoja ja pankkien toimintaa säännöstellä. Vaihtoehtoisesti maa, monopolipääoma ja pankkitoiminta pitäisi yksinkertaisesti sosialisoida.

Kuten tiedämme, nämä kehityskulut eivät toteutuneet 1900-luvulla missään kapitalismin ydinalueilla. Keskiluokan laajeneminen ja työväenluokan suhteellinen vauraus nujersivat laajamittaiset antikapitalistiset ja sosialistiset liikkeet. Kapitalismikriittiset ajatukset siivottiin valtajulkisuudesta yliopistojen laitoksille. Taloustieteessä toteutettiin puhdistus, jossa Marxille olennaisten ”kapitalismin liikelaikien” ymmärtäminen katsottiin tarpeettomaksi ja kapitalististen yhteiskunnallisten suhteiden peitteleminen ja oikeuttaminen nostettiin korkeimmaksi tieteelliseksi arvoksi.

Tässä 1900-luvun loppupuolen poliittisessa konjektuurissa uusliberalismiksi kutsutun poliittisen ja yhteiskunnallisen projektin menestys ja alkusuosio eivät näytä niin paradoksaalisilta. Omistava luokka kykenee verrattain vaivattomasti siirtämään taloudellisen suunnittelun päävastuun valtiolta yksityiselle rahoitusjärjestelmälle, mikä mullistaa yhteiskunnallisia valtasuhteita ja tulonjakoa pääoman eduksi lähes kaikissa teollisuusmaissa.

Kuten Marx hyvin ymmärsi, kapitalismi ei ole rikkumaton totaliteetti ja sisältää aina ristiriitaisia tendenssejä. Jotkin pääoman elementit ovat avoimempia edistyksellisille yhteiskunnallisille muutoksille kuin toiset. Kapitalismin marssia edistykseen ei kuitenkaan ole kirjoitettu mihinkään ”pääoman logiikkaan”.

Kapitalismin tuhoavat taipumukset

Marx aliarvioi kapitalismin tuhoavia taipumuksia. Yksi uusimman taluskriisin ennalta-arvattavimmista intellektuaalisista seurauksista oli Joseph Schumpeterin Marxilta johdetun ”luovan tuhon” ajatuksen nouseminen suurempaan julkisuuteen.[3] Tämän ajatuksen mukaan kapitalismin kriiseillä on puhdistava vaikutus: ne poistavat kapitalismin yhteiskunnallisesta elimistöstä heikkoja ja tehottomia aineksia ja antavat niin tehokkaammille

yrityksille ja instituutioille tilaa kasvaa ja siten järjestelmälle uutta elinvoimaa.

Marxia ei tietysti voida syyttää luovan tuhon käsitteen kaikesta väärinkäytöstä uusliberaalien kapitalismin puolustelijoiden teksteissä. Kuitenkin marxilaisten pitäisi mielestäni olla varovaisia luovaa tuhoa korostavissa argumenteissa. Näin on siksi, että kapitalismissa, varsinkin sen nykyisessä vaiheessa, luovaa tuhoa yleisempi ilmiö saattaa olla ”tuhoava tuho”: taloudelliset, sosiaaliset ja ekologiset kriisit tuhoavat tai tekevät tarpeettomaksi täysin käypää tuotantokapasiteettia sekä tuotantovälineiden että työvoiman puolella ja johtavat uusiutumattomien luonnonvarojen peruuttamattomaan haaskaamiseen. Uuden kasvun sijaan kriisin seurauksena voi hyvinkin olla tuhattu maa, joka ei enää kykene kantamaan hedelmää.

Juuri ekologisen kriisin kohdalla kapitalismin tuhoava luonne on selvimmillään. Kapitalismille ominainen jatkuva materiaalisen tuotannon ja kulutuksen eksponentiaalinen kasvu ei ole rajallisen maapallon puitteissa mahdollista. Kapitalistisen kasvun ekologiset rajat tulevat jossain vaiheessa vastaan eikä kapitalismilla jatkuvan ekspansioon järjestelmän ole luonnostaan käytettävissä omia tasapainottavia mekanismeja, jotka tätä törmäystä pehmentäisivät.

Kapitalismin tuhoavan luonteen myöntäminen on rationaalisen poliittisen tavoitteenasettelun ja toiminnan edellytys. Näiden edellytysten eksplikoimiseksi Marx ei kuitenkaan mene tarpeeksi pitkälle, vaikka esimerkiksi ekologinen tietoisuus on orastavana piirteena varsinkin kypsän Marxin muotoiluissa.

Valtion ja pääoman pyhä liitosuhde

Marx ei sido kapitalismin-analyysiään tarpeeksi valtiojärjestelmän historiaan ja valtioiden olemassaoloon kapitalismin uusintamisen välttämättömänä edellytyksenä. 1800-luvun näkökulmasta tämä on ymmärrettävää, mutta 2000-luvun tilanteessa, jossa valtioista on tullut yhä keskeisempi kapitalistisen kasautumisen edellytys, Marxin analyysin puutteet näyttävät paljon merkittävimminä.

Klassisen poliittinen taloustiede lähti liikkeelle ”vapaiden markkinoiden” idealisaatiosta. Tässä ihanteellisessa mallissa raha ja yhteiskunnallinen työnjako kehittyvät sisäsyntyisesti tuottajien vapaaehtoisen vaihdannan tuloksena. Valtio on tälle kansalaisyhteiskunnan sfäärille ulkoinen välittäjä ja turvallisuuden hiljainen takaaja, muttei suoranaisesti osallistu taloudelliseen toimintaan ”luonnolliseen” prosessiin. Suhteessa tähän klassisen poliittisen taloustieteen lähtökohtaan Marxin kritiikki ja katkos ei mene tarpeeksi syväälle.

Esimerkiksi modernia rahajärjestelmää tai sen syntyä ei voi ymmärtää ilman valtion ja valtiojärjestelmän osuuden huomioimista kapitalismin historiassa. Kuten Marxin Pääomassa toteaa, valtionvelka on yksi alkuperäisen kasautumisen vaikuttavimmista vipusista.[4] Kun kapitalismi ei kykene takamaan riittävän nopeaa pääomien kasautumista, investoiminen poliittiseen valtaan tulee omistavan luokan näkökulmasta yhä houkuttelevammaksi vaihtoehdoksi. Tämä

tilanne on tullut kehittyneissä länsimaissa akuutiksi viimeisimmän taluskriisin alkamisen jälkeen. Uusin esimerkki hallitsevan luokan ja ylikansallisen pääoman yhä suuremmasta röyhkeydestä ovat Yhdysvaltain ja Euroopan unionin välillä käytävät vapaakauppaneuvottelut ja suunnitelmat siirtää yhä suurempi osa valtioiden verotuloista suur yritysten rahastusautomaatiksi.[5]

Erityisesti talouden suunnittelu on muuttunut yhä enemmän ylikansalliseksi viime vuosikymmeninä. Se on yhä enemmän keskitettyä ja kokonaan irrotettu kansallista valtiollisen hallinnan demokraattisista mekanismeista, ulkoistettu Wall Streetin ja Lontoon Cityn hoitettaviksi. Valtiollisen byrokratian tehtäväksi on tullut enenevässä määrin sulatella ja muokata suur yritysten ja niiden rahoittamien ajatushautomoiden ehdotuksia ylikansalliseksi ja kansalliseksi lainsäädännöksi. WTO:n ja IMF:n kaltaisissa instituutioissa ja parhaillaan neuvoteltavissa vapaakauppasopimuksissa voi nähdä kapitalistisen maailmanvaltion itumuotoja.

Edellä hahmoteltujen kehityskulkujen seurauksena kapitalismin tendenssinä on muuttua yhä loismaisempaan muotoon taloudellisena järjestelmänä ja autoritaarisempaan suuntaan poliittisen hallinnan alueella. Valtion läpikapitalisoituminen on luultavasti kestävin ja sitkein uusliberalismin käynnistämistä trendeistä.

Pääoman paluu 2000-luvulle

Kysymys siitä, miten kapitalismille ratkaisemattomat ristiriidat kyetään ylittämään liittyy olennaisesti kysymykseen siitä, miten kapitalistisen valtion ja sen piirissä käytävän politiikan puitteet kyetään ylittämään. Tässä suhteessa Pääoma on edelleen ohittamaton teoreettinen lähtökohta taloudellisen, yhteiskunnallisen ja poliittisen ymmärryksen luomiselle.

Marx ei kaipaa korjaamista vaan ennen kaikkea kriittistä soveltamista 2000-luvun olosuhteisiin, joissa Pääomassa esitetyt kapitalismin olennaiset määreet ovat edelleen läsnä, vaikka monet poliittiset, kulttuuriset, institutionaaliset ja teknologiset muutokset ovat modifioineet näiden määreiden ilmenemistä.

Lähteet:

- [1] Richard van Noorden 2013, "Who is the best scientist of them all?" <http://www.nature.com/news/who-is-the-best-scientist-of-them-all-1.14108>
- [2] Vesa Vihriälä 2013, "Toimeenpano ratkaisee rakenneuudistuksen onnistumisen" <http://www.etla.fi/kolumnit/toimeenpano-ratkaisee-rakenneuudistuksen-onnistumisen/>
- [3] Miika Kabata 2009, "Näkökohtia kapitalististen kriisien ymmärtämiseen ja nykyiseen globaaliin taloudelliseen kriisiin" <http://www.revalvaatio.org/wp/nakokohtia-kapitalististen-kriisien-ymmartamiseen-ja-nykyiseen-globaaliin-taloudelliseen-kriisiin/>
- [4] Karl Marx 1979, Pääoma I, s. 675
- [5] George Monbiot 2013, "Vapaakauppasopimus on sodanjulistus demokratiaa vastaan" <http://www.revalvaatio.org/wp/vapaakauppasopimus-on-sodanjulistus-demokratiaa-vastaan/#comment-18577>

Marx-seminaarin satoa

Tässä KÄ:n numerossa julkaisemme vielä oheisen 16.11.-13. järjestetyssä Marx-seminaarissa pidetyn Miika Kabatan alustuksen ”Pääoma 2000-luvulla”. Samaten jatkuu seminaarista virinnyt keskustelu ”keskimääräisen voiton suhdeluvun las-kutendenssin lain” merkityksestä. Tästä kirjoittaa Kai Konturi artikkelissaan ”Voitoissa on hurja kasvu-entä sitten?”

Ingrid Hämäläinen 90 v.

Ingrid, jota Inkuksi kutsutaan, syntyi 20.3.1924 Suolahdella. Hän on neljäs lapsi viisilapsisesta perheestä. Itsellään hänellä oli yksi poika.

Inkku lähti jo varsin nuorena vasta 13-vuotiaana työhön Helsinkiin. Hän meni serkulle 2-lapsiseen perheeseen lastenhoitajaksi v. 1937. Hän oli myös 2-lapsisessa englantilaisperheessä lastenhoitajana. Lastenhoitajana Inkku oli n. 2 vuotta talvisodan syttymiseen saakka. Sitten hän lähti takaisin Suolahteen ja oli siellä rippikoulun loppumiseen saakka ja lähti jälleen Helsinkiin piian hommiin, jossa oli muutama kuukauden.

Arabiaan Inkku meni v. 1940 töihin, johon sisar hänet homma-

si. Hän oli siellä mm. maalarisalissa posliinin koristajana. Arabiassa Inkku oli töissä 10 v ja oli siellä suurlakon aikaan. Sieltä hän meni vaatehalla Vasuun ja ompeli etupäässä urheilu- ja ulkoiluvaatteita. Täältä hän meni Vaakaan samoihin hommiin. Näissä töissä hän oli n. 5 vuotta. Keskoon Inkku meni v. 1963, josta jäi eläkkeelle 65-vuotiaana. Siellä hän oli mm. varastonhoitajana kukkasipuliosastolla sekä paahtimolla, jossa hän oli pakkaajana ja koneenhoitajana. Lisäksi hän oli mainosvaraston hoitajana ja tunkitikirjuriina sekä myös laboratoriossa.

Koko työelämänsä hän kuului ammattiyhdistysliikkeeseen ensin posliiniväenliittoon, siten vaatetusalan ammattiliittoon ja lopuksi elintarvikeliittoon. Näissä ammattiliitoissa hän oli työpaikoillaan työsuojeluvalluutettuna ja luottamusmiehenä. Kaikissa lakouksissa Inkku oli aina mukana.

Inkku on suorittanut Yhteiskunnallisessa opistossa 3-vuotisen opiskelun. Suomen Naisten Demokraattiseen Liittoon Inkku liittyi 1950-luvulla ja kuului Hermannin-Vallilan Demokraattisiin Naisiin, josta hänet valittiin Helsingin Demokraattisten naisten piirijärjestön piiritoimikuntaan, johon hän kuului n. 20 vuotta. Koko piiritoimikunnan ajan hän toimi piirijärjestön sihteerinä. Vallilan Demokraattiset Naiset jaettiin v. 1962 kahteen eri osastoon Vallilan ja Hermannin Naisiin. Inkku

kuului siitä lähtien Hermannin Naisiin, jonka jäsen hän on edelleenkin. Hermannin Naiset on edelleen olemassa, vaikka itse liitto SNDL on lopetettu. Hermannin Naisissa Inkku on toiminut varapuheenjohtajana, sihteerinä ja rahastonhoitajana. Inkku on kuulunut myös Suomi-Neuvotoliitto-seuraan ja Suomen Rauhanpuolustajiin.

Inkun rakkain harrastus on käsitöiden tekeminen. Hän on ommellut vaatteensa itse. Hän on maalannut silkkihuveja ja kankaita, joista on tehnyt vaatteita ym. Hän on tehnyt paljon tilkkutöitä sekä käyttänyt myös kangaspuita ja puutöitäkin on tehnyt. Naisjärjestölle hän on tehnyt menneinä vuosina paljon käsitöitä myyjäisiin, joilla järjestön toimintaa on rahoitettu. Arpajaisten järjestäminen on ollut alusta alkaen Inkun hommaa ja sillä toiminnalla on varsinkin alkuaikoina hankittu toimintaan hyvin rahaa.

Myös matkustamista Inkku on innokkaasti harrastanut. Hän on käynyt Kiinassa, Intiassa, Aasiassa ja kaikissa Euroopan maissa sekä vaeltanut usein Lapin tuntureilla.

Lisäksi Inkku on isän perintönä harrastanut yrttien, marjojen ja sienten poimintaa. Ja tässäkin hommassa hän on varsinainen taituri. Kansan äänen järjestöt ja toverit toivottavat onnea ja menestystä Inkulle syntymäpäivänä.

Kansan äänen toimitus

Stadin kundi ja maailmankansalainen 60 vuotta

Pian 60 vuotta täyttävä toveri Matti Laitinen on ollut alusta lähtien mukana Kansan Äänen ympärillä olevassa liikkeessä. Järjestötehtäviensä ja leipätoimensä ohessa Matti on ehtinyt julkaista säännöllisesti kirjoja ja runsaasti runoja. Edessä ovat Euroopan parlamentin vaalit, joihin hän asettuu ehdolle.

Kansan Äänen edesmennyt päätoimittaja Reijo Katajaranta kirjoitti kymmenen vuotta sitten hyvästä ystävästään Matti Laitisesta seikkaperäisen syntymäpäiväartikkelin. Reijon juttua on käytetty tämänkin jutun pohjana.

Kallio kasvatti

Matti Laitinen on syntyperäinen stadilainen eikä hän ole koskaan asunut muualla kuin Helsingissä. Stadin slangin hän hallitsee suvereenisti, kuten alkuasukkaan tuleekin.

Matti syntyi Kalliossa 60 vuotta sitten työläisperheeseen. Hän muutti perheensä kanssa Itä-Hel-

sinkiin v. 1962.

Päästyään keskikoulusta Matti jatkoi kouluttautumistaan Vallilan ammattikoulussa radio- ja tv-asentajaksi. Hän valmistui v. 1979 tietoliikenneteknikoksi Helsingin Teknillisestä oppilaitoksesta.

Matti on toiminut viimeiset 33 vuotta ammatillisen kuntoutuksen parissa. Hänen tehtäviinsä ovat kuuluneet tietotekniikan opettaminen vammaisille ja vammaisille ihmisille, heidän työkuuntensa arvioiminen sekä osallistuminen kuntoutustyöryhmän työskentelyyn. Ihmisarvon palauttaminen on kaiken kuntoutuksen lähtökohta.

Järjestöelämää

Matti Laitinen hakeutui politiikkaan radikaalina nuorena 1970-luvulla. Hän liittyi nuoriso- ja opiskelijaliittoihin 1970-luvun puolivälissä ja Suomen kommunistiseen puolueeseen v. 1980. Erityisesti Mattia kiinnostivat marxilainen filosofia, dialektiikka, sen kategoriat ja lait. 1980-luvulla itenisessä Koiton talossa pyöritettiin Sosialismin opistoa ja siinä Matti oli aktiivisesti mukana ystävänsä Reijo Katajarannan kanssa.

SKP:stä Matti siirtyi v. 1988 Kommunistiseen Työväenpuolueeseen. Kun KTP:ssä syntyi erimielisyyksiä liittolaispolitiikan toteuttamisesta, Matti erotettiin yhdessä muiden keskeisten helsinkiläisten toverien kanssa puolueesta ja sen keskusneuvostosta keuhkolla 2002. Hän liittyi Kommunistien liittoon. Tällä hetkellä Matti toimii Suomen Työväenpuolueessa ja avustaa kirjoituksillaan Kansan Ääni-lehteä.

Matti on ollut erityisen ahke- ra Kuuba- ja Latinalainen Ame-

rikka-aktivisti. Hän on toiminut jo 1980-luvulta Suomi-Kuuba-seurassa sekä muissa ystävyys- ja solidarisuusjärjestöissä.

Vaalit yhteistyön puolesta

Kirjoittaminen on Matti Laitiselle toinen luonto. Hän on julkaissut v. 1993–2014 viisi romaania, yhden tietokirjan ja viisi runoteosta. Viime vuosina hän on tuottanut yli 100 videorunoa. Tyyliuunnaaltaan ne edustavat proletaarista käyttörunoutta.

Matille hänen perheensä on ollut hyvin tärkeällä sijalla. Perheeseen kuuluu vaimon lisäksi kaksi aikuista lasta, joista vaikeasti kehitysvammainen poika Arska asuu edelleen vanhempiensa luona.

Nuorena Matti harrasti vapaa- painia, jossa hän voitti 1970-luvulla kaksi poikien Suomen mestaruutta. Nykyisin hän harrastaa muun muassa valokuvausta, kalastusta, sienestystä ja ruuanlaittoa. Hän on hyvän ruuan ja hyvien viinien ystävä, oluita unohtamatta.

Tulevissa vaaleissa toveri Matti Laitinen haluaa vaikuttaa moniin ajankohtaisiin asioihin:

– Haluan kohentaa Suomen kommunistisen liikkeen yhteistyötä ja näin ollen edistää myös osaltani uusliberalismin vastaisen kansanrintaman rakentamista.

Näihin tavoitteisiin on jokaisen helppo yhtyä.

Kansan Ääni ja lehden julkaisijajärjestöt toivottavat Matille hänen merkkipäivänään onnea ja menestystä.

Kansan Äänen toimitus

Kyykyttämisen on loputtava!

Olemme viime kuukausina saaneet kuulla uutisia uusista irtisanomisista. Niistä ilmoittavat yritykset, jotka tahkoavat suuria voittoja ja jakavat omistajilleen osinkoa miljoonittain. Julkisuuteen sanotaan esim. että tavoitellaan seitsemän miljoonan säästöjä irtisanomisilla ja lomautuksilla ja samaan aikaan maksetaan omistajille yli 40 miljoonan osingot! Samoin aloitetaan "YT – neuvottelut" sillä perusteella, että odotetaan yrityksen taloudellisen tilanteen mahdollisesti huononevan. Voi perkele mitä röyhkeyttä kapitalisteilta!

Edellä mainituilla perusteilla aloitetut neuvottelut väen vähentämiseksi ovat YT lain vastaisia. Lain mukaan irtisanomiseen pitää olla sekä taloudelliset että tuotannolliset syyt. Niitä ei ollut ainakaan Stocmannilla kumpaakaan ja palveluolujen ammattiliitto PAM onkin viemässä irtisanomiset ja lomautukset kärjille.

Ihmetyttää mikseivät liitot vie kärjille jokaista voittoa tuottavan yrityksen YT – neuvottelujen jälkeistä irtisanomista. Tumpu suorina asioiden sivusta seuraaminen on yhtä tuomittavaa kuin laittomat irtisanomiset. Meillä on olemassa ihmisoikeudet – ja niihin kuuluu oikeudenmukainen kohtelu ja lakien kunnioittaminen. On muistettava, että mitään oikeuksia ei ole olemassa ilman velvollisuuksia. Ihmisillä yleensä, ja AY – liikkeen ihmisillä erikseen on velvollisuus pitää huoli siitä, että ihmisoikeudet irtisanomistilanteissa toteutuvat.

Kaikkein pahimmin loukataan pitkäaikaistyöttömien ihmisoikeuksia. Heillä ei niitä ole. Jos työttömäksi jäänyt ei pian löydä työtä, hänet syrjäytetään tyyliä yhteiskunnasta ja päälle päätteeksi vielä suorasa-

taan pilkataan tarjoamalla osakaista työtä, josta maksettava palkka jää pienemmäksi kuin työmarkkinatuki. Jos tällaista työtä ei ota vastaan rapsahtaa kahden kuukauden karenssi! Näin siitä huolimatta, että työttömyysturvain perusteella on oikeus kieltäytyä työstä, josta maksettava palkka jää työttömyysturvaa pienemmäksi! -Voi perkele mitä röyhkeyttä työvoima-viranomaisilta!

Puskajussin tietoon on saatettu, että työvoimatoim... eikun TE – keskuksissa työskentelee henkilöitä, jotka ovat ottaneet elämäntehtäväkseen työttömien ihmisoikeuksien polkemisen. Tämä tiedoksi työ – ja elinkeinoministeriöön.

Työttömiä pilkataan jopa työvoimahallinnon omilla mol.fi sivustoilla, joilla ilmoitetaan avoimena olevista "työpai-koista." Samat ilmoitukset pyörivät kuukaudesta ja jopa vuodesta toiseen. Sitä mukaa kun haku-aika "työpaikkaan" päättyy, sinne ilmestyy uusi päivämäärä. On käynyt jopa niin, että työtön lähettää CV:n, joksi työhakemusta nykyään kutsutaan ja viikon päästä sähköpostiin tulee ilmoitus samasta paikasta. - Hakemuksia ei siis kukaan lue. Voi perkele mitä touhua! Uskooko kukaan, että niitä työpaikkoja oikeasti on olemassa?

Kenenkään, ei työttömien eikä työllisten tarvitse alistua pilkattavaksi. Sitähän viranomaisen ja kapitalistien lainkiertämiset ovat. Siitä on tehtävä kertakaikkiaan loppu. Pilkaava kyykyttäminen loppuu, kun kansa lähtee liikkeelle ja näyttää kaapin paikan, karjaisee, että perkele nyt riitti! - ja sellaisella voimalla, että porvari lentää perseelleen tai vieläkin kauemmaksi. Ihan Kanarian saarille asti.

Terveisin Puskajussi.

Lännellä kaksoisstandardit

Sehän on tiedetty kautta maailman aikojen että demokratiasta älämölöä eniten pitävät länsimaat omaavat kaksoisstandardit asiaan kuin asiaan. Jos joku verinen diktaattori on oma pahis, hänen tekojaan katsotaan läpi sormien. Myös Saddam ja Gaddafi olivat aikansa lännen suosikkipoikia, mutta kun alkoivat toimia itsenäisesti, täytyi heidän teloitaa pikaisesti.

Tapahtumat Ukrainassa osoittavat lännellä olevan myös ilma- saasteista kaksoisstandardit. Kio- vassa on pari kuukautta poltettu autonrenkaita demokratian nimisä. Myrkyllistä savua ja nokea on riittänyt kansalaisille. En ole kuiten-

kaan huomannut yhdenkään EU- maan moittivan kyseistä ihmisten terveyden vaarantamista. Päinvastoin EU:n johtoa on menossa Kiovaan yllyttämään uusiin väkivallan tekoihin. Se on vaarallista Euroopan turvallisuuden kannalta ja vain hölmöläisten yhteenliittymä EU on moiseen valmis. Kuinkahan kauan Tampereen kiakkovie- raat olisivat saaneet polttaa auton renkaita, kysyn vaan. Saattaapi olla tulevaisuudessa sellainenkin tilanne Suomessa.

Meillä kun on paha tapa apinoida länsimaitten tekoja ja etenkin pahassa.

**Reino Welling
Jämsä**

Ingrid Hämäläistä ja Matti Laitista onnittelevat:

**Tarja Männikkö
Heikki Männikkö
Janne Rahikainen
Ville Rahikainen
Tommi Lievemaa
Hannele Salava
Riitta Auervuolle
Esko Auervuolle
Raika Kontturi
Kai Kontturi
Bertta Laine
Eira Kärki
Paavo Heikkinen
Kalevi Wahrman
Unto Nikula**

**Kaija Siippainen
Liisa Paakkolanvaara
Markku Nieminen
Wäinö Pietikäinen
Pekka Tiainen
Esko Koivisto
Antti Siika-aho
Hannu Kautto
Jaakko Ahvola
Juhani Tanski
Antero Nummiranta
Marjaliisa Siira
Timo Nieminen
Hannu Kork
Jorma Talikka**

Helsingissä torjutaan asukastalojen lopettamista

Uusi vaihe Helsingin leikkauspolitiikassa

Helsingin asukastalojen käyttäjät ja alueiden asukkaat järjestivät 15.1.-14 mielenosoituksen Kaupungintalon luona Helsingin Senaatintorilla. Tapahtumaa edelsi asukkaiden mielenosoitusmarssi kauppatorilta kaupungintalolle. Syyinä tapahtumaan oli jälleen kaupunginjohtaja Pajusen (kok) tehtäville esitys, että kaupunki luopuisi sosiaali- ja terveysviraston ylläpitämästä 11 asukastalosta. Näiden asukastalojen merkitystä ei voi mitenkään yliarvioida. Asukastaloissa on 20 työntekijää sekä vuoden mittaan satoja työllistettyjä. Vapaa-ehtoistyönä asukkaat järjestävät niissä kerho- ja kahvilatoimintaa, vertaisryhmiä, terveysneuvontaa yms. Ne ovat alueiden todellisia monitoimintakeskuksia.

Ehkäisevän sosiaalityön alasajo

SKP:n ja Helsinki-listojen valtuutettu Yrjö Hakanen toteaa, että asukastalojen budjetti on yksi miljoona, eikä alueiden järjestöillä olisi mitään mahdollisuutta jatkaa asukastalojen toimintaa. Pajusen esityksen taustalla onkin jälleen esi-

tys leikata sosiaali- ja terveyspuolen menoja. Toisaalla puhutaan ehkäisevästä sosiaalityöstä, mutta toisaalla sitä ajetaan alas.

Järjestöt eivät kykene ylläpitämään asukastaloja

Tiistaina, 21.1.2014, oli monikymmenpäinen joukko asukastalojen aktivisteja kerääntynyt Kallion viras-

totalon eteen odottamaan Helsingin terveys- ja sosiaalilautakunnan kokousta. Asukkaat kertoivat lautakunnan jäsenille huolestaan, että 11 kaupungin omaa asukastaloa säästöjen nimissä ajetaan alas 2015. Joka vuosi asukastalot ovat luoneet työpaikan 200 vaikeasti työllistettävälle sekä kymmenille vakituksille työntekijöille. Asukkaat olivat huolestuneita ehdotuksesta, jonka mukaan Helsinki luopuisi asukastalojen ylläpitämisestä ja vastuu niiden toiminnan jatkumisesta jätettäisiin asukkaalle ja kolmannen sektorin järjestöille. Asukastalojen monipuolinen toiminta ei ole mahdollista ilman palkattuja työntekijöitä. Yhdistyksillä ei ole varoja vuokriniin, palkattuihin työntekijöihin, työllistämiseen, ruokapalveluihin eikä moniin muihin sosiaali- ja terveysviraston ylläpitämien asukastalojen nyt tarjoamiin palveluihin.

Asukastalot tärkeitä "monitoimintakeskuksia"

Asukastaloilla on myös tärkeä merkitys ehkäisevässä sosiaali-terveysdellisessä toiminnassa, kuntoutuksessa sekä perheiden ja vanhusten hyvinvoinnissa. Huolestuttavaa on myös eläkeläisjärjestöjen sote-virastolta saamien toiminta-avustusten lopettaminen. Senkin takia asukastalojen säilyttäminen nykymuodossaan on entistäkin tärkeämpää. Helsingin sosiaali- ja terveysvirasto ylläpitää 11 asukastalon toimintaa eri puolilla kaupunkia. Asukastaloilla on tärkeä merkitys kaikille avoimena kohtaamispaikkoina, joissa erilaiset ihmiset, ryhmät ja sosiaalityön ammattilaiset toimivat yhdessä. Ne tarjoavat tiloja harrastuksille, atk-tukea, edullista ruokaa, liikuntaa ja kulttuuria. Asukastalot ovat hyvinvointia edistäviä matalan kynnyksen sosiaalityön, työllistämisen, kuntouttavan työtoiminnan, nuorisotakuun ja ikäihmisiä tukevan vapaaehtoistoiminnan keskuksia.

Evästystä sosiaali- ja terveyslautakunnalle!

Näin valisti eräs 55-vuotias työkyvyttömyyseläkkeellä oleva nainen lautakunnan jäseniä: "Löysin Pihlajamäen lähiöaseman ja koin paikan heti turvalliseksi kohtaamispaikaksi. Oma kiinnostusta ja osaamista

Kuva: Antero Nummiranta

Asukastalojen käyttäjät evästivät Helsingissä 21.1.-14 Kallion virastotalolla Sote-lautakunnan jäseniä ennen lautakunnan kokousta. Lautakunnan kokouksessa päätettiinkin lisätä Sosiaali- ja terveyslautakunnan jäsenen Anna Vuorjoen (vas) esityksestä viraston käyttösunnitelmaan, että asukastalojen käyttäjiä ja työntekijöitä kuullaan ja selvitetään myös vaihtoehto säilyttää asukastalot kaupungin omaa toimintana. Lautakunta teki kuitenkin nahkapäätöksen hyväksymällä esittelijän ehdotuksen, jonka mukaan jatkovalmistelun pohjana on kaupunginjohtaja Pajusen asettaman työryhmä esitys, että sotevirasto luopuu asukastalojen ylläpitämisestä. Asia jäi ratkaisematta, mutta asukastalojen puolustajat saivat lisää mahdollisuuksia ja aikaa. Kuivassa asukastalon käyttäjä Lassi Tiittanen esittelee sote-lautakunnan jäsenelle Anna Vuorjoelle mielenosoittajien näkemystä asukastalojen merkityksestä.

saa tuoda vapaaehtoisena voimiensa mukaan yhteiseen käyttöön. Saa arvostusta, tuntee olevansa hyödyksi ja kuuluu joukkoon. Olin perustamassa Tukiyhdistys PIHLA lähiöaseman tueksi ja saimme lyhyessä ajassa yli 150 jäsentä, jotka kaikki ovat huolissaan asukastalon alasajosta. Jos tällaiset matalan kynnyksen tilat ajetaan alas, oma elämäni kapenee. Pelkään jääväni ulkopuoliseksi. Pienellä eläkkeelläni en juurikaan voi lähteä mukaan maksullisiin harrastuksiin. Jo matkakulut tekevät tiukkaa, siksi lähellä oleva asukastalo on todella arvokas! Lähiöasemalta voi saada Kotilähettiläät - hankkeen palveluja, kuten kauppa- ja siivousapua sekä kotitalkkarit-hankkeelta pieniä korjauksia. Eri tavoin työllistetyt ihmiset saavat näin työkokemusta ja myös potkua elämäänsä. Kaikki toiminta on ennaltaehkäisevää, varmasti tulevaisuuden kannalta tärkeää. Toivon päättäjiltä viisautta ratkaisuihin. Asukastalot ovat tärkeitä. Myös vähävaraiset ja heikom-

massa asemassa olevat tulee ottaa huomioon."

Mielenilmaus ei mennyt hukkaan, aikalaisia saatiin:

Saimme välivoiton asukastalojen alasajon, kun sosiaali- ja terveyslautakunta teki muutokset Soten käyttösunnitelmaan v. 2014 ja velvoitti sote-viraston kuulemaan käyttäjiä ja työntekijöitä ja selvittämään myös vaihtoehdon, jossa asukastalotoiminta säilytetään kaupungin ylläpitämänä toimintana. Olisi muuten mennyt ihan (virkamies- päätöksillä) läpihuutojutuna talojen siirtäminen pois sosiaalityöstä ja sosiaalialan työn piiristä kokonaan järjestöjen piikkiin. Tällöin matalan kynnyksen tarjoamat maksuttomat palvelut ja sosiaalialan ammattilainen tuki kävijöille ja myös esim. työllistämisen poluilla, jota taloilla voidaan tuloksellisesti tehdä, olisi hävinnyt kokonaan.

toimitti:

Antero Nummiranta

Kuva: Antero Nummiranta

Sirkku Miettinen (keskellä, toiminnanohjaajana Kumppanuustalo Hannassa) ja Sinikka Mäki (oikealla) olivat hyvin huolissaan asukastalojen kohtalosta. Sirkku Miettinen totesi suuren uhan kiinteistöviraston alaisuuteen. Siitä seuraa, että syrjäytyneet ihmiset, joilla ei ole mahdollisuutta käyttää maksullisia palveluja, menettävät sen ainoan paikan, jossa osallistua erilaisiin toimintoihin. Kumppanuustalo Hannassa kaikki liikunta- ja ryhmätoiminnot ovat nyt maksuttomia. Kiinteistöviraston alaisuudessa kaikki tämä muuttuisi, sillä alueiden järjestöillä tuskin riittäisi varoja toiminnan ylläpitoon. Sinikka Mäki puolestaan katsoi, että järjestöissä ei riitä rahoitusta, puuttuu ammattitaitoista henkilökuntaa ohjaamaan toimintaryhmiä ja toiminta kuihtuu. Sirkku ja Sinikka näkivät, että syy vaikean tilanteen syntymiseen lienee kaupunginjohtaja Pajusen v. 2013 alussa asukastalojen toimintaa selvittävä työryhmä, joka valtuutensa ylittäen esitti leikkauksia ja asukastalojen siirtämistä sote-viraston alaisuudesta kiinteistöviraston kontolle. Ei siinä ajateltu pientä ihmistä ollenkaan.

Hallituspuolueet vastuussa: Asemien sulkemisen heikentää joukkoliikennettä

VR Group Oy on valtionomisteinen yhtiö ja sen tekemisistä päättää hallitus/eduskunta. Olisikin syytä muistuttaa näille hallituspuolueille (kok, sdp, vas, ruots, vihr, krist), että pitäisi tehdä vaalilupausiensa mukaan. Näihin vaalilupauksiin kuuluivat myös joukkoliikenteen parantami-

nen. Näiden asemien/seisakkeiden lopettaminen kertoo, mikä on "pelin henki". Lopetettavia ovat Nuppulinna, Puro, Inkoo, Karjaa.

Tämä hallituspuolueiden tekemisen haluttomuus puolustaa junamatkustajien etuja, nähtiin jo Jokelan Rautatieaseman kamppailuissa. Vaikka nimä kertyi noin 4800 (eli

Jokelan koko aikuisväestö) ja jätimme nimilistan adressina muiden lopettamisuhan alla olevien asemien kanssa eduskunnassa (Kemijärvi, Pietarsaari, Iisalmi), niin ainoa asema, josta lopetettiin palvelut (lipunmyynti), oli - Jokela. Tämänkin kokemuksen perusteella - näyttää tosi huonolta seisakkeiden säilyminen.

Syylisiä ovat hallituspuolueet ja myöskin Tuusulan kunnan luottamushenkilöt. He eivät toimineet Jokelan junamatkustajien puolesta (noin 2500 päivittäistä junankäyttäjää), vaan sallivat kunnanjohtajan yksipuolisesti ja omavaltaisesti kieltää tuen asemalta. Muut asemat toimivat lipunmyyntineen vielä tänäkin päivänä, koska niiden kunnat tukivat asemiaan. Tämä on myös kunnanjohtajan "pistepussiin" laitettava, kun päätetään toimista kunnanjohtajan kelpoisuudesta hoitaa virkaansa.

Jori Porspakka
Jokela/Tuusula
jori.porspakka@gmail.com
040 5605008

Kuva: Seppo Aaltonen

Kuvan Purotan seisake palvelee myös Järvenpään Wärtilän teollisuusalueen työpaikka liikennettä. Siinä kunnaraja kulkee pitkin radanvarsta. Helsingistä tullessa oikeapuoli on Järvenpää ja vasen Tuusula. Järvenpään puolella on myös uusi asuntoalue.

Sairaita ja vanhuksia kuritetaan

Ei vaivaisia joukkoliikenteeseen?

Helsingin Sosiaali- ja terveyslautakunta päätti kokouksessaan 21.1.2014, ettei vammais- palvelulain ja sosiaalihuoltolain nojalla kuljetuspalvelua saaville henkilöille anneta enää maksuttomia HSL:n matkakortteja. Todella kelju ja häpeällinen päätös.

Vaikka kaikki Helsingin vammaisjärjestöt tekivät yhteistoiminnassa kaikkensa, mikään ei auttanut. Maaliskuun lopusta liikutaan sitten kuka mitenkään. Säästäkö kaupunki, jos vammaisten taksi- ym kuljetuspalveluhakemukset nyt räjähdysmäisesti nousevat? Muistetaan, että vuodenvaihteessa Helsinki lopetti myös useita vammaisten suosimia Jouko-bussilinjoja, jotka maksoivat vain normaalin lipun hinnan.

Kotihoito tiukilla

Laitospaikkoja vähennetään, mutta vanhusten määrä nousee! Tällä hetkellä odotetaan vuoteen

2020 mennessä vanhusemäärän kaksinkertaistuvan Helsingissä. Kotihoidossa käyntimäärät tulevat kasvamaan jyrkästi. -Vanhuspalvelulaki, joka antaa laitoshoidon suosituksia työntekijämäärästä, ei koske kotihoitoa. Hyvin vaativa työn sairaanhoidollinen osuus lisääntyy myös kotihoidossa. Kerrostalon yksiossa hoidettavat odottavat edes päivähoitoon pääsyä. Heillä on muistisairaudesta lisäksi paljon fyysisiä vaivoja. Hoitajat ajetaan uuvuksiin ja monet pakenevat muihin töihin.

Terveysasemille pääsy on myös eriarvoista: Kalliossa ajan saa lääkärille 36-49 vuorokaudessa, hoitajalle 2-42 vrk, Jakomäessä lääkärille 28-29 vrk, hoitajalle 1-21 vrk, Kivikossa lääkärille 23-32vrk, hoitajalle 0-18vrk, Lautasaarissa hoitajalle 8-24 vrk., Vuosaarissa 9-29 vrk. Hoitaja =perushoitaja, sairaanhoitaja, terveydenhoitaja.

Muistiin merkitti:
Mämmiveikko

Kataisen verouudistuksella ei tule lisää työtä.

Aina joskus on hyvä katsoa peruutuspeiliin ja muistella, mitä poliitikot ovat aikoinaan tulleet luvanneeksi. Pääministeri Jyrki Katainen toisti (HS 5.4. 2011) vaalien alla ja myöhemmin kokoomuslaista uskomusta otsikolla: "Kokoomus haluaa työllistää verouudistuksella". Sitä valtamediat ovat toistaneet kritiikittä vuosikausia.

Sen mukaan yritys saa lievemmällä verotuksella kerätyksi enemmän voittoja, sillä on mahdollisuus investoida ja luoda uusia työpaikkoja. Talousteoriat sanoo näin, mutta Katainen ei ilmeisesti tiedä, kuinka nykyisessä teknologisoituneessa maailmassa vanha teoria toteutuu.

2000-luvulla yritysten taseet ovat kohentuneet tuntuvasti. Pörssiyritykset ovat vuosittain jakanneet yli 10 miljardia euroa osinkoa ja ostaneet miljardikaupalla omia osakkeitaan, eivätkä investoineet. Esimerkiksi pelkästään Nokia on 2000-luvulla ostanut omia osakkeitaan yli 18 miljardilla.

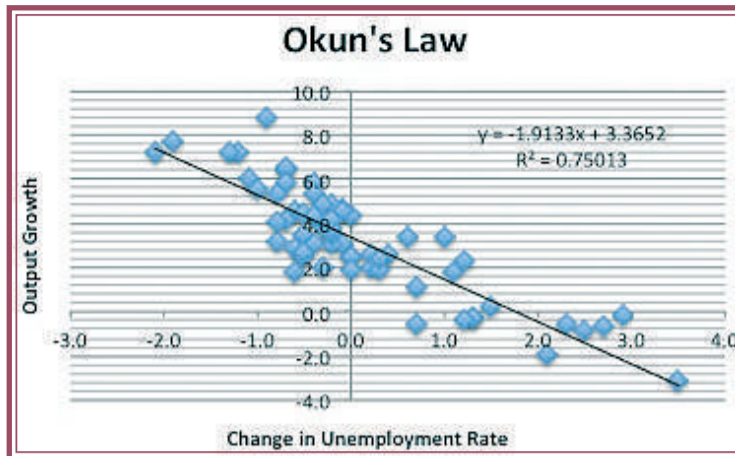
Myös pörssin ulkopuolella olevat yrittäjät kuittasivat 12 miljardia euroa täysin verottomasti vuosien 2005-2011 välillä. Puolet suomalaisten työntekijäin työn hedelmistä eli osingoista on mennyt verottomasti hallintarekisterien kautta ulkomaalaisille rikkaille. Niilläkin rahoilla olisi paikattu valtion kestävyysvajetta nopeasti.

Silti kotimaisiin investointeihin on mennyt vähemmän kuin

yritysten vuosittaiset poistot (koneiden ja rakennusten kuluma). Jos on investoitu, on ostettu kilpailevia yrityksiä tai investoitu ulkomaille. Sinne on luotu jo yli 350 000 uutta työpaikkaa.

Enää ei edes tiedetä, mikä yhtiö on "suomalainen" ja mikä on tilastoissa "Suomen" vientiä. Kymmenen vuotta sitten ulkomaisten konsernien osuus Suomen viennistä oli 10 prosenttia. Nyt se on jo kolminkertainen. Niinpä suurin Suomesta vientiä harjoittava vieras maa on Yhdysvallat. Sikälaisten yhtiöiden osuus Suomen viennistä on 5,6 prosenttia. Ulkomaankaupastamme kotimaisten konsernien osuus (tosin osakkeiden enemmistö voi olla rajojemme ulkopuolella) on sentään vielä 60 prosenttia.

Kataiselta unohtui myös mainita, että Suomeen "luodut" uudet työpaikat ovat professori Juho Saaren tutkimuksen mukaan 40 prosenttisesti "puskurityövoimaa" eli palvelualan epätyypillisiä ns. "paskatyöpaikkoja", joiden palkkatasolla

"Okunin lain yhtälössä on työttömyysasteen muutos ns. vakio-termi ja Okunin kerroin, joka kuvaa miten BKT:n kasvuvauhti vaikuttaa työttömyysasteeseen. Okunin laki on siis esitys BKT:n kasvun ja työttömyysasteen muutoksen välisestä epätäsmällisestä suhteesta, jota pidetään suurin piirtein oikeana."

ja työtuntimäärällä ei enää elä.

Nyt Etlä on julkaissut projektijohtaja Timo Nikinmaan tutkielman: "Antaa valojen palaa", joka painottaa, että "teollisuus on talouden selkäranka". Siinä kerrotaan, että "Uusista työpaikoista 80 prosenttia on syntynyt aloille, joilla keskimääräinen tuntipalkka on pienempi kuin teollisuudessa". Nikinmaan tutkimuksessa viitataan myös USA:n kehitykseen "Yhdysvalloille on käynyt huonosti, koska maassa ei ole pitkäjänteistä teollisuuspolitiikkaa. Siksi teollisuus on

aktiivisesti sijoittanut tuotantoaan ja YHÄ ENEMMÄN MYÖS TUTKIMUSTA JA TUOTEKEHITYSTÄ MUIHIN MAIHIN". Näinhän on käynyt myös Suomen teknologiayritysten ja entisen Nokian kohdalla.

Niitäkään uusia matalapalkka-alojen työpaikkoja ei ole "investoitu", vaan ne ovat työttömäksi jääneiden työntekijöiden synnyttämiä "pakkoyrittäjä"-työpaikkoja. Siis sellaisia, joissa mikrotyöntekijä sinnittelee työttömyyden ja yrittäjyyden välimaastossa. Niiltä yrittä-

jiltä ei juuri heru verotuloja hyvinvointivaltion ylläpitämiseksi. Osa pakkoyrittäjistä on pikemminkin tulonsiirron kohteita.

Tämä kokoomuksen mainostama "työllistävä verouudistus" vain kiihdyttää työn (työntien) pakoa ja ostovoiman häviämistä. Sen hävittäessä yrittäjyydelle ei synny enää uutta kasvualustaa. Työntunteja tehtiin vuonna 1990 enemmän (4 388 milj.) kuin vuonna 2011 (4 217 milj.), vaikka BKT on kasvanut lähes kaksinkertaiseksi. Siis kasvu ei enää luo työtä, vaikka Katainen niin uskottelee. Hän ei ilmeisesti ole kuullut koskaan Okunin laista. Jo 60-luvulla todettiin, että yhden prosentin työpaikkojen kasvuun tarvitaan kolmen prosentin talouskasvu.

Kataiselta on myös unohtunut kertoa, että yrittäjän pääomatiivi ei suinkaan ole työllistävä, vaan päinvastoin, kiihdyttää tuottavuutta työpaikkoja hävittämällä. Se tapahtuu joko teknologialla tai kiinalaisella halpatyövoimalla, jotta sijoitetulle pääomalle saataisiin maksimaalinen tuotto.

Ari Ojapelto
Tietokirjailija
Tampere

(Hesari ei tätä kirjoitusta julkaissut)

Uudella työllisyyspolitiikan suunnalla ja työttömyyden alentamisella testataan EU:n olemassaolon ja rakenteiden perustaa

Pekka Tiainen
Valtiotieteen tohtori (taloustiede)
Kirjoittaja on neuvotteleva virkamies Työ- ja elinkeinoministeriössä

Kun EU-jäsenyydestä vuodesta tulee vuonna 2020 kuluneeksi 25 vuotta, neljännesvuosisata, ollaan EU:ssa ja Suomessakin näillä näkymin edelleen jäljessä työllisyys-tavoitteista ja työttömyys on korkeaa. Eli kun vuoden 2014 EU-vaalien jälkeen ovat olleet seuraavatkin EU-vaalit vuonna 2019. Näin siksi, että finanssikriisin jäljiltä menetettiin vuosikymmen ja talouspolitiikassa ja työllisyyspolitiikassa ei ole näillä näkymin tulossa sellaista muutosta, että vielä lähivuosinakaan tavoitteisiin päästäisiin.

EU hyväksyi vuonna 2000 Lissabonin strategian, jonka mukaan EU:sta piti tulla vuonna 2010 maailman kilpailukykyisin ja tavoitteena oli täystyöllisyys. Sen sijaan on massatyöttömyys ja euroalue on ollut maailman heikoimman kehityksen alue.

Lissabonin strategian työllisyys-tavoitteisiin ei olla pääsemässä edes vielä vuonna 2020, kaksinkertaisessa ajassa, ja ongelmia riittää.

1990-luvun lama

Suomen 1990-luvun laman työttömyyskriisi lisäsi sekä EY:n vastusta että kannatusta protestina huonolle politiikalle. Suomessa on 300 000 työttömän työnhakijan työttömyys ja työttömyysluvussa näkymätön vaikea työllistyminen on tätä vielä suurempaa. Teollisuustyöpaikkoja on menetetty euron vuosina 2000-luvulla 100 000, saman verran kuin aiemmin vuosina 1975-2000 neljännesvuosisadassa.

Työttömyyden ollessa pahimmillaan 500 000 ja luvussa näkymätön vaikea työllistyminen sen päälle vuosien 1993 ja 1994 vaihteen aikoihin luvattiin EU:n tuovan paremman työllisyyden. Tyytymättömän kansa äänesti huonoa talouspolitiikkaa vastaan osa yhdistäen sen EY-suuntaukseen ja äänestäen Ei EY:lle, ja osa taas protestoidakseen huonoa talouspolitiikkaa vastaan ja siksi kyllä EY:lle nähden sen vaihtoehdoksi. Tyytymättömyys yhdisti laajasti. Työllisyyden romahduksesta toivuttiin teknologiabuumia (Nokia ym.) ja markan devalvoitumisen sekä kansainvälisten taloussuhdanteiden vaikutuksesta enemmän kuin EY:n vaikutuksesta, mutta massatyöttömyys on tätä päivää.

Päinvastoin EY-jäsenyys kiihdytti rakennemuutosta ja tätä kautta menetettyjen työpaikkojen takia työllisyyden paraneminen hidastui.

Ei Euroopan talousalueen (ETA) ongelmaton ollut

Jos Euroopan talousalue sopimukseen (ETA) sisältyi ulkomaisen omistuksen vapauttaminen, mikä

on mahdollistanut yritysten omistuksen siirtymisen ulkomaisiin käsiin ja Suomen muuttumisen suuressa määrin tytäryhtiöaloudeksi. ETA:n ei suoraan olisi tarvinnut tarkoittaa näin huonoa kehitystä, mutta muun muassa valtion yhtiöiden yksityistämällä on kehitystä kiihdytetty.

Toinen vaikea asia ETA:ssa oli, että kun muualta tuleville tulee oikeus Suomen sosiaaliturvaan, se aiheuttaa vaikeuden, että varat eivät riitä ja perusturva heikkenee suomalaistenkin kohdalla. Tämä on maahanmuuttokeskusteluiden taustalla, mutta juontaa ETA-sopimuksesta. Heikon työllisyyden oloissa ongelma vaikeutuu. Rasismi ja ulkomaalaisvastaisuus ei auta tässä asiassa mitään, vaan on tarpeen rakentaa toimivat mallit, että asia saadaan kuntoon.

Työllisyys puuttui EY:n ja EKP:n tavoitelistalta

Työllisyys puuttui EY:n ja EKP:n tavoitelistalta – yritykset saada se sinne eivät ole johtaneet työttömyyden ratkaisuun vaan tilanne on pahempi kuin EY:n aikana koskaan EY:n sopimuksissa ei alun perin ollut työllisyyttä vain hajamainintoja. Vuoden 1997 Amsterdamin sopimuksessa korkean työllisyyden tavoite ja työllisyysasia tuli perussopimukseen siten, että se on eri maiden vastuulla, mutta EU:n päämieskokous voi antaa suuntaviivoja. Kehittyi myös erilaista toimeliaisuutta. Lissabonin sopimus oli jatkoa tälle ja siinä nostettiin tavoitteeksi täystyöllisyys.

Hyvä niin, mutta tästä on tullut mahalasku. Osa ongelmia on Euroopan Keskuspankki ja euro. Hyvin oli nähtävissä ennakkoon, että se tuottaa ongelmia Suomen met-säteollisuudelle ja mm. telakoille,

koska viennin laskiessa isojen tehtaisten pääomavaltaisen toiminnan pääomakustannukset eivät laske. Palkkojen osuus on niin pieni, ettei niiden alentaminen vaikuta isomalti. EKP toimi sitten niin, että antoi euron vahvistua vuodesta 2002 alkaen ja vahvan euron politiikasta ovat ne haitat, mitä Suomessa oli vahvan markan politiikasta 1990-luvun laman syynä.

EKP:n mandaatti, toimivalta oli inflaation rajoittaminen. Siinä ei ollut työllisyyttä suoraan kuten Yhdysvaltain keskuspankilla. EMU-sopimusta (euroa tarkoittava) ei uskallettu avata, koska pelättiin, että se kaatuu. Siksi Amsterdamin sopimuksen yhteydessä oli mahdollista tulkita, että kun EU:n perussopimukseen lisättiin korkean työllisyyden tavoite ja EMU:n tuli edistää EU:n tavoitteita, työllisyys on tätä kautta välillisesti EMU:n ja EKP:n tavoite. Mutta käytännössä ei tämän mukaan toimittu.

Palkkakehityksen osalta on valittu alhaisten yleiskorotusten linja niin, että palkkakehitys jäisi jälkeen Saksasta ja tällä tavalla tapahtuisi niin sanottu sisäinen devalvaatio. Pankkiunionilla yritetään luoda pankkien keskinäiseen vastuuseen perustuvaa järjestelmää niin, että valtioiden ei tarvitsisi maksaa pankkitukia. Mitenkä onnistune, kun esimerkiksi hallinnasta karannut johdannais-toiminta ei ole suinkaan supistunut? Eli finanssimaailma ottaa sellaisia riskejä, että tappiot uhkaavat edelleen kaataa valtioille.

Valtioiden velkakriisi – entä oikeus työhön?

Nyt on vaikeutena valtioiden velkaantumisen finanssikriisin myötä. Suomessa on leikkausten ja veronkorotusten summa hallituk-

sen ilmoituksista 5,5 miljardia euroa ja nyky suunnitelman mukaan pitäisi leikata tai muuta tehdä vielä kolmen miljardin verran vuoteen 2017. Se tarkoittaa 8,5 miljardia vuosina 2011-2017. Velkaantumisen ei tällä summalla vähenisi, koska leikkaukset lisäävät työttömyyttä ja vähentävät sitä kautta verotuloja ja lisäävät työttömyyden kustannuksia. Sitten on kysymys eläkkeelle siirtymisen myöhentämisestä, mistä tämä hallitus ei tee päätöksiä eläkeikärajojen suhteen, mutta mitä taustalla valmistellaan ja seuraava hallitus tekee?

Suomen hallitusmuotoon, perustuslakiin, hyväksyttiin 28.7.1972 Suomen hallitusmuodon 6 §:ään toinen momentti, jonka mukaan "Kansalaisen työvoima on valtakunnan erikoisessa suojeluksessa. Valtiovallan asiana on tarvittaessa järjestää Suomen kansalaiselle mahdollisuus tehdä työtä, mikäli laissa ei ole toisin säädetty." Valtiota velvoittavaa kohtaa ei enää ole vuoden 2000 perustuslaissa, vaan tavoite on yleisemmin.

Mutta miten päästään työllisyydessä ja työttömyyden alentamisessa eteenpäin, kun taustalla on kaikki tämä edellä kuvattu vaikeus? Hyvä lähtökohta on toimia työpaikkojen ja työttömien ja työtä hakevien puolesta. Kun ei saada muutettua suurta maailmaa, on tärkeä toimia tavallisen pienen ihmisen puolesta siellä, missä voi yhdessä tavallisten ihmisten kanssa. Luen ihmisiin yrittäjät. Ei yrittäminen ole sama asia kuin kapitalismi. Yrittäminen on ollut osa elämää jääkaudesta alkaen ja paljon ennen kaikkialla missä elämää on ollut. Se on tärkeä yhteiskunnan voimavara. Kansaa ovat kaikki tavalliset ihmiset ja kun tämä ymmärretään, tiedetään kenen puolesta ollaan.

Näytelmä Kuusisesta on kiusallista katsottavaa

Nationalistinen tulkinta näkisi Kuusisen haudan Suomessa Kremlin muurin sijaan

Vappu Nalbantoglu näyttää Otto Villen vaimoa Ainoa punaisessa viitassa liihotellen läpi koko näytelmän.

Saksalaiset pitävät parhaana natsiajan kuvauksena neuvostoliittolaista televisiosarjaa "Kevään seitsemäntoista hetkeä". Siinä natsit eivät karju. He ovat tavallisia ihmisiä. Ohjaaja Roman

Viktjukin olisi kannattanut pitää Stirlitz mielessä, kun hän ohjasi näytelmää suomalaisesta kommunistista Otto Wille Kuusisesta. Nyt kaksi ja puolituntinen karjuminen tuo mieleen jo kerran näh-

Helsingin kaupunginteatteri:
Toveri K
Teksti: Edvard Radzinski
Ohjaus: Roman Viktjuk
Suomenno: Teemu Kaskinen
Koreografia: Vladimir Anosov
Rooleissa: Asko Sarkola, Vappu Nalbantoglu, Esko Roine
Kantaesitys: 23.01.2014

dyn ja koetun Jouko Turkan tärinäteatterin. Hetkeen ei usko koviansa ja myöhemmin ei myöskään näkemäänsä.

Venäläiseltä kirjailijalta Edvard Radzinskilta on tilattu näytelmä suomalaisesta kommunistista, jossa päädytään ihaillemaan Mannerheimia. Valkoisen Suomen valheita osaamme itekin kirjoittaa. Ukrainalaista nationalistiohjaaja on pyydetty tulkitsemaan suomalaisen työväenliikkeen internationalista, joka nousi huipulle maailmanhistorian edistyskimmisimmässä imperiumissa. Näytelmä päätty

toteamaan vaimon, Aino Kuusisen suulla, ettei Kuusisen hautapaikan kuuluisi olla Kremlin muurissa vaan Suomessa mäntyarkussa. Suomalaisista suurmiestä voi tuskin pahemmin loukata.

Edvard Radzinski on varmasti hyvä kirjailija. Silti näytelmän näkemys talvisodasta saa epäilemään, että Radzinski on saanut käsikirjoitusapua Suomesta. Teksti on paikoitin naivia. Näyttelijäntöytä on vaikea arvioida, koska hahmot eivät pyri minkäänlaiseen totuudellisuuteen. Kuusista näyttävä Asko Sarkola takeltelee pahasti ja hyppii pitkin seiniä niin onnettomasti, että katsoja tuntee myötähäpeää kaupunginjohtajan puolesta. Aino Kuusista esittävä Vappu Nalbantoglu on vain epätoivoisena lavalla liihotteleva punainen surma. Häntä käy sääliksi.

Kaikkein onnettomimmat ovat Stalinin lukuisat hahmot. Sodan loppuessa Stalin oli voittaja ja uransa huipulla. Hänen esittäminen kuolemansairaana rullatuolissa pal-

justaa, ettei näytelmällä pyritäkään historialliseen totuudenmukaisuuteen. Ohjaaja käyttää näyttelijöitä vain kertoakseen, että Neuvostoliitto oli kauhea ja kommunistit huonoja ihmisiä.

Pahinta näytelmässä on sen tyyllilaji, groteski patetia. Vikjuk on varmistanut, ettei katsoja pidä näytelmästä. Kuusisen elämästä kertova näytelmä on saanut murskakritiikit niin oikeisto- kuin vasemmostolehdissä.

Ensi-ilta oli silti hyvin kiinnostava kokemus. Jos tyyllitelly tekikin esityksestä pateettisen, tylsän kauhukavalkadin, on pakko myöntää, että Kuusisen elämä on hyvin kiehtova. Tämä oli vasta ensimmäinen tulkinta Kuusisen elämästä. Toivottavasti niitä tulee lisää.

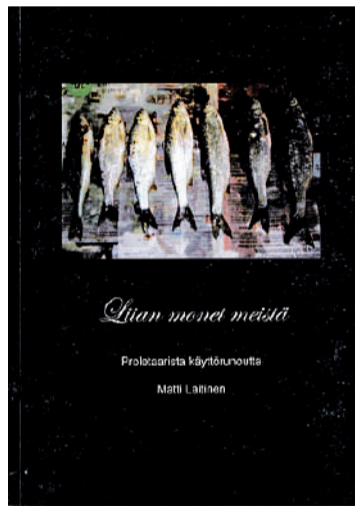
Lopussa on muuten kohtaus, jossa pohditaan, miksi Mannerheim välitti sotasyllisyysoikeudenkäynnin? Näytelmä esitti yhden hyvän kysymyksen.

Leena Hietanen

Liian monet meistä

Elvi Sivervo totesi v. 1948 Mäntsälän kunnankirjastossa pitämässään puheessa. "Kirjailijan on oltava selvillä yhteiskunnasta, jossa ihminen elää, tajuttava, mistä yhteiskunnallisessa taistelussa on kysymys. Se on kaiken suuren taiteen tunnus." Sivervo vetosi puheessaan kirjailijoita osallistumaan työväen jokapäiväiseen poliittiseen taisteluun, koska tuolloin tarvittiin joka päivä iskurirunoja, kisällilauluja ja propagandaa.

Julkaisin helmikuussa 2014 viidennen runokokoelmani "Liian monet meistä". Haluan tuoda julki runokokoelmallani tämän päivän työväenluokkaista vastakulttuuria ja toisinajattelua. Runoni ovat yhteiskunnallisesti kantaaottavia. Niiden sisältö kaareutuu vahvasti vasemmalle. Vastustan ja kritisoin ru-

Matin uuden runokokoelman kansisivu

noillani avoimesti tämän päivän yhteiskunnallista epäoikeudenmukaisuutta ja sitä ylläpitävää kansallista ja kansainvälistä kapitalismia. Sä-

keeni eivät kiertele tai kaunistele todellisuutta eivätkä myöskään huna- nojoi sitä.

Runoni perustuvat omassa elämässäni tekemiini havaintoihin sekä omiin kokemuksiini työssä, arjessa ja reissatessa maailmalla. Pysin elämässäni ja kirjoituksissani mahdollisimman suureen omaehtoisuuteen ja omavaraisuuteen sekä itsenäisyyteen. Tuotan tekstejä ja julkaisen niitä omien tuntemusteni mukaan.

Runoni edustavat tyylisuunnaltaan proletaarista käyttörunoutta. Tämä tarkoittaa sitä, että luomani arjen sanataide on kirjoitettu käyttöä varten – maailman muuttamiseksi. Runoihini ei sisälly mitään mystistä tai monitulkintaisuutta. Tekstieni aihepiirit liikkuvat vallankäytössä, vähäosaisuudessa,

vammaisuuudessa, mielenterveysongelmissa, ikääntymisessä, työttömyydessä, ihmisarvossa ja yhteiskunnasta syrjäytymisessä.

"Kulutusyhteiskunta kuluttaa liian monet meistä loppuun. Kulutusihmiskunta kuluttaa oman tulevaisuutensa loppuun."

Liian monelle meistä oikeus kuluttamiseen on tärkeämpää kuin oikeudenmukainen yhteiskunta."

Vaikka useat runoni vaikuttavat synkiltä, en ole menettänyt omaa optimisminäni oikeudenmukaisen yhteiskunnan saavuttamiseksi. Kapitalismi ei voi olla ratkaisu sellaiseen siedettävään, ihmisar-

voiseen elämään maapallolla, joka takaisi jokaiselle ihmiskunnan jäsenelle perus- ja ihmisoikeudet. Kapitalismi on vain ihmiskunnan kärsimysten ja luonnon tuhoamisen pitkittämistä maailman taloudellisen ja poliittisen eliitin ahneuden ja valtanhimon vuoksi.

Pehmeän oliivin sisältä löytyy kova siemen. Siihen voi murtaa hampaansa. Kapitalismin sisällä vallitsee perusriita työn ja pääoman välillä. Se murtaa kapitalismin.

Kirjaa on painettu vain rajoitettu määrä. Se ei ole julkisessa myynnissä. Sitä voi tilata omistuskirjoituksen kera ainoastaan kirjailijalta itseltään sähköpostitse: masa.laitinen@gmail.com. Yhteystiedot mukaan viestiin. Kirjan hinta on 10 euroa.

Matti Laitinen

Kolme ilmestynyttä kirjaa (osa 3.): Vaiettu totuus

Kahdessa viimeisimmässä Kansan Äänen numerossa kirjoitin tätä artikkelia edeltävät osat. Tämä artikkeli on kolmas, jotka ovat julkaistu otsakkeen "Kolme ilmestynyttä kirjaa" alla. Tällä kertaa kirjoitan kirjasta Vaiettu totuus – Salattu ja vähän tunnettuja tapauksia sotavuosilta. Kirjan kustantaja on Oy Valitut Palat – Readers Digest Ab ja julkaisu vuosi 2013. Kirjan painopaikka on Portugalissa majaansa pitävä kirjapaino. Teos on useamman kirjoittajan yhteistuotantoa. Varsinaisen toimituskunnan ovat muodostaneet Kauko I. Rumpunen, Soili Jääskeläinen ja Reino Rasilainen.

Yleisainaintana on sanottava, että teokseen kannattaa tutustua vaikkapa vain ihan mielenkiinnosta. Ehkäpä kauan työväenliikkeessä mukana olleille ja vanhemmille tovereille ei siinä välttämättä tule suurten paljastusten tunnelmaa. Ehkä voisi sanoa, että kirjaan on koottu, kerrankin yksin kansin, tapahtumia, joista on tiedetty - enemmän tai vähemmän. Osa tapahtumista on elänyt jonkinlaisina tarinoina eri ikäpolvien keskuudessa. Sen uskallan avoimesti, ihan näin prantattynä, todeta, että ihmisille jotka ovat eläneet pelkän kansakoulun tai oppikoulun että lukion historian opetuksen varassa elämänsä, takaan kirjan tuovan muutamien koidin totaalista shokkihoitoa. On olemassa sellainen sanonta kuin virallinen historian kirjoitus. Tämä

teos poikkeaa aikalailla siitä. Lyhyesti sanottuna mielenkiintoinen teos, josta epävirallisen historian kirjoituksen parissa elänytkin saa yhtä ja toista nippelitietoa kasattuna yksiin kansiin.

Jotkut kohdat kirjan historian tapahtumista voisivat olla melkein tästä päivästä. Esimerkiksi mikseipä tänäänkin saataisi kokoontua jossain päin maamme marraskuun 15. päivänä vuonna 1937 kaltainen kokous. Tuon kokouksen oli koolle kutsunut Talouselämä-lehden neuvottelukunta. Vientiyhdistyksen toimitusjohtaja Jaakko Kahman oli pyytänyt puhujaksi silloisen Suomen Pankin pääjohtajan Risto Rytin. Puhe oli otsikoitu "Muutamia näkökohtia ulkomaisen maksutaseen suhteen". Ryti piti noudatettua kauppa- ja

talouspolitiikkaa kutakuinkin onnistuneena. Ryti sanoi (em. teoksen mukaan) puheessaan muun muassa näin:

"Nekin velat, jotka ovat jäljellä, ovat sellaisia, että emme mielin määrin voi niitä maksaa erilaisista syistä. --- [Sellainen on] esim. valtio-veloistamme suurin --- meidän kuuluisa sotavelkamme, koska sen koronmaksu kaksi kertaa vuodessa tuottaa meille hyvää publisiteettia, joka meistä tuntuu vähän itsepetokselta, mutta joka tapauksessa se on hyvä publisiteetti ja vaikuttaa eduksemme Amerikassa."

On huomioitava, että presidentti Ryti kuului jo pankkimiehenä turvallisuuspolitiikasta huolta kantavaan sisäpiiriin. Ryti piti tuon puheensa 1930-luvun jälkeisessä talouden nousussa. Puheessaan hän sanoi paljon muutakin. Eräs kohta kirjassa tuota puhetta käsittelevässä luvussa on mielenkiintoinen. Mielenkiintoinen siksi, että se poikkeaa paljon siitä, mitä yleensä meille historian kerrotaan. Lainaan sen tähän: "Rytin puheen sanoma ja sanamuodot olisivat hyvin voineet olla peräsin myös puolustusneuvoston puheen-

johtajan marsalkka Mannerheimin lähipiirin tuonaikaisista viesteistä taikka taloudellisen puolustusneuvoston pöytäkirjasta! Rytin puheenvuoron puolustusnäkökohtiin liittyvä painotus ja kieli ovat jälleen uusi aihetodiste siitä, että "Sota-Suomen" tulevien johtajien yhteistyö oli selvästi vuoden 1939 draamaattista kesää ja syksyä vanhempaa perua."

Siinä se oli sanottu. Asia josta kirjoitetaan virallisen historian kirjoituksen tulkinnassa lähes mitään vain ja suurimmalta osin päin mäntä. Kirjassa esitetty ajatus on hyvä pitää mielessä jo pelkästään sen takia, että tämän vuoden marraskuun lähestyessä, näyttäisi myös lähestyvän oikein perustelliset talvisotariekkuja. Riikkujaisia valmistellaan parasta aikaa historian tosiasioista mitään välittämättä.

Tuo mainittu puolustusneuvosto, Mannerheim puheenjohtajana, vaikutti maamme politiikkaan 1930-luvun alusta alkaen. Mannerheimin valinnan taustavoimana vaikutti kukas muu kuin teollisuusmies Walden. Tämän uudistetun puolus-

tusneuvoston tarkoituksena oli saattaa Suomen armeija ja talous sellaiseen kuntoon, että se kestäisi mahdollisimman hyvin maan joutuessa sotaan. Sotaneuvoston jäsenissä vilahtelevat nimet kenraaliluutnantti Aarne Sihvo, kenraalimajuri Lennart Oesch, Suojeluskunnan päällikkö, kenraalimajuri Lauri Malmberg. Malmberg kuuluu virkansa puolesta sotaneuvostoon anteeksi puolustusneuvostoon.

No jotta ei menisi nyt ihan hymistelyksi, niin on kirjassa heikkouksiakin. Esimerkiksi "Talvisodan rauhansopimuksen solmimisessa viitataan Neuvostoliiton jatkoaikeisiin. Tosin niistä ei ole vielä sen enempää tietoa kuin suomalaiset omat tarinat ja oletukset. Kirjassa väitetään aika avoimesti Hitlerin vaikuttaneen Neuvostoliittoon ja muuttaneen Neuvostoliiton politiikan. No onhan se niinkin, että jos kirja pysyisi paikalla osin asiassa, niin tuskin sen julkaisija silloin olisi Valitut Palat.

Timo Kangasmaa
Palaan seuraavissa Kansan Äänen numeroissa asiaan.

70 vuotta sitten (16/1-2) Leningradin alue ja Dneprin länsiranta vapautettiin

Vuoden 1943 loppuun tultaessa neuvostojoukot olivat valloittaneet fasisteilta yli puolet niiden vuosina 41-42 valtaamasta alueesta. Vuoden 1943 kuluessa saatiin käyntiin aseiden massatuotanto ja joukot saivat uutta tykistö-, lentokone- ja panssari-aseistusta. Neuvostoliitossa valmistettiin v. 43 kuluessa jo 35000 lentokonetta, 16000 ps-vaunua ja 45000 tykkiä. Joukkoja ja päällystystä koulutettiin ja lisättiin. Vuoden 1943 kuluessa muodostettiin mm. 5 ps-armeijaa sekä useita muita joukko-osastoja.

Joulukuussa 43 päätettiin Leningradin ja Ukrainan vapauttamisesta

Joulukuussa -43 puolustuskomitean kokouksessa käsiteltiin vuoden -44 talven- ja kevään taistelusuunnitelmaa. Päätettiin aloittaa operaatiot Suomenlahdelta Mustalle Merelle ulottuvalla rintamasaueella. Etelässä tuli vapauttaa Ukraina ja edetä valtakunnan rajalle. Pohjoisessa tuli vapauttaa Leningradin alue, lyödä saksalaisten AR Nord (18-ja 16.A) ja edetä Baltian tasavaltujen rajoille. Valko-Venäjän suunnalla tavoitteeksi asetettiin mahdollisimman suuren alueen vapauttaminen fasisteilta. Valtaosa resursseista talven ja kevään osalta ohjattiin Ukrainan neljälle rintamalle, jonne pyrittiin luomaan ylivoimataavoitteena lyhyessä ajassa tuhota fasistien eteläinen AR sekä AR A.

Fasistit yrittivät linnoitautua Leningradin alueelle.

Monestakin syystä hitleriläiset pyrkivät pitämään Leningradin alueen. Siksi AR Nordin joukot linnoittivat Leningradin ympäristön puolustusasemia. Selustan puolustuslinjoista tärkein oli "Panther"-linja, joka kulki Narvajoen suulta Narvan kannasta ja Peipsijärven rantaa pitkin Pihkovaan ja sieltä edelleen Nevelin luoteispuolelle.

Leningradin R ja Volhovan R tekivät jo syyskuun puolivälissä esityksensä Leningradin saarron purkamiseksi ja AR Nordin lyömiseksi. Päämaja teki vain pieniä korjauksia rintamien esitykseen. Komenettiin mm. siirtämään 2.IskuA Oranienbaumin (Lomonosov) sillanpäähän Leningradin länsipuolelle. Haluttiin enemmän voimaa sieltä suoritettavaan hyökkäykseen Pietarhovin ja Strelnan vihollisryhmittymää vastaan.

Kolmen rintaman yhteishyökkäys

Saksalaiset tuli tuhota iskemällä samanaikaisesti Leningradin lounaispuolelta etelään sekä Novgorodista luoteeseen. Hyökkäyskiilojen yhdistymisen jälkeen jatketaan Luga ja Kingiseppin suuntaan ja edelleen Narvan ja Pihkovan alueille, jolla valmisteltiin etenemistä Baltiaan. Suunnitelmaan sisältyi ensi vaiheessa Leningradin motin ja Oranienbaumin motin yhdistämi-

nen. Sen toteuttamiseksi hyökkäivät 42.A Leningradista käsin ja 2.IskuA Oranienbaumista yhtyvin kiilojen ja tuhoavat niiden väliin sijoitettavan Pietarhovin ja Strelnan vihollisryhmittymän jatkaen sen jälkeen hyökkäystä lounaissuuntaan. Ilmavoimat ja Itämeren laivasto tukivat operaatiota. 67.A hyökkää Volhovan suunnasta MGA:n risteysaseman suuntaan. 59.A hyökkää ja murtaa fasistien puolustuksen Novgorodin molemmin puolin. 8.A ja 54.A valmistautuvat vihollisen takaa-ajoon. Fasistien 18.A:n eteläpuolella toimi AR Nordin 16.A, jonka sitomiseksi hyökkäykseen osallistui myöskin 1. Baltian R.

Rintamien tueksi annettiin ilmavoimia yht. 1240 konetta. Leningradin R sai neljä rynnäkkötykkirykmenttiä ja Volhovan R yhden. Eräitä ps-yksiköitä varustettiin uudella aseistuksella. Pääpaino oli kuitenkin etelässä eikä päämaja vahvistanut rintamia niiden toivomalla tavalla. Valmistautumisessa suuri merkitys annettiin tykistölle murtaessa aukkoja vihollisen puolustukseen. Oranienbaumin alueelle siirrettiin vesiteitse viisi jalkaväkidivisioonaa, 13 tyk. yksikköä, ps-prikaati, rynnäkkötykkirykmentti, kaksi ps-vaunurykmenttiä ja yli 700 rautatievaunullista ampumatarvikkeita.

Hyökkäys pakotti fasistit perääntymään Leningradin ja Oranienbaumin alueella

Hyökkäys Leningradin alueen vapauttamiseksi, alkoi aamuyöllä 14.1.-44 ilmavoimien, raketinheitin ja tykistön yhteistulella Oranienbaumin kaakkoispuolella natsien aseisiin. Tulivalmistelun siirtyessä saksalaisten selustaan työntyivät neuvostojoukot 10.5 km leveällä alueella vihollisrintamaan. Seuraavana päivänä 15.1. alkoi hyökkäys Leningradista käsin 42.A:n työntyessä tulivalmistelun jälkeen saksalaisten aseisiin. Käytiin ankaria taisteluita. Eteneminen kummallakin hyökkäyssuunnalla oli hidasta johtuen vihollisen kovasta vastarinnasta sekä miinakentistä. Mutta neuvostojoukkojen tykistö tulitti koko ajan saksalaisten asemia. Kun myös Volhovan R aloitti hyökkäyksensä, ei natsilla riittänyt reserviä, joita siirtää uhatuimmille rintamaloikoille. 18.1. 2.IskuA toi taisteluun 108.AK:n ja neuvostojoukko-

jen hyökkäyskiilat lähestyivät toisiaan. Fasistit keskittyivät nyt pelastamaan Ropsan pohjoispuolella olevat joukkonsa ja 19.1. Puna-Armeija valtasi Krasnoje Selon ja hyökkäyskiilat kohtasivat Ropsan alueella 20.1.-44.

Leningradin saarto päättyi 27.1.-44

Samaan aikaan hyökkäsi Volhovan R:n 59.A Novgorodin suunnassa. Tykistövalmistelun jälkeen hyökkäys ei tahtonut lähteä käyntiin kaupungin pohjoispuolella. Tilanne muuttui, kun neuvostojoukot hyökkäsivät fasistien selustaan Ilmajärven yli jäätä pitkin. Leningradin R ja Volhovan R pyrkivät nyt hyökkäykseen saartamaan Luga koillispuolella AR Nordin joukot. Hyökkäyksen aloitti myös Leningradin R:n 67.A vallaten tärkeän MGA:n risteysaseman. Samaan aikaan 2.IskuA ajoi takaa saksalaisia joukkoja. 27.1. Leningradin R:n joukot valtasivat Tosnon. Silloin Leningradissa ammuttiin kunnialaukaukset saarron lopullisen murtamisen kunniaksi.

Hyökkäys Leningradin alueella pysähtyi "panther"-linjalle

2.IskuA:n joukot saavuttivat 1.2.-44 Narvajoen ja valtasivat 3.2. sillanpään sen länsirannalta. Samaan aikaan eteni 42.A Peipsijärvelle ottaen haltuunsa sen itärannan. Neuvostojoukot saivat käsken jatkaa hyökkäystä länteen ohittamalla Narva sen pohjois- ja eteläpuolelta. Tässä vaiheessa Puna-Armeijan eteneminen pysähtyi saksalaisten torjuessa kaikki läpimurtoyritykset. Luga ja Novgorodin suunnalla neuvostojoukot mursivat 12.2. fasistien puolustuksen ja ne joutuivat perääntymään "Panther"-asemaan. Mutta täälläkään kuten Narvan luona neuvostojoukot eivät kyenneet jatkamaan hyökkäystä eteenpäin. Puna-Armeijan joukot tarvitsivat lepoa, täydennystä ja huoltoa. Ne asettuivat maaliskuun alussa puolustukseen aloittaen valmistautumisen fasistien karkottamiseen Baltiasta.

Taistelut vyöryivät keskeytyksittä Ukrainassa

Ukrainan rintamalla sotatoimet jatkuivat samanaikaisesti Leningradin vapautustaistelujen kanssa. Pripetjoelta Mustalle Merelle ulottuvalla alueella neljää Ukrainan rintamaa vastassa toimivat fasistien AR A (Kleistin) ja Eteläinen AR (Mansteinin). Näiden vahvuus oli 1,76 milj. sotilasta, 16800 tykkiä ja kr-heitintä, 2200 ps-vaunua ja rynnäkkötykkiä sekä 1460 lentokonetta. Hitlerin käsken mukaan näiden tuli pitää

Karttapiirrokselta selvinnee taistelujen kulku Leningradin alueen vapauttamisoperaatioissa: rintamalinja (punainen linja), armeijoiden sijainnit 14.1.-44 sekä rintamalinja (vihreä linja) ja armeijoiden sijainnit 1.3.-44. Punaiset suorat viivat ilmaisevat rintamakaistojen sijainnit. Tilanne tällä alueella pysyi tämän jälkeen ennallaan heinäkuun alkuun saakka. Siihen mennessä käytiin mm. taistelut Krimin ja Ukrainan vapauttamiseksi ja aloitettiin taistelut Valko-Venäjän vapauttamiseksi sekä suomalaisten karkottamiseksi Kannakselta ja Itä-Karjalasta.

hallussaan Dneprin länsipuolinen Ukraina sekä Krim ja säilyttää Saksalle rikkaat vilja- ja kaivosalueet, Nikopolin mangaani ja Krivoi Rogin rautamalmi. Natsilla oli edelleen hallussaan Dneprillä Korsun-Sevtšenkovskin luona ja Nikopolin eteläpuolella sillanpää, joiden kautta he pyrkivät Dneprin itäpuolelle suuntautuvaan vastaiskuun.

1.UR jatkoi hyökkäystään Kiovan sillanpästä

Žukov palasi puolustuskomitean joulukuun kokouksesta 1.UR:lle. Sitä vastassa toimi vuodenvaihteessa (43-44) 30 saksalaista divisioonaa, joista 8 ps- ja 1 mt div (mm. 4.PsA). Joulukuun puolivälissä fasistit valtasivat neuvostojoukoilta takaisin Žitomirin kaupungin (KÄ 6/13). Suunniteltiin, että 1.UR hyökkää vuodenvaihteessa Kiovan sillanpästä Žitomirin-Berdiševin suuntaan, murskaa vihollisen Radomyšlin-Brusilovin alueella ja saavuttaa linjan Ljubar-Vinnitsa-Lipovaja. Tšernjakovskin 60.A hyökkää Malinin suunnasta Rogatševin-Ljubarin suuntaan. Puhovin 13.A hyökkää Korosten-Novograd Volynskin -Sarnyn suuntaan ja 40.- sekä 27.A is-

kevät Belaja Tserkovin suuntaan ja sieltä Hristinovkaan, jossa yhtyvät 2.UR:n joukkojen kanssa ja sulkevat Korsun-Sevtšenkovskin vihollisryhmittymän saartorenkaseen luoteesta. Rintaman joukkoja tuki 2.IlmaA.

Taistelu alkoi 24.12.-43 tykistön ja ilmavoimien valmistelulla, jonka jälkeen päävoimat aloittivat hyökkäyksen, jota vihollinen ei kestänyt, vaan joutui vetäytymään. Samana päivänä hyökkäykseen yhtyivät 1. ja 3. KaPsA ja illalla läpimurtoalue oli 300 km. fasisteilta vapautettiin asutuskeskuksia mm. Radomyšli, Novograd-Volynski, Korosten ja Kazatin. Žitomir vapautettiin uudelleen 31.12. Raskaita taisteluja käytiin merkittävän liikenteen risteyskaupungin Berdiševin hallinnasta, joka vallattiin vasta 5.1.-44.

1.UR:n hyökkäys pakotti natsit vetäytymään länteen

Vihollinen vetäytyi länteen. Hitleriläiset järjestivät Vinnitsan - Umanin alueella vastaiskun 38.- ja 40.A:aa

Jatkuu sivulla 13

Kuva: Heikki Mämmikkö

Kuva: Heikki Mämmikkö

Suuri Leningradin piirityksen- ja voiton muistomerkki sijaitsee n. 10 km kaupungin keskustasta Moskovan valtakadulla paikassa, jonka läheisyydessä sijaitsi piirityksen aikana fasistimiehittäjien ja Puna-Armeijan välinen rintamalinja. Monumentti on suuri kokonaisuus, joka muodostuu itse piirityksen historiaa yms. kuvaavista taiteellisista yksityiskohtista ja sitä ympäröivästä alueesta. Veistokset kuvaavat sotilaiden ja partisaanien taistelua ja kaikkien kaupungin asukkaiden työtä kaupungin vapauttamiseksi. Nämä olme kuvaa esittävät yksityiskohtia alueen veistoksista, jotka ovat suuri kunnian osoitus työläiselle, sotilaille, viljelijälle ja kansalle.

Kuva: Heikki Mämmikkö

70 vuotta sitten (16/1-2): Leningradin alue ja Dneprin länsiranta vapautettiin....

Jatkoa sivulta 12

sekä 1.PsA:aa vastaan. Syntyneessä suurtaistelussa neuvostojoukot vetäytyivät 30 km taaksepäin ja asettuivat sinne puolustukseen. Operaation tuloksena 1.UR:n joukot etenivät 80-200 km syvyyteen. Tammikuun (1944) puolella välissä 1.UR asettui linjalle Sarny-Slavuta-Kazatin-Iljinty ja rintaman vasen siipi kiersi vihollisen Konevin ja Korsun-Ševtšenkovskin sillanpään alueella kaartuen Dneprille Konevin alueelle. Tämä loi lähtökohdat Korsun-Ševtšenkovskin operaatiolle.

2.UR:n eteneminen ja Korsun-Ševtšenkovskin (K-Š) operaatio

2.UR:n tehtävänä oli iskeä Kirovogradin kautta Pervomaiskiin. Kirovogradin kaupunki vallattiin 8.1.-44 ja vihollinen vetäytyi länteen. Rintaman oikean sivustan hyökkäys pysähtyi kuitenkin linjalle Smela-Kaniž. Apuun ryhmitetty 5.KaPsA ei myöskään saanut murtoa aikaan. Päätettiin pysäyttää 2.UR:n hyökkäys ja aloittaa 1.UR:n kanssa valmistelu Korsun-Ševtšenkovskin (K-Š) ulkoneman hävittämiseksi. K-Š:n ryhmä oli voimakas viholliskeskittymä, johon kuului 9 jv-div, 1 ps- ja 1 mt-div. Ryhmittymän kärki ulottui Dnepriin ja esti 1.UR:n ja 2.UR:n etenemisen länteen. Suunnitelman mukaan 1.UR ja 2.UR iskevät vastakaisilta suunnilta ja hyökkäyskiilat yhdistyvät Zvenigorodkan kohdalla. Operaatiota tukivat 2.- ja 5.IImaA.

K-Š:n moti muistutti Stalingradia

Päämaja hyväksyi suunnitelman ja K-Š:n operaatio alkoi 2.UR:n hyökkäyksellä 24.1.-44. Vihollisen voimakkaasta tulesta ja vastahyökkäyksistä huolimatta natsit eivät kyenneet estämään neuvostojoukkojen läpimurtoa. Kuitenkin 27.1. natsit onnistuivat vastaiskullaan eristämään 2.UR:n 5.KaPsA:n sekä XX- ja XXIX PsAK:n voimat päävoimista. Tästä välittämättä Lazarevin XX PsAK valtasi Špolan kaupungin ja eteni 28.1. Zvenigorodkan alueelle. 25.1. hyökkäyksen aloittanut 1.UR mursi kovien taistelujen jälkeen vihollispuolustuksen. Vatutin lähetti myös 2.UR:n vahvennukseksi Saveljevin johtaman rintaman kärkiosaston, joka murtautui Lisjankan alueelle ja yhtyi 28.1. Zvenigorodkassa XXVII PsAK:n kanssa ja katkaisi K-Š-ryhmittymän yhteydet saksalaisten päävoimiin. Lähettämällä taisteluun lisävoimia onnistui 2.UR uudelleen 30.1. murtamaan aukon fasistien puolustukseen. K-Š:n ryhmittymän yhteys fasistien päävoimiin oli nyt kokonaan katkais-

tu. 1.- ja 2.UR puristivat saartorengasta kohti keskustaa ja vahvistivat ulkoista saartorengasta länteen. K-Š:n moti muistutti vuoden taikaista Stalingradin saartoa. Saarretut joukot tekivät ankaraa vastarintaa. Mottia ei kyetty tuhoamaan tykistön avulla, koska kelirikon vuoksi kalustoa ei voitu kuljettaa aseisiin.

K-Š:n moti purettiin 18.2.

Hitleriläisten johto keskitti 27.-29.1.-44 vahvoja ps-voimia ulkoisen saarron purkamiseksi. Neuvostojoukot varautuivat fasistien tulevaan pelastusoperaatioon. Vihollinen yritti helmikuun alkupäivinä kahteen otteeseen ulkoisen saartorengasta murtamista. Rizinon luona vihollinen onnistui kiilautumaan neuvostojoukkojen puolustukseen. Alueelle siirrettiin rintaman reservistä Bogdonovin 2.PsA, jonka vastaisku pysäytti vihollisen. Tuotuaan paikalle vielä uusia yksiköitä yritti vihollinen uutta läpimurtoa. Saarretut joukot pyrkivät murtautumaan raivoisesti ulkoa hyökkääviä saksalaisjoukkoja vastaan. Nämä yritykset torjuttiin.

Nopeuttaakseen K-Š:n motin purkamista ja varmistaakseen, että vihollinen ei onnistu Lisjankan-Zvenigorodkan suunnasta murtaamaan saartorengasta, päätti päämaja, että K-Š:n motin "puhdistaminen" annetaan pelkästään 2.UR:n tehtäväksi ja 1.UR keskittyy operaatioon Rovnon-Lutskin-Dubnon seudulla. 2.UR valtasi K-Š:n kaupungin 14.2. Vielä 16.2. fasistit tekivät sankan lumimyrskyn suojaamina läpimurtoyrityksen, joka torjuttiin 27.A:n ja 4.KaA:n toimesta. Saartorengas puhdistettiin 18.2. Suurtaistelussa fasistit menettivät koko kalustonsa ja 55000 kaatuneina. Puna-Armeija otti 18000 sotavankia.

Yhtäaikaisesti K-Š:n operaation kanssa 1.UR:n oikea siipi aloitti 27.1. hyökkäyksen Sarnyn länsipuolelle ja vapautti Lutskin-Šumskojen-Šepetovkan ja uhkasi nyt fasistien Proskurovin-Kamenetsin-Vinnitsan ryhmän sivustaa. 2.UR valtasi lähtöasemat Umanin kautta Mogilev-Podolskiin suuntautuvaan iskuun.

Taistelut kehittyvät etelämpänä 3.- ja 4.UR:illa.

1.UR ja 2.UR tehtävää tuhota yhteistoimin K-Š:n sillanpää mietittiin 3.UR:n ja 4.UR:n komentajien kesken 29.12.-43. Arvioitiin, että fasistien joutuessa luovuttamaan Nikopolin - Krivoi Rogin alueen, he siirtävät huomattavan osan näistä voimista uhatuimmille 1.UR:n ja 2.UR:n rintama-osuuksille. Katsottiin, että vaikeasta kelirikosta huolimatta 3.- ja 4.UR:n tulee aloittaa sotatoimet Krivoi Rogin ja Nikopolin vihollisryhmittymien saartamiseksi

ja tuhoamiseksi. Päämajan kanssa käydyn keskustelun jälkeen annettiin käsky: 3.UR hyökkää suunnassa Apostolovo-Novyi Bug-Voznesensk pureutuen Bukjoelle. 4.UR antaa pääiskun Kohovkan Tsjurupinskiin alueelta Snigirevkaan-Bereznegovojeen-Novyi Bugiin ja varmista ettei vihollinen yllätä Nikolajevin suunnalta.

Nikopolin-Krivoi Rogin vihollisryhmä tuhoetaan.

Tammikuun alkupuolella 3.- ja 4.UR yrittivät murskata Nikopolin-Krivoi Rogin vihollisryhmät. Natsien voimakkaasta vastarinnasta ja taitavasta linnoittautumisesta johtuen tässä ei onnistuttu. Tammikuun puolivälissä joukot ryhmitettiin uudelleen ja tammikuun lopulla 3.- ja 4.UR:n hyökkäys lähti uudelleen käyntiin. Nikopolin alueen vihollisryhmä pyrittiin saarostamaan yhtyvin kiiloja ja estämään vihollisen 6.A:n joukkoja vetäytymästä länteen. Aiemman suunnitelman mukaan 3.UR hyökkäsi Krivoi Rogin koillispuolelta Apostolovoon ja 4.UR iski oikean sivustansa joukoilla Kohovkan suunnasta samaan tavoitteeseen. Kaksi vuorokautta kestäneiden taistelujen jälkeen vihollisen puolustukseen murrettiin aukko, johon liikkuvat joukot ohjattiin ja 5.2. Apostolovo vallattiin. Samalla murskattiin fasistien kolme ps-divisioonaa ja neljä jv-divisioonaa. Samanaikaisesti 4.UR:n oikea sivusta murtautui vihollispuolustukseen Nikopolin eteläpuolella ja eteni Dneprille. Kelirikko esti sulkemasta kaikkia perääntymisteitä ja osa vihollisotilaista pakeni, mutta menettivät kaiken kalustonsa.

Nikopolin ja Krivoi Rogin vapauttaminen

Talvella ja keväällä -44 Ukrainassa oli vaikea kelirikko. Joukkojen huolto ja liikkuminen oli äärimmäisen vaikeaa. Nikopolin operaation jälkeen pääpaino pantiin Krivoi Rogin ryhmittymän murskaamiseen ja kaikkien joukkojen etenemiseen Ingulets-joelle. Tehtiin joukkojen uudelleensijoituksia ja järjestelyjä. Suunnitelman mukaan 3.UR:n 37.A hyökkää Krivoi Rogia kohti lännestä. 46.A kookkaa Krivoi Rogin etelästä Kazankan ja Nikolajevin suuntaan. 8.KaA etenee Širokojeen ja 6.A Snigirevkaan sekä Ingulets-joen ja Dneprin välimaastoon. 4.UR:n 5.IskuA tuli siirtää nopeasti Dneprin länsirannalle, että se on valmis iskemään mm. Novo-Vorontsovkan vapauttamisen jälkeen Ingulets- ja Dnepr-jokien välimaastoon. 2.KaA oli puolustuksessa Dneprin alajuoksulla ja valmistautui Dneprin ylitykseen Hersonin luona heti kun 5.IskuA:n hyökkäys lähtee käyntiin.

3.- ja 4.UR:n joukot vapauttavat Nikopolin 8.2. ja samaan aikaan 4.UR hävitti Dneprin vasemmalta rannalta natsien viimeisen joukkojen huolto oli lähes mahdotonta. Vaikeuksista huolimatta 3.- ja 4.UR valmistautuivat Krivoi Rogin valtaamiseen sekä kaupungin itä- ja kaakkoispuolella olevan vihollisryhmittymän hävittämiseen. 13.2. päämaja antoi Krimin operaation

Joulukuun puolustuskomitean päätöksellä sotatoimia jatkettiin v. 44 alussa Suomenlahdelta mustalle Merelle. Painopiste oli Ukrainassa ja Leningradin alueella. Karttapiirros osoittaa taistelujen edenneen Ukrainassa tammi-helmikuussa ja lähelle Puolan rajaa. Myös Valko-Venäjän rintamien tuli edetä mahdollisimman pitkälle, mutta resursseja sinne ei vielä ohjattu. Ensimmäisen kesään mennessä piti vapauttaa Ukraina, jonka jälkeen taistelutoimet siirrettiin Valko-Venäjälle ja Baltiaan.

viivästyessä luvan siirtää Plijevin IVKaRvAK:n Askania-Novasta Dneprin yli Apostolovo 3.UR:n alaisuuteen. 16.2. paikalle onnistuttiin siirtämään tykistöä ja muuta kalustoa. 3.UR:n hyökkäys alkoi 17.2. Samanaikainen alkoi lumipyry ja näkyvyys laski alle 20 metriin, mutta Tsvetajevin 5.IskuA siirtyi Dneprin yli valaten sieltä sillanpään. Vedennousu esti Nikolajevin eteläpuolella Plijevin AK:n siirtymisen Dneprin yli. 3.UR jatkoi kuitenkin hidastunutta hyökkäystään ja 22.2. 46.A ja 37.A valtasivat Krivoi Rogin ja sen ympäristön kaivokset ja kaikki 3.UR:n joukot etenivät Ingulets-joelle.

Nikopolin- Krivoi Rogin operaatiolla luotiin Ukrainan ja Krimin vapautuksen perusta

Perääntyvät fasistijoukot tuhosivat kaiken mahdollisen, mutta edellytykset fasistien karkottamiseksi koko Ukrainasta luotiin helmikuun

loppuun mennessä. Nikopolin-Krivoi Rogin operaation tuloksena rintamalinja etelässä lyheni ratkaisevasti. 4.UR:n joukot voitiin keskittää Krimin vapauttamiseen. Taistelu sitoi vihollisen voimia ja helpotti pohjoisempaa K-Š:n operaatiota. Tammi-helmikuussa -44 toteutettiin K-Š:n, Kirovogradin-, Rovnon-Lutskin ja Nikopolin-Krivoi Rogin operaatioiden menestykselliseen toteuttamiseen päättyi Dneprin oikean puoleisen Ukrainan vapauttamisen 1. vaihe

Toimitti: Heikki Männikkö

Lähdeaineisto:

Marsalkka Žukovin muistelmat, Marsalkka A.Vasilevski: Elämäni työ, Marsalkka K. Rokossovski: Sotilaan velvollisuus, Helge Seppälä: Taistelu Leningradista ja Suomi, WSOY 1969 Grigori Deborin: 30 vuotta suuresta voitosta,

Suomalaiset etenivät Laatokan itäpuolelle Syvärin-joelle. Hitleriläiset pysäytettiin Volhovin länsipuolelle. Väliin jäi 100 km neuvostojoukkojen miehittämää Laatokan rantaa. Noin 70 km Leningradista E105-tietä (M 18) itään alkoi "elämäntie", jonka kautta kyettiin talvella pienessä määrin huoltamaan kaupunkia ja evakuoimaan asukkaita. "Elämäntie" oli ilmapommitusten ja tykistötulen kohde ja monet siviilit, sotilaat ja autonkuljettajat menettivät siellä henkensä. (Kuva: S.N.Sirovin kirjan "Stranitsi Istorii" kuvitusta. Katso myös kuva KÄ 5/13)

Leningradin piirityksen uhrien häpäisy?

YLE:n 29.1.2014 televisiossa esittämä historiadokumentti Leningradin piirityksestä ei kaikilta osin pysynyt historiallisessa totuudessa. Ei totuus vaan fiktio on mielestäni törkeää uhrien kunnian loukkauksena.

Väite, että Stalin esti Leningradin evakuoinnin on valetta. Niin kauan kuin rata saatiin pidettyä avoinna evakuoitinta tapahtui. Uljas Wikström kertoi, miten hänen vaimonsa ja pieni tyttärensä evakuoitiin viimeisessä läpi päässeessä junassa. Kirjassaan "Hyvien ihmisten keskellä" hän kertoo ihmisten halun olla kotonaan - kun eivät uskoneet tilannetta niin vakavaksi kuin kerrottiin - vaikeutaneen evakuointia. Osa evakuoitavista jopa piiloutui evakuoijilta.

Toinen vale on väite, että Stalin olisi estänyt elintarvikkeiden viennin piiritettyyn kaupunkiin. Saksan armeija onnistui syksyllä palopommein tuhoamaan suuret Badajevin elintarvikevarastot. Wikström kertoo kirjassaan mustan savun nousseen varastoilta viikkojen ajan eteläiselle taivaalle. Palo lienee syytetty fosforipommein, sillä vedellä sitä ei saatu talttumaan. Toinen piiritystal-

vi oli elintarvikkeiden kannalta jo helpompi, sillä Laatokalle oli saatava avatuksi jäätie huoltoon ja evakuoitajien varten. Se, että piiritysmuseum suljettiin 1950-luvulla, tuskin johtui Stalinista, vaan pikemminkin siitä, että piirityksestä hengissä selvinneet vaativat museon sulkemista. Heistä oli liian rankkaa kokea ne tapahtumat yhä uudestaan ja uudestaan museon muistuttamana.

Valetta on myös se, että piiritysten nälkäkuolemista ei saanut puhua vuosikymmeniä. Jo sodan aikana Georgi Fitingofi teki sittemmin kuuluisaksi tulleen grafiikkasarjan "Isänmaallisen sodan päivinä". Se kertoi nälästä sodan jälkeen. Sarjan kuvia sai ostaa postikortteina. Turisteille, jotka kävivät Piskarjovin hautausmaalla kerroittiin myös nälkään kuolleista.

Dmitri Shostakovitshin 7. eli Leningrad-sinfonian esitysten alussa - sodan aikana siis - monesti kerrottiin, miten orkesteri oli entistä vajaalukuisempi nälkäkuoleman korjattua taas jonkun soittajan matkaansa.

Pauli Eskelinen Joensuu 11.2.2014

Kansankapitalismiako vaiko laillistettua varkautta?

Kapitalismissa työläinen tuottaa tekemällään työllä arvon. Työläiselle maksetaan työstään palkka, mutta se on pienempi kuin työprosessissa syntynyt arvo. Erotus on lisäarvo, joka menee kapitalistille. Lisäarvosta kapitalisti maksaa osingot osakkeenomistajille, korkoja pankeille, veroja ja muita kuluja. Jäljelle jäävä osa lisäarvosta on kapitalistin voitto. Kapitalistinen valtio on varkaitten hallitsema riistäjävaltio. Varkaita ovat suuryritykset osakkeenomistajineen ja eliitti juoksupoi- kineen.

Suomen valtion sijoitusyhtiön Solidiumin (perustettu 2008) toimitusjohtaja Kari Järvinen on huolissaan suomalaisen kansankapitalismin nykytilasta. Hänestä olisi tärkeää, että suomalaiset kotitaloudet omistaisivat enemmän pörssiyritysten osakkeita ja voisivat finanssivarallisuuden turvin varautua tulevaisuudessa eteen tuleviin ongelmiin kuten esimerkiksi ikääntymisen mukanaan tuomiin menoihin (Koskinen, M., Rankka vuosi, Ilta=Sanomat 31.12.2013). Ennakoiko Järvinen eläkkeiden pienentämistä ja terveydenhuollon heikentämistä?

Sijoitus-Invest 13

Kävin 13.11.2013 Sijoitus-Invest 13 -tapahtumassa Helsingin Wanhassa Satamassa, koska siellä ohjelman mukaan oli edustettuna myös Talvivaaran Kaivososakeyhtiö. En löytänyt osastoa, ja henkilökunta kertoi, että Talvivaara oli perunut osallistumisensa. Tiedon saanti jäi samoin kuin kuulematta varoitusjohtajan Saila Miettisen esitelmiä Talvivaaran Kaivososakeyhtiö - Hallitusti uuteen nousuun (Ohjelma Sijoitus-Invest 13).

Yllättävää kyllä, suuri osa kävijöistä oli pukeutunut tavallisesti, miehet puseroon ja naiset vaatimattomasti. Oli myös pukuapinoita ja liituraitaöykkäreitä sekä jakkupukuisia huolellisesti meikkattuja naisia. Osa heistä oli kai kävijöitä, mutta luultavasti suuri osa yritysten edustajia ja esitelmöitsijöitä. Tapah- tumaan osallistui useita pankkeja, pankkiiriliikkeitä, rahastoyhtiöitä ja vakuutusyhtiöitä sekä omaisuus- denhoitoon ja kiinteistösijoittamiseen erikoistuneita yrityksiä.

Mielenkiintoisia ja houkuttelevia esityksiä oli runsaasti: UPM-Kymmenen johtajan Jorma Saari- maan Raha kasvaa puissa - tuottavaa metsäsijoittamista ja Comerz- bankin tuoteasiantuntijan Matias Juslinin Suoraa vipua sijoittami- seen. Pörssiäätiön sijoituskoulu kä- sitteli monta teemaa. Osakesäästä- jien Keskusliitto järjesti paneelikes- kustelun.

Jalometallit houkuttelivat esitelmissä: Endomies Oy ja Pam- palon kultakaivos - Vastuullista mal- minentsintää ja kultakaivostoimintaa Ilomantsissa, Rompaksen kullane- sintähanke - maailmanluokan löy- dös ja huikea mahdollisuus sekä Sotkamo Silver ja kaivosyrityksiin kohdistuvien osakeinvestointien haasteet. En tunnennut niitä, sillä ounastelin Talvivaaran alkuaan ta- paista propagandaa.

Talusasiantuntija, yrittäjä ja televisiohenkilö Kevin O'Leary on kirjoittanut kirjan The Cold Hard Truth on Men, Women & Money - Kylmä kova totuus miehistä, naisista ja rahasta. Hän pitää rahaa per- heenjäsenenä, joka istuu päiväl- ispöydässä kanssamme. Mieleeni tulee Chaplinin elokuva Kuningas

STP:n EU-vaaliohjelma toteaa: "Palkkatulojen ja eläkkeiden riskitön tallettaminen kansalaisten perusoikeudeksi. Siksi maamme tulee perustaa yksi valtion omistama kansallinen säästöpankki, jossa palkansaajat ja eläkeläiset voivat riskittömästi säilyttää palkka- ja eläketulojaan sekä säästö- jään."

New Yorkissa, jossa eräässä taustala soivassa laulussa todetaan: aina kun kuulen sanat miljoona dollaria, silmäni täyttyvät kyynelistä.

Sijoittamisen perusteet

Miksi kansalaiset sijoittavat? Suurin syy lienee siinä, että pankkital- letusten korko on mitätön tai peräti nolla. Sijoittamiseen kiihottaa se, että osakkeenomistajille pyritään työläisten pienten palkkojen perusteella maksamaan kunnon osin- got. Näin vaikka työläisiä irtisano- taan eli heidänkin kustannuksellaan. Osa ihmisistä sijoittaa jonkin tavoitteen vuoksi kuten kesämökki, lomamatka, skootteri, uusi auto, purjeverve tai eläketurva. Kuitenkin tuotto-odotusta uhkaa riski eli pääoman menettäminen. Mainittu- ja tavaroita ei helposti hankita korkotuotoilla, ellei sijoitettu pääoma ole todella suuri. Kun sijoitukseen on säästetty riittävästi rahaa jon- kun tavoitteen hankkimiseksi, ote- taan koko sijoitus käyttöön.

Suomalaisilla yksityishenkilöillä on pankkitileillä yli 80 miljardia euroa eli keskimäärin 15000 euroa kullakin (Mediaplanet 1/2013). Tärkeämpää olisi tietää ja- kauma tai keskimääräinen (mediaani-) talletus. Oletan, että suurim- malla osalla kansalaisista on vä- hemmän pankkitilillään. Tavallisella työläisellä ja pientalonpojalla ei tuloistaan jää juuri mitään säästötil- lille tai sijoitettavaksi, sillä tulot ku- luvat välttämättömiin menoihin.

Asunto

Useimpien suomalaisten suurin omaisuus on oma koti (FIM-kon- sernin lehti 3/2013). Joillain on kes- sämökki ja sijoitusasunto(ja). Pank- kitalletusten jälkeen tulevat arvo- paperit kuten osakkeet ja rahastot. Ne ovat nykyisin sähköisessä muo- dossa. Jotkut sijoittavat jalometal- leihin ja taiteeseen.

Oma koti kullaa kallis! Suomalaisista 73 prosenttia on sitä mieltä, että omistusasuminen on ainoa todellinen vaihtoehto ja 43 prosenttia sanoo, että omistusasun- nossa tuntee olevansa kotona. Vain 17 prosenttia kokee asuntolainan estäneen unelmien toteuttamisen. Suomalaiset ovat joutuneet osta- maan asuntonsa huone kerrallaan eli yksiö - kaksio - kolmio perheen kasvaessa.

Tilastokeskuksen vuoden 2004 asumis- ja varallisuustutkimuksen mukaan varakkaat asuvat isoissa omistusasunnoissa ja köyhät pienissä vuokra-asunnoissa. Varak- kaimman kymmenesosan asun- noissa oli keskimäärin 147 neliötä ja 90 prosenttia omisti asuntonsa (10 prosentilla ilmeisesti on työ- suhdeasunto). Vähiten omistavien kymmenys asui keskimäärin 45 nel- iön asunnoissa ja 79 prosenttia vuokralla.

Suomessa 1970 oli 800000 omistusasuntoa ja 600000 vuokra-asuntoa. Vuonna 2011 omis- tusasuntoja oli 1650000, vuokra- asuntoja 800000 ja vuokra-asunto- jen osuus asunnoista 30 prosent- tia. Vuokralla asui 1300000. Asun- nottomia 2012 oli 7852, joista nuoria 2049, perheitä 446 ja yksinäisiä maahanmuuttajia 1550.

Asuntosijoittaminen

Asuntosijoittamisessa ostetaan asunto, remontoidaan se, vuokra- taan asunto ja saadaan vuokratuloja. Toinen tapa on myydä asun- ton jonkun ajan kuluttua voitolla. Yleensä sijoitetaan kaupunkien keskustassa yksiöön tai kaksioon. Vuokratulo on pääomatuloa, josta voi vähentää monenlaisia kuluja. Kiinteistösijoittamista voi tehdä suoraan itse tai sijoittamalla kiin- teistösijoittamisrahastoihin.

Suomessa on perustettu asuntorahastoja, joihin sijoittami- nen on mahdollista ilman sijoitus- asuntoa. Pienimmät sijoitukset nii- hin vaihtelevat välillä 500 - 100000 euroa. Nettotuottotavoitteet ovat 4 - 10 prosenttia vuodessa (Simola, U., Asuntosijoitus ilman sijoitus- asuntoa, Taloustaito 9/2013).

Osakesijoittaminen

Osakesijoittaminen on suoraa tai rahastosijoittamista tai molempia. Suorassa sijoittamisessa päivät ku- luvat osakemarkkinoiden seura- miseen. Heitä varten FIM (kaihoi- sa nimi yrityksellä) on kehittännyt omalle tietokoneelle asennetta- van kaupankäyntiohjelmiston FIM Direct Pro. Se tarjoaa online-sijoit- tajille reaaliaikaisen kaupankäynti- yhteyden lisäksi teknisen analyysin työkalut ja uutispalvelut. FIM Direct Online on selainpohjainen kaupan- käyntipalvelu, jolla voi käydä arvo- paperikauppaa suoraan FIMin verk- kosivuilla.

Kun suorat sijoittajat keskit- tyvät yleensä kotimaahan, niin rahastoissa suurin osa ostoista koh- distuu ulkomaisiin osakkeisiin. Esi- merkiksi kaikki meidän eläkkeem- me on sijoitettu rahastoihin osak- keiden ja muiden tuotteiden ohella.

Työeläkerahastot

Vaikka työeläkerahastot eivät liity kansankapitalismiin, tarkastellaan niitä seuraavassa. Suomalaisissa työeläkerahastoissa on 158 miljar- dia euroa (Vairimaa, R., Eläkkeen resepti, Yliopisto 10/2013). Rahastoi- tujen varojen sijoitustuottojen toi- votaan kasvattavan pääomaa, jotta eläkkeitä voidaan maksaa tulevai- suudessa. Sijoitusten on onnistut- tava, jotta tuottoja saadaan. Nel- jännes maksetuista eläkemaksuis- ta menee säästöön ja loput käytetään tämän hetken eläkkeisiin. Elä- kerahastojen keskimääräinen reaali- tuotto on viime 16 vuoden aikana ollut 3,9 prosenttia.

Suomalaisista eläkevarois- ta 45 prosenttia on sijoitettu- na osakkeisiin tai osaketyyppisiin kohteisiin ja 44 prosenttia korkosi- joituksiin, esimerkiksi korkorahas- toihin ja joukkovelkakirjoihin. Kiin- teistöihin sijoitettuna on 11 prosenttia. Eläkerahoista kolmannes on sijoitettu Suomeen ja suurin osa kiinteistöihin. Kotimaahan sijoit- taminen on helppoa, koska tiedon saanti yritysten tilanteesta on vai- vatonta.

Taidesijoitukset

Taiteeseen sijoitettaessa ei yleensä sijoiteta vain kohteen välineelli- seen arvoon, vaan myös taidekoke- muksesta saatavaan nautintoon si- kälä kuin porvari osaa aidosti naut-

tia taiteesta eikä ajattele taide-esi- nettä vain rahallisena arvona. Tai- de on ja pysyy. Se ei ole kertakäyttö- tavaraa. Design ja vintage ovat nyt muodikkaita.

Jalometallisijoitukset

Rakkaat proletaarit! Kunnon nyrk- kisäännön mukaan sijoitussalku- sa on hyvä säilyttää 10 prosenttia kultaa hyvänä aikana ja huonona aikana 30 prosenttia. Hopean hin- ta seuraa melko suoraan kullan hin- taa. Palladiumin ja platinan arvoon sijoituksena vaikuttaa alan teolli- suuden kehitys. Kultra vapautettiin arvonnvälisestä 2000-luvun alku- puolella ja on verotonta. Muiden jalometallien hintaan tulee alv.

Tavex-konsernin hallintoneu- voston puheenjohtaja Alar Tam- ming sanoo sijoituskullasta, että se tuo voittoa (Kultalehti 5/2013). Hän arvioi toisessa kirjoituksessaan, että talouskehityksessä on ylösalai- sin olevan h:n (tai venäjän 4 eli tsh) muotoinen kehitys eli romahdus. Hän vakuuttaa: "Yhdenkään ter- vejärkisen ihmisen ei pitäisi ajatel- la, että länsimainen markkinata- lousjärjestelmä on ikuinen. Sama- la tavalla kuin päättyivät alkuyhteis- kunnan, orjanomistusyhteiskunnan ja feodalismin kaudet, myös länsi- mainen järjestelmä on jonain het- kenä tiensä päässä."

Tamming jatkaa: "Kyse on siit- tä, miten kauan taantuma kestää, ennen kuin tulee uusi yhteiskun- taja järjestelmä, joka nousee jälleen esiin muut arvot, ennen kaikkea ih- misen ja ympäristön sopuoinnun ja ihmiskunnan henkisen kehityk- sen materiaalisen sijaan." Mielestä- ni tämä on melkoinen näkemys si- joituspäiressä.

S-Pankki kasvaa

Sijoituspalvelutalo FIMistä tuli 1.8.2013 osa S-Pankkia, kun se osti FIMin osake-enemmistön. FIMin vähittäispankkitoiminta yhdistetään S-Pankin vastaavaan toiminta- taan. FIM keskittyy jatkossa varain- hoitotoon ja rahastoihin, säilytyspal- veluihin, vaihtoehtoihin sijoituksiin ja välitystoimintaan.

Uudet rahastot keskittyvät frontier- eli reunamarkkinoille. FIM Frontier on uusi tulokas. Maa- ilman noin 200 maasta 24 kuuluu kehittyneisiin maihin ja 21 kehiti- tyviin maihin MSCIn (Morgan Stanley Capital International Inc) osa- kemarkkinaindeksin mukaan. Reu- namarkkinoihin kuuluu 25 maata. Toista sataa maata ei kuulu mihin- kään indeksiin. Usein syynä on se, ettei maassa ole pörssiä. Frontier- alueella asuu yli viidesnes maapal- lon väestöstä. Alue tuottaa yli kuusi prosenttia maailman BKT:sta, mutta sen pörssien yhteenlaskettu mark- kina-arvo on vain kolme prosent- tia maailman pörssien markkina- arvosta.

BRICS-maat ovat olleet sijoit- tajan peruskohteita. Reunamark- kinat ovat uusi sijoituskohte. Nii- hin kuuluu esimerkiksi Lähi-Idäs- tä Saudi-Arabia, Kuwait ja Yhdisty- neet Arabiemiraatit, Afrikasta Nige- ria, Kenia ja Mauritius, Aasiasta Filip- piinit, Vietnam ja Pakistan, Latinalai- sestä Amerikasta Kolumbia, Peru ja Argentiina sekä Itä-Euroopasta Kazakstan, Ukraina ja Romania. Niiden pitkän aikavälin kasvunäkymät ovat suuret ja sijoitusten tuottomahdol- lisuus korkea.

FIM Frontier poimii salkkuun 40 - 60 yritystä viideltä mante- reelta ja 32 maasta. Reunamark- kinat on pitkäaikainen sijoitustee- ma, jonka tuotto voi olla hyvä. Lä-

hi-Itään ja Pohjois-Afrikkaan koh- distetaan noin 45 prosenttia sijoit- tuksista, Aasiaan noin 23 prosent- tia sekä muuhun Afrikkaan ja Lati- nalaiseen Amerikkaan kumpaankin 15 prosenttia. Keski-Aasiaan ja Itä- Eurooppaan kohdistetaan salkus- ta pari prosenttia. FIM Sahara tuoti kolmen vuoden aikana 20.8.2013 mennessä yhteensä 40,6 prosent- tia (USD).

S-Pankki ja LähiTapiola Pankki yhdistyvät ja muodosta- vat uuden pankin S-Pankki, jon- ka on tarkoitus aloittaa toimintansa 1.5.2014. Uudistukset näkyvät laajentuneena tuote- ja palvelu- vaikoimana.

Osakkeen arvon romah- dus

Sijoittamisessa on riskinsä. Varoit- tava esimerkki on Nokia. Sen kurs- si 2000 oli 65 euroa it-kuplan vauh- dittamana. Kurssi laski 2004 alle kym- pin. Nokian osake 2007 maksoi 27 euroa. Nokiana sai 2012 alle kah- den euron, mutta hinta on vuodes- sa kolminkertaistunut (Repo, E., Si- joittaminen ja jälkiviisaus, Arvopa- peri 10/2013). Talvivaaran osakkeet romahtivat 40 sentistä 14.3.2013 kolmeen senttiin 26.11.2013, mut- ta ovat tällä hetkellä noin kahdek- san senttiä.

Yritysten maine

Hämmästyttävää on yritysten Mai- ne-tutkimus. Maine 2012 - ja Maine 2013 -listalla paras on Kone. Neste Oil on noussut sijalta 36 sijalle 12, Pöyry 52 - 36 ja Fortum 42 - 31. Ma- rimekko on pudonnut sijalta 14 si- jalle 39, Sanoma 43 - 56, Stora En- so 46 - 58, UPM-Kymmene 21 - 30 ja Kesko 35 - 42. Jopa Stockman- nin myynti 2013 pieneni vuodesta 2012, ja joulumyynti 2013 oli odo- tuksia pienempää. Toimitusjohta- jillakin on mainetta mittaavat ar- vosanat!

Pohdintaa

Miksi kirjoitin tällaisen jutun? Tus- kin kukaan Kansan äänen lukijois- ta alkaa sijoittaa. Lenin sanoi, että on tiedettävä paljon vähästä ja vä- hän paljosta. Sijoitustoiminta on osa kapitalismia, joka on laillistet- tua varkautta. Ensimmäinen pörssi oli Amsterdamin pörssi, jossa kaupankäynti alkoi 1602. Lontoon pörssi aloitti 1688 ja Helsingin pörssi 1912. Se fuusioitui 2003 ruotsa- laisen OM-pörssin kanssa OMX- konserniksi. Yhdysvaltalainen Nas- daq hankki 2007 OMX-konsernin ja Helsingin pörssistä tuli osa Nasdaq OMX Groupin pörsejä.

Aikoinaan keksittiin houkut- televia valeyriityksiä, joiden osak- keita myytiin pörsseissä. Kuiten- kaan mitään yritystä ei perustettu, ja huijarit keräsivät salkkuhinsa hy- väuskoisten sijoittajien varat, ja si- joittajat menettivät rahansa. Ber- tolt Brecht sanoi suunnilleen, että pankkiryöstö ei ole mitään verrattu- na pankin perustamisen rikokseen. Sama koskee pörssiä. Tosin kapita- lismien nousu ei olisi ollut mahdollis- ta ilman pankkeja ja pörsejä.

Kuponginleikkaajat ovat loismaisia ihmisiä, jotka koetta- vat hankkia rahaa työtä tekemät- tä eli saada osan lisäarvosta. Ennen osakekirjat olivat hienoja Setelipai- non painamia lumppupaperiarkke- ja. Niissä oli pieniä kuponkeja, jot- ka leikattiin vuosittain irti ja niiden mukaan yritys maksoi osinkoa osak- kailleen. Nykyisin nämä toimet ovat sähköisiä.

Hannu Kautto

Luennointia ja urheiludiplomatiaa Pjongjangissa

Suomi-Korea-Seuran jäsen, yhdysvaltalainen Joseph Terwilliger tapasi syksyllä NBA-tähti Dennis Rodmanin kanssa Korean johtajan Kim Jong Unin. Helsingin yliopistossa vieraillevana professorina toimiva Joe kertoo oheisessa jutussa kokemuksistaan.

Kuten monet teistä tietävät, olen Suomessa pysyvästi asuva amerikkalainen. Olen opiskellut vuosia Pohjois-Korean kielimurretta ja rakentanut suhteita tuohon väärin ymmärrettyyn maahan. Viime heinäkuussa minulla oli mahdollisuus opettaa evoluutiogenetiikka vieraillevan luennoitsijan statuksella Pjongjangin tiede- ja teknologia-yliopistossa. Virallinen luontokielä oli englanti, mutta korean taitoni ansiosta minun ja oppilaiden välille syntyi huomattavasti syvällisempi ja aidompi yhteys.

Kesän aikana vietin oppilaiden kanssa jatkuvasti aikaa yhdessä luokassa, kahviloissa, kampuksella sekä esimerkiksi erilaisten vapaaehtoistöiden kuten pihansivoustalkoiden merkeissä. Tavoitteeni oli näyttää heille, että me amerikkalaiset olemme mukavia ja muille kulttuureille avoimia ihmisiä. Kesän aikana opimme toisistamme todella paljon!

Ironista kyllä, yliopisto itse on ulkokorealaisten, vahvasti evankelisuterilaisten vapaaehtoistyöntekijöiden ylläpitämä laitos. Olin sen ensimmäinen uskonnoton

luennoitsija. Kampuksella työskenteli paljon myös pohjoiskorealaista henkilökuntaa.

Kesän aikana sain kulkea vapaasti Pjongjangissa ilman tulkkeja tai "päällystakkeja". Jutustelu paikallisten kanssa kävi luonnollisesti heidän kielellään. Tavalliset kaupat, yksityiset torit ja monet muut paikat rikastivat kuvaa Koreasta huomattavasti. Mielenkiintoista oli havaita, mitä korealaiset ajattelivat Suomesta. Kertoessani asuvani Helsingissä, suurimmalle osalle tuli ensimmäisenä mieleen sanat Linus Torvalds, jääkiekko, Nokia ja sauna.

Ennen kesäistä luento-kaani minulla oli mahdollisuus tavata koripalloilija Dennis Rodman. Olin osallistunut hyväntekeväisyysluento-kauppaan ja sain näin mahdollisuuden pelata hänen kanssaan näytösluonteisen erän koripalloa. Rodman oli saanut USA:ssa huonoa julkisuutta tavattuun alkuvuodesta Korean johtajan Kim Jong Unin: tavoitteeni oli päästä kertomaan, että hänen urheilupainotteinen vierailunsa oli parasta mahdollista diplomatiata. Ottelumme jäl-

Joe Terwilliger kättelee Kim Jong Unia

keen Rodmanin agentti otti yhteyttä ja pyysi minua auttamaan uuden Korean matkan järjestämisessä. Rodmanin oli määrä tavata uudestaan marsalkka Kim Jong Un ja teimme paljon töitä matkan pitämiseksi etukäteen tiedotusvälineiltä salassa. Autoin häntä monissa käytännön järjestelyissä.

Matkasimme hiljaisuudessa Pekingin kautta Pjongjangiin ja saavuimme Sunanin lentokentälle aamulla 3. syyskuuta. Vastassamme oli Korean dkt:n liikuntaministeri ja maan olympiakomitean johtaja. Meitä kohdeltiin kuin valtiovieraita ja majoitumme Pjongjangin keskustassa sijaitsevaan Koryo-ho-

telliin. Vip-huoneidemme erikoisuus olivat saunat, jotka olivat suomalaisen Metosin valmistamia!

Saapumistamme seuranneena päivänä meidät vietiin helikopterilla itärannikolla sijaitsevalle alueelle. Astuessamme ulos kopterista, itse marsalkka Kim Jong Un ja hänen puolisonsa Ri Sol Ju ottivat meidät vastaan lämpimästi syilleen. Seuraavien kolmen päivän ajan vietimme aikaa hänen kanssaan mukavassa ja ystävällisessä ilmapiirissä. Seurassamme oli useita korkearvoisia poliitikkoja sekä entinen koripalloilija Ri Myong Hu (hän on peräti 235 cm pitkä). Kuuluisa Moranbong-yhtye esiin-

tyi meille.

Marsalkka Kim oli lämminsydäminen ja erittäin huumorintajuinen isäntä, jonka seurassa saatoimme puhua vapautuneesti ja laskea hieman leikkiäkin. Päätehtävämme Korean dkt:ssa oli edistää urheiludiplomatiaa ja siinä onnistuimme. Vierailumme tulokseksi ensi tammikuussa Pjongjangissa järjestetään kaksi huipputason koripallo-ottelua. Toinen järjestetään marsalkka Kim Jong Unin syntymäpäivänä 8. tammikuuta ja 10. tammikuuta pidettävästä ottelusta vastaa irlantilainen painotalo Paddy Power. Rodman tulee vierailemaan piakkoin tiiminsä kanssa Pjongjangissa valitsemassa lupaavimmat korealaiset koripalloilijat kyseisiin oteluihin. Nämä tulevat pelaamaan sekajoukkueissa yhteensä 12 entisen yhdysvaltalaisen NBA-tähden kanssa.

Kaiken kaikkiaan kulunut vuosi niin Pjongjanissa kuin Rodmanin avustajanakin on ollut mahtava. Olen yksi kolmesta amerikkalaisesta, jotka ovat viettäneet aikaa Korean ylimmän johtajan marsalkka Kim Jong Unin kanssa. Vielä hetken aikaa sitten en olisi voinut kuvitellaakaan jonain päivänä juovani tervetuliaismaljaa hänen kanssaan.

Joseph Terwilliger

Beirutin teurastaja

Israelin entinen pääministeri Ariel Sharon kuoli 11.1.2014 (*1928) oltuaan kahdeksan vuotta koomassa. Länsimaailma suree häntä ja länsimedia kertoo sionistien tarinaa, että Sharon oli merkittävä hahmo Israelin valtion rakentamisessa. Sharonia ei koskaan tuotu oikeuteen, vaikka hän rikkoi kansainvälisiä lakeja ja teki Palestiinan kansaa kohtaan rikoksia, joista hän on vastuussa.

Kesällä 2006 ihmiset osoittivat useaan otteeseen Helsingissä mieltään Israelin sotapolitiikkaa vastaan sen hyökättyä Libanoniin ja surmattua täsmäiskulla neljä YK:n tarkkailijaa, joista yksi oli suomalainen

Sotilaallisen ja poliittisen uransa alusta lähtien Sharon ei ollut kiinnostunut rauhasta eikä rinnakkainelosta alkuperäisten palestiinalaisten kanssa. Hän totesi 1993: "Esisämme eivät tulleet tänne rakentaakseen demokratiaa vaan juutalaisen valtion". Hän kertoi 1998: "Israelin velvollisuus on selittää selvästi ja rohkeasti julkiselle mielipiteelle unohtuneita tosiasioita. Ensiksi ei ole mitään sionismia, siirtokuntien asuttamista tai juutalaista valtiota ilman arabien häätämistä ja heidän maidensa haltuunottoa".

Sharon nautti palestiinalaisten etnisestä puhdistamisesta ja häpeämättä jatkoi väkivaltaa, verenvuodatusta ja murhia, esimerkiksi:

1953: Sharon johti Israelin asevoimien yksikköä ryöstöretkellä Kibyan rajakaupungissa räjäyttäen 45 taloa ja tappaen 69 arabiasukasta.

1967: Kenraalina Sharon väki-

valtaisesti vyörytti tankkipataljoonansa egyptiläisten sotilaiden yli Siinain niemimaalla.

1982: Palestiinalaisten tuntemana Beirutin teurastajana Sharon puolustusministerinä oli vastuussa Israelin tunkeutumisesta Libanoniin. Tänä venenä ajanjaksona libanonilaiset kristityt falangistit - Sharonin tukemana ja hyväksymänä - hyökkäsivät Sabran ja Shatilan palestiinalaisten pakolaisleireihin ja verilöylyssä murhasivat tuntemattoman määrän naisia, lapsia, vanhuksia ja miehiä.

Punaisen Ristin arvion mukaan kuolleita oli vähintään tuhat joukkohaudoissa. Tuntematon määrä hautautui falangistien hävittämien rakennusten soran alle. Satoja pelastuneita ajettiin pois eikä heistä kuultu mitään sen jälkeen. (Eräiden lähteiden mukaan kuolleita oli 2750 tai jopa 3500. HaKa). Sharon katseli kiikarilla leirien ta-

pahtumia.

2000: Sharon noin tuhannen Israelin poliisin ja miehitysjoukkojen sotilaiden tukemana sai aikaan toisen intifadan vieraillemalla Al Aqsa-moskeijassa - islamin kolmanneksi pyhimässä paikassa - ja julistamalla, että eräänä päivänä Israel ottaa sen haltuunsa. Seuraavina vuosina Sharon aloitti apartheidmuurin rakentamisen Länsirannalle aiheuttaen palestiinalaisten vapauden menetyksen ja jatkoi siirtokuntien rakentamista.

2005: Sharon määräsi israeli-

laiset asukkaat ja miehittäjät lähtemään Gazasta. Jotkut luulivat, että tämä on alkusoitto rauhalle ja askel Palestiinan itsenäisyyteen, mutta tämä edelsi Gazan palestiinalaisten eristämistä ja Gaza piirrettiin 2006. Piiritys jatkuu edelleen. Israel hallitsee rajoja, ilmatilaa ja merta.

Sharonin perintö on väkivallan ja epäinhimillisyyden perintö. Hän teki 1998 yhteenvedon taktiikastaan ja tuestaan palestiinalaisten etniselle puhdistamiselle: "Ei voi yksinkertaisesti lastata ihmisiä kuorma-autoihin ja ajaa hei-

dät pois... pidän parempana myönteisempää politiikkaa... luoda itse asiassa olosuhteet, jotka myönteisellä tavalla taivuttavat ihmiset lähemmään".

On uudistettava pyrkimykset tuoda oikeutta palestiinalaisille tukemalla Israelin boikottia ja pakoteliikettä, Israelin kulttuurista ja akateemista boikottia.

Lyhentäen kääntänyt: Hannu Kautto

Lähde:

American Muslims for Palestine 11.1.2014

Lastentautien professori ylilääkäri Henry Ascher toimii juutalaisessa Palestiinalaisten rauhan puolesta järjestössä (JIPP). Hän on taiteilija Dror Feilerin kanssa Ruotsissa tunnetuin Palestiinan rauhan puolustaja. Ruotsin kommunistien tammikuun Proletären-lehdessä Henry Ascher kirjoittaa mm. seuraavasti:

Sharonille ei ollut luonteenomaista kuten Ruotsin ulkoministeri väittää: "suuri valtiomiestaito", vaan väkivalta, sorto, veri ja sota. Koko elämänsä aikana Sharon ei pystynyt tekemään sopimuksia tai kompromisseja. Hän käytti vain sotilaallista väkivaltaa. Sharonista tuli pahamaineinen yksikkö 101 komentaja, jonka tarkoituksena oli hyökätä aselepolinjan yli. Parin vuoden ajan hän oli vastuussa hyökkäyksistä palestiinalaiskyliin. Qibyan kylässä hän tappoi lähes 100 ihmistä. Myöskin Israelin silloinen pääministeri Moshe Sharott tuomitsi murhat. 1982 Sharon oli sotaministeri ja arkkitehti murhasuunnitelmissa Libanonissa. Hän rikkoi 10 kuukautta kestäneen aseleposopimuksen palestiinalaisten kanssa. Ilmeisesti Sharon ei edes kertonut Israelin hallitukselle, että kyseessä ei ollut pelkästään isku, vaan täysimittainen sota.

Beirut piirrettiin ja esi-

merkiksi ruokakuljetukset estettiin. Sharonin joukot suuntasivat murhaavan tulituksen läheisiltä vuorilta Beirutin. Jopa kokeneet sotakirjeenvaihtajat pitivät Sharonin tulitusta pöyristyttävänä.

Olin henkilökohtaisesti Libanonissa lääkärinä ja jouduin silminnäkijäksi, kun 20 000 tapettiin ja 100 000 joutui kodittomiksi. 80 % uhreista oli siviilejä ja 6 000 lasta menetti vanhempansa. Sharon kantaa myös vastuun piirityksen aikana kristittyjen äärioikeistolaisten hyökkäyksestä Shatilan ja Sabran leireihin. He lahtasivat leireissä 800 henkeä (ruotsalainen sairaanhoitaja Anna Artén kirjoitti aikoinaan Shatilan murhasta silminnäkijä kuvauksia). Kansainvälinen komissio, johon myös Israel otti osaa, totesi Sharonin syylliseksi ja Sharon sai potkut sotaministerin tehtävistä, mutta hän säilytti ministerin arvon.

Vuonna 2 000 Sharon teki Jerusalemissa propagandakierroksen Tempelivuorille. Sitä seurasi toinen Intifada. Vaalien jälkeen 2001 hänestä tuli pääministeri. Pari vuotta sen jälkeen hän hyökkäsi Länsirannalle ja teki verisen hyökkäyksen pakolaisleiriin Jeniniin. Ja siinä sauhusi Israelin ja palestiinalaisten rauhanpyrkimykset.

Sharon ei ollut katastrofi Israelille ja palestiinalaisille ja

naapurimaille, vaan myöskin Israelin juutalaiselle väestölle. Hän oli maanpetturi ja juonittelija siirtokuntien perustamiseksi palestiinalaisten alueille. Sharonin jälkeen hänen aatteensa on saanut entistä enemmän jalansijaa Israelin hallituspiireissä. Juuri nyt rakennetaan siirtokuntia Geneven ja kansainvälisen oikeuden vastaisesti. (Sharonin ja muiden diktaattorien mielestä kansainväliset sopimukset eivät koske heitä itseään).

Sharon halusi rakentaa rauhaa ja Israelin turvallisuutta väkivallalla ja kun se ei näyttänyt onnistuvan, niin hän käytti entistä enemmän väkivaltaa. Näin Israelin nuorisoa kasvatetaan jatkuvaan miehitykseen ja väkivaltaan. Sotilaiden rauhanjärjestö "Murra hiljaisuus" tarjoaa laajat todistusaineistot väkivallasta.

Nyt kun Sharon on kuollut, toivoin, että hänen väkivaltataoppinsa haudattaisiin hänen mukanaan. Ajatus tuntuu ehkä utopistiselta, mutta Sharon, joka oli esikuvana väkivallalle ja sorrolle, on jo tarpeeksi vahingoittanut palestiinalaisia kuin myöskin Israelin juutalaisväestöä.

Vapaasti Proletären lehdestä kääntänyt: Wäinö Pietikäinen

Unohtamisen suhteellisuudesta (4)

Ideologisen taistelun välineenä

Kirjailija Sofi Oksasen hallinnoima kustannusosakeyhtiö Silberfeldt Oy julkaisi toissa vuonna 2012 uusintapainoksen Aleksandr Solzhenitsynin vuosikymmenien takaisesta teoksesta, nyt nimellä "Gulag-Vankileirien saaristo". Tämän kirjoitussarjan ensimmäisessä osassa tarkasteltiin yleisellä tasolla kirjaan liittyviä näkökohtia ja julkaisuperusteita. Sarjan toisessa osassa käsiteltiin teoksen johdannon kirjoittajan Martti Anhavan peruslähtökohtaa kahdeksan sivua käsittävälle kirjoitukselle ja samalla mielestäni myös koko uusintapainoksen julkaisemiselle. Kolmannessa osassa palattiin toisen osan teemoihin ja tarkennettiin niitä aihepiirin laajuuden johdosta.

Kirjoitussarjan kolmessa ensimmäisessä osassa oli tarkoitus osoittaa kustantajan pyrkimykset historian uudelleen kirjoittamiseen. Näillä pyrkimyksillä oli haettu selvästi niin sanotun vankileirijärjestelmän synnyttäjiksi Vladimir Leniniä, Lokakuun vallankumousta ja sosialismin rakentamisen ensimmäisiä vuosia Neuvosto-Venäjällä. Toinen ja kolmas kirjoitussarjan osa keskittyivät paljolti kansalais- ja interventiosodan aikoihin vuosina 1918-1922. Näin siksi, että teoksen julkaisijat, kuten myös itse kirjailija Solzhenitsyn, ovat halunneet tietoisesti väistää koko sodan olemassaolon ja syyt, sen aiheuttamat vaikeudet ja tuhot sekä merkityksen vielä pitkälle sodan jälkeiseen tulevaisuuteenkin. Solzhenitsyn kylläkin käsittelee irrallisia tapahtumia ja ilmiöitä kansalaissodan valkoisten näkökulmasta, mutta kokonaisvaltaisesti hän ei asiaan puutu. Ulkomaiden interventiosta kirjailija vaikenee lähes täysin.

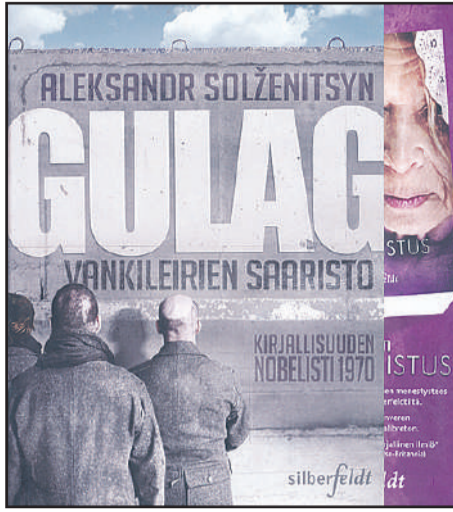
Ei saa unohtaa

Kirjoitussarjan otsikko "Unohtamisen suhteellisuudesta" sai alkunsa Oksasen kirjaan laatimista saatesanoista ja niiden otsakkeesta "Älä koskaan unohda". Suhteellisuudella tarkoitettiin sitä, että Oksasen, Anhavan ja muiden vastaavien tahojen noudattama unohtamiskielto koskee yleensä vain Neuvostoliittoa ja muita entisiä ja nykyisiä sosialistisia maita, niiden historiallisia vaihei-

ta ja niissä esiintyneitä vaikeuksia ja ongelmia. Sarjan ensimmäisessä osassa annettiin joitain esimerkkejä maista ja tapahtumista, jotka voitaisiin hyvällä syyllä ottaa mukaan tähän "unohtamattomien" listaan. Jos kapitalismin, fasismin ja vaikkapa siirtomaavalttojen historian tuotokset otettaisiin edes jossain määrin mukaan, niin listasta voisi tulla uskomattoman pitkä ja raskaslukuinen. Myöhemmin kirjoitussarjan viidennessä osassa esitetään vielä yksi kuvaava esimerkki historian tapahtumasta, joka kuuluisi ehdottomasti tällaisen listan piiriin. Kirjojen kustantajista jonkun tulisi toimittaa siitäkin arvoisensa julkaisu.

Henkilö- ja asialuettelo

Teoksen toimittamiseen ovat liittyneet myös mukaan otetut liitteet. Niitä on kaksi: Henkilö- ym. tietoja sekä Lyhenteitä. Ensin mainittu on teoksen laajaan sisältöön nähden täysin vajavainen, lähinnä useiden tunnettujen henkilöiden sekä joidenkin organisaatioiden, tapahtumien jne. luettelo. Sen laatijaksi on ilmoitettu kirjan ruotsintaja Hans Björkegren. Liitteessä on 33 sivua ja mm. 309 nimeä lyhyine henkilö-tietoineen. Nimiä ei ole millään lailla esimerkiksi sivunumeroin varustettuina yhdistetty teoksen tai sen esipuheiden tekstikohtiin, joten luettelon nimien mukainen haku teksteistä on lähes toivotonta kirjan valtavan sivumäärän johdosta. Sama koskee luettelossa esiin-

Solzhenitsynin teos on markkinatavaraa, jolla myydään kapitalismia. Siihen tukeutumalla välttyy varmasti sosialismin aaveelta

tyvien erilaisten asioiden nimiä. Toisin päin haku onnistuu paremmin, koska luettelo on järjestetty aakkosten mukaan. Haettaessa esimerkiksi tekstissä esiintyvistä luke-mattomista nimistä tietoa henkilöluettelosta paljastuukin kylmä totuus. Suurimmasta osasta ei löydy jälkeäkään. Luettelo on auttamattoman suppea.

Neuvostoliitto

Luettelossa esiintyy myös hakusana "Stalinin perustuslaki". Siitä mainitaan mm.: "Neuvostoliiton yhä voimassa oleva (mutta tietyiltä kohdiltaan muutettu) perustuslaki, joka hyväksyttiin neuvostojen 8. kongressissa 5.12.1936".

Näin kerrotaan vuonna 2012 julkaistun uusintapainoksen liitteessä! Sosialistinen Neuvostoliitto on siis yhä olemassa. Onko liite otettu mukaan sellaisenaan 1970-luvun suomenoksesta, ruotsinnoksesta vai jostain muusta teoksesta? Kustantajan huolimattomuutta vai mistä on kysymys?

Lauseita vankileirien saaristosta

Kirjoitussarjan tässä neljännessä ja myöhemmin seuraavassa viidennessä osassa käydään muutamien esimerkein lävitse myös itse Solzhenitsynin tekstiä ja sen ristiriitaisuuksia sekä kirjailijan aatemaailmaa siinä valossa, kun se 1300-sivuisesta teoksesta on luettavissa. Aatemaailmaan tuli myös selvästi uusia piirteitä ja painotuksia, kun kirjailija palasi Venäjälle 1990-luvun alkupuolella.

Antautuminen

Kirjan sivulla 886, osassa, joka käsittelee toisen maailmansodan aikaa ja puna-armeijassa esimerkiksi kesän 1941 tilanteesta esiintynyttä karkuruutta ja kapi-nointia, "kaikki tietävä" Solzhenitsyn (Esa Adrianin kääntämänä) kirjoittaa näin:

"Ja olihan jo vuoden 1939 Neuvostoliiton ja Suomen välisessä sodassa ilmennyt meidän hallitsemattomamme sotia. Tuota mielialaa yritti käyttää hyväkseen B.G.Bazhanov, entinen VKP:n politbyroon ja orgbyroon sihteeri, Stalinin läheinen apulainen: käännättää vangiksi saadut puna-armeijalaiset venäläisten emigranttipuseerin johdolla neuvostorintamaa vastaan - ei taistelemaan vaan vaikuttamaan. Suomen äkkinäinen antautuminen keskeytti kokeilun".

Miten kustantajatahot ovat voineet julkaista tekstiä, joka on heidän aateveljensä ja yleisestikin kotimaisen oikeiston ideologian kanssa jyrkässä ristiriidassa? Eihän Suomi antautunut, vaan saavutti loistavan torjuntavoiton! Kuinka kirjailija ei tätä ole tiennyt?

Tappoi myös Gorkin

Teoksen sivulla 462, joka kuuluu

osioon, jossa Solzhenitsyn arvostelee voimakkaasti kirjailija Maksim Gorkia, kerrotaan mm. näin:

"Kävi selväksi, että rahojen saamiseksi ja maineen elvyttämiseksi oli palattava Neuvostoliittoon ja suostuttava kaikkiin ehtoihin. Niin hänestä tuli Jagodan vapaaehtoinen vanki. Ja Stalin tappoi hänet suotta, liiallista varovaisuutta: Gorki olisi ylistänyt myös vuotta 1937."

Kirjan em. henkilöluettelossa taas Gorkin kuolemasta vuonna 1936 todetaan: "G:n kuolemaan liittyviä seikkoja ei ole milloinkaan selvitetty kokonaan". Mahdollisuuksia pohditaan, kuten nykypäivän Wikipediassakin samasta asiasta, mutta niin varmaa tietoa mahdollisesta kuoleman aiheuttajasta ei muilla ole vielääkään, kuin mitä oli kirjailija Solzhenitsynillä! Samassa kirjassa esitetään näin kahdenlaista totuutta.

Tietolähteet

Ei ihme, että kirjan nimilehden alaotsikon "Taiteellisen tutkimuksen kokeilu" mukaisesti myös teoksen lähdeviitteistä sekä em. henkilö- ja asialuettelo ovat huomattavan puutteellisia. Liian paljon jää uskomuksen varaan. Kirjailija toteaa teoksen alussa: "Tässä kirjassa ei ole keksittyjä henkilöitä eikä keksittyjä tapahtumia". Mutta ei ole myöskään luotettavia lähdeviitteitä teoksen tuhansista yksityiskohdista, jotka olisivat näitä selvästi kaivanneet. Lähteitä löytyy sieltä täältä sivujen alaviitteistä, mutta miksi valtaosa asioista on ilman selvitystä tietojen alkuperästä? Yli 200 henkilön haastatteluista ja näiden omakohtaisista kokemuksista tuskin oli materiaali kirjain historiallisiin, materiaalihistoriallisiin, maantieteellisiin jne. useiin laajoihin ja tarkkoihin kuvauksiin. Niiden yksityiskohtien todenperäisyys ei kirjasta selviä.

Jatkuu sivulla 17

Sotshin häväistyskampanjan taustalla Venäjän periviholliset

RISI:n konferenssi etsi syitä Sotshin olympialaisten mustamaalaukselle

Venäjän strategisten tutkimusten laitoksen (RISI) konferenssissa Helsingissä helmikuun alussa vieraat Venäjältä pohtivat länsimaisen median tarkoituksia, kun se ei löydä mitään positiivista uutisoitavaa Venäjällä käynnissä olevista Sotshin talviolympialaisista. "Häväistyskampanja ei ainakaan lisää urheilusuorituksia", päätoimittaja Azhdar Kurtov pohdiskeli. Dagestanista kotoisin oleva RISI:n tutkija Galina Hizrieva korosti, miten Sotshin talviolympialaiset ovat tärkeä investointi Kaukasuksen alueen infrastruktuuriin ja talouteen. "Ne antavat meille uskoa tulevaisuuteen, työpaikkoja ja vakautta", Hizrieva luetteli olympialaisten hyötyjä.

USA ja Saudi-Arabia

Galina Hizrievan mielestä USA ja Saudi-Arabia toivoivat, ettei olympialaisia tulisi ollenkaan.

"Maat haluavat luoda kuvan Venäjästä maana, joka on sisäisesti tasapainoton ja sotatilassa. Venäjällä on kaksi tärkeää voimavaraa, energia ja monikulttuurisuus. Ne halutaan kääntää heikkouksiksi", Hizrieva arvioi.

Syyrian tilanne on kärjistynyt Hizrievan mielestä Kuuban kriisin tasolle. Syyriassa taistelevat samat voimat kuin Kaukasuksella.

"Saudi-Arabia USA:n uskollisena liittolaisena tukee terroristijärjestöjä Syyriassa. Saudi-Arabia pelkää, että Venäjä saa aseman Lähi-idässä ja osuuden raaka-aineiden

kuljetuksesta", Hizrieva jatkoi.

"Kaukasuksen muslimija ja ääriaineita käytetään etnisten konfliktien lietsontaan", Hizrieva sanoi.

Hän muistutti, että samat voimat jylläävät Ukrainassa, jossa Maidanin aukiolla on mukana myös terroristiteja Kaukasukselta.

"Syyriassa on 14 000 tsetseeniä kansainvälisessä terroristiarmeijassa", Hizrieva muistutti.

Salaliitot epäuskottavia

Azhdar Kurtov ei usko, että lännestä olisi jokin salaliitto, joka hallitusti ohjailisi kansainvälistä mediaa ja poliittista eliittiä sen Venäjä-vihassa.

"En usko salaliittoihin, enkä mainitse nimiä enkä maita", Kurtov

RISI:n konferenssissa puhuivat Galina Hizrieva ja Azhdar Kurtov

aloitti.

Hän kehotti pohtimaan, kuka hyötyy Venäjän mustamaalauksesta. Hän muistutti, että Forbes-lehti valitsi Putinin viime vuoden merkittävimmäksi henkilöksi. Venäjän ja Putinin henkilökohtainen diplomaattinen voitto oli Syyrian sodan estäminen.

"Venäjä todisti, että se pystyy suojelemaan YK:n takaamia perusoikeuksia kuten valtioiden suvereniteettia ja itsenäisyyttä", Kurtov totesi.

Nyt Venäjän viholliset haluavat Kurtovin mielestä vähentää Venäjän kasvanutta arvovaltaa.

"Sotshilla ja Ukrainan kriisillä on yhteys. Sotshia haluavat häpäistä samat voimat, jotka tukevat Ukrainan vallanvaihtoa", Kurtov sanoi.

Läntiset tiedustelupalvelut

Suorapuheinen suomalainen juristi Jon Hellevig syytti CIA:ta ja lehdistöä kaikesta pahasta.

"Sotshin olympialaisten tuhoamisyritys on länsimaisen lehdistön suurin propagandayritys historiansa", Hellevig aloitti.

Hän luetteli perinteiset syylliset, CIA:n ja MI6:n.

"Lännessä ei ole enää vapaata

mediaa. Muutama uutistoimisto, Reuters, AFP ja AP tuottavat samat sähköiset länsilehdistölle. Tiedustelupalvelut ja mediamonopolit varmistavat propagandan levityksen", Hellevig pauhasi.

Hän luetteli suomalaisista toimittajista Anna-Lena Laurenin, Arja Paananen, Jarmo Mäkelän ja Jarmo Koposen pahimpina rusefobeina.

Sotatiedettä tarpeeseen

Suomi ilman fasismia -yhdistyksen puheenjohtaja Petri Krohn esitti omana näkemyksenään, ettei Sotshin olympialaisia mustamaalata mistään yksittäisestä syytöstehtaasta, vaan enemmänkin on kysymys sotatieteestä.

"Maailmalla on idän tutkimuslaitoksia, joiden tarkoituksena ei ole esittää aitoa tutkimusta, vaan he ovat paremminkin strategista sotatiedettä. Venäjältä etsitään heikkouksia, joihin voidaan iskeä", Krohn arvioi.

Usein nämä etsijät ovat itäeurooppalaisia, parhaimpina esimerkiksi puolaisyyntyinen Zbigniew Brzezinski.

Ne eivät pyri aitoon tutkimukseen, vaan todellisuuden esittämiseen toivotulla tavalla, Krohn sanoi.

Teksti:
Leena Hietanen

Ukrainalainen Euromaidan

Jo useampia kuukausia Ukrainassa ovat jatkuneet hallituksen vastaiset mielenosoitukset, jotka tunnetaan yhteisellä nimityksellä Euromaidan. Ulkomailla monet ihmiset ovat vakuuttuneita siitä, että kyseessä on länsimaaisesti ajattelevien kansalaisten käymä taistelu muka venäläismielistä presidenttiä Viktor Janukovitshia vastaan. Kansa kuulemma tahtoo Eurooppaan, mutta Putinin ohjaama Janukovits ei sitä sinne päästä.

Jelena ja Sergei Skvortsov Helsingissä 2011 kommunistien neuvottelukokouksessa

Mielenosoitukset alkoivat todellakin protestina Ukrainan johdon kieltäytymiselle allekirjoittaa ennalta sovittu sopimus assosioitumisesta EU:n kanssa. Kyseinen sopimus olisi antanut EU:lle merkittäviä yksipuolisia etuisuuksia ja Ukrainan useita teollisuusaloja olisi odottanut romahdus. Tuolloin euroviranomaiset eivät aikoneet hyväksyä Ukrainan suunnan muutosta Venäjän markkinoilta Euroopan markkinoille. EU asetti orjuuttavan sopimuksen allekirjoittamisen ehdoksi entisen pääministerin Julia Timoshenkon vapauttamisen vankilasta. Häntä pidetään Janukovitshin pahimpina kilpailijana.

Moni kysyy, miksi Janukovitsh alun perin tarvitsi niin epäedullista sopimusta EU:n kanssa? Kysymys on nimittäin siitä, että Janukovitshin järjestelmä edustaa mahtavien oligarkkiklaanien etuja, jotka ovat jo pidemmän aikaa pitäneet rahaansa ulkomailla ja Euroopassa. Tästä syystä hyvien suhteiden ylläpitäminen EU:n kanssa on Ukrainan oligarkeille hyvin tärkeää. – jopa talouden tuhoutumisen uhallla.

Taloudellisten etujen rinnalla Ukraina tarvitsi kiireesti jostain rahaa. Valtio on pitkään tasapainotellut taloudellisen romahduksen partaalla ja valtionkassa on käytännöllisesti katsoen tyhjä. Alkuvaiheessa Janukovitsh toivoi saavansa

rahaa EU:lta. Tarve oli suuri erityisesti sen jälkeen, kun Venäjä oli vaatinut vastineeksi omasta tuestaan Ukrainaa liittymään Venäjän, Valko-Venäjän ja Kazakstanin perustamaan tullisopimusliittoon. Janukovitsh ja hänen tukiklaaninsa eivät voineet lainkaan hyväksyä tätä ehtoa. Eliitti uumoili, että Ukrainan liittymässä tulliliittoon Venäjän oligarkit anastavat heiltä hyvin nopeasti heidän omaisuutensa.

Valitettevasti tätä ei mitenkään haluttu ymmärtää Venäjän viranomaisten piirissä ja viranomaisten äkkipikaiset toimenpiteet kuten rajan sulkeminen ukrainalaisilta tavaroilta viime kesänä toimivat vain Ukrainan opposition hyväksi. Tästä kaikesta huolimatta Venäjän johto huomasi viime hetkellä asioiden huonon kehitystilän ja vaihtoi tyytymättömyytensä suosiollisuudeksi. Samaan aikaan EU:n vaatimus Timoshenkon vapauttamisesta ei vastannut Janukovitshin etuja, sillä se olisi merkinnyt väistämätöntä tappiota vuoden 2015 presidentinvaaleissa. Juuri tästä syystä Ukrainan presidentti ryhtyi uudempaan toimenpiteeseen sanoutuen irti EU-sopimuksesta vain muutama päivä ennen allekirjoitustilaisuutta.

Kuitenkin nykyisen tilanteen ainutlaatuisuus on siinä, että Janukovitsh valittiin valtaaan venäläismielisten äänin. Hän lupasi kampanjansa aikana muun muassa valtioiden välistä lähentymistä ja venäjän kielen julistamista toiseksi vi-

ralliseksi kieleksi. Mitään noista lupauksista ei kuitenkaan toteutettu. Mutta yksi asia on yrittää istua samanaikaisesti kahdella tuolilla, mitä realistisesti ajattelevat tarkkailijat myös odottivat Janukovitshilta ja aivan toinen asia – paasata jatkuvasti Ukrainan eurooppalaisesta vallinnasta päättämällä asia orjuuttavan sopimuksen valmisteleamiseen EU:n kanssa. Venäläismieliseen äänestäjäkuntaan nojaavan politiikan kannalta tämä on itsemurhaan rinnastuva toimenpide ja ihmeellisesti näyttää, miten tähän politiikkaan yleensä päädyttiin.

Myöskään sosiaalis-taloudellisella alueella tilanne ei ole Janukovitshin aikana yhtään parantunut, vaan väestön elintaso on huonontunut entisestään. Janukovitshia äänestäneet eivät enää luota häneen ja uusia kannattajia ei ole ilmaantunut. Korruptio rehoittaa kaikkialla sen jälkeen, kun valtaan nousseet Janukovitshin apumiehet alkoivat kahmia kaiken sen, millä ei ollut isäntää. Pääomia alkoi kerätä mm. vanhojen oligarkkien kustannuksella myös Janukovitshin lähin ympäristö, jota Ukrainassa nimitetään ”perheeksi”.

Yhteiskunnallisesta tilanteesta ahdistuneet ukrainalaiset suuntaavat katseensa epätoivoisina ulkomaisen avun suuntaan. Viimeisen kymmenen vuoden aikana useat oligarkkiklaanit ovat pitäneet vuorollaan valtaa, mutta tavalliset ukrainalaiset eivät ole kokeneet mi-

tään oleellisia parannuksia parempaan suuntaan. Ainoana vaihtoehtona on unelmoida edelleenkin siitä, että maahan tulee joku hyvä setä ulkomailla ja tekee kaikki ihmiset onnellisiksi. Puolet väestöstä katsoo Eurooppaan, toinen puoli Venäjälle. Nyt mieltään osoittavat eivät ole huomanneet perutun EU-sopimuksen orjuuttavaa sisältöä.

Mielenosoitukset alkoivat Kiovassa marraskuussa 2013 vaistonvaraisesti ja alkuvaiheessa poliittisten puolueiden edustajille ei annettu puheenvuoroa. Muutamaa päivää myöhemmin Timoshenkon liittolaiset ja äärikansallismieliset voimat ottivat puhujakorokkeet haltuunsa. Kiovan maidanille (eli itsenäisyysdenaukiolle) mahtuu korkeintaan 50 000 ihmistä. Mielenosoituksissa ei parhaimmillaankaan ollut paljoa väkeä ja muutaman päivän kuluttua ne laantuivat. Kieltäytyminen mystisestä ”eurooppalaisesta ratkaisusta” ei jaksanut vihastuttaa ihmismassoja kovin pitkään.

Mielenosoitusten nimelliset järjestäjät olivat jo aikeissa lopettaa protestinsa, kun eräät voimat väkivaltakeinoista päättivät osoittaa lujuttuun. Mellakkaolisi eli Berkut -erikoisosaastot hajottivat kovakouraisesti aukiolle yöksi jääneen hieman yli sadan mielenosoittajan joukon. Väkivalta herätti raivon ja kaikki alkoi alusta. Tapahuttamat kiitettiin noususuuntaan. Mielenosoittajat valloittivat kaupungintalon ja he ryhtyivät piirtämään hallintovirastoja. Muutamaa päivää myöhemmin Euromaidanille pesiytyneet fasistimielisen Vapauspuolueen kannattajat hävittivät Leninin muistomerkin. Samalla muutettiin myös mielenosoittajien vaatimukset. Nyt vaadittiin jo hallituksen eroa ja uusien presidentinvaalien järjestämistä. Samoin vaatimus EU-sopimuksesta pysyi voimassa.

Tilanne muuttui jonkin verran Janukovitshin ja Putinin tapaamisen tuloksena. He sopivat maakaasun hinnan määräaikaista alentamisesta kolmanneksella, 15 miljardin dollarin lainan myöntämisestä sekä mittavista yhteisprojekteista, jotka pystyvät kannustamaan Ukrainan koneerakennuksen kehitystä. Ukraina pelastettiin tällä kertaa taloudelliselta romahdukselta.

Mielenosoitukset leimahtivat kuitenkin taas kerran, kun Janukovitshin Alueiden puolue runoi Venäjän esimerkin innoittamana läpi joukkotapahtumia säätelevät lait. Internetin valvontaa uhattiin tehostaa. Tämä herätti uuden tyytymättömyyden aallon mielenosoittajien keskuudessa ja väkivalta leimahti uudelleen. Puolin ja toisin kuoli ihmisiä. Käytännöllisesti katsoen kaikkialla maassa uusfasistit taistelivat suorittivat yrityksiä valloittaa alueviranomaisen taloja. Toimet onnistuivat kuitenkin ainoastaan vain Länsi-Ukrainan eräillä alueilla, missä kansalliskiihkoiset ainekset ovat jo pidemmän aikaa määränneet marsijärjestyksen.

Syntyneessä tilanteessa kompromisseistaan tunnettu Janukovitsh suostui pitkälle meneviin myönnytyksiin. Hyväksyttiin laki kaikkien mielenosoittajien armahtamisesta vastatoimenpiteenä miehitettyjen julkisten rakennusten vapauttamisesta. Repressiiviset lait mitätöitiin. Janukovitsh suostui tekemään perustuslakiin muutoksia, jotka käytännössä tarkoittavat siirtymistä parlamentaariseen tasa-

valtaan. Mutta itse opposition vaikuttajissa vallitsevat erilaiset mielipiteet ja lakeja sorvataan edelleen. Viimein toimiva Ukrainan presidentti erotti hallituksen ja tarjosi opposition eräälle johtajalle Jatsenkille pääministerin virkaa. Itse asiassa Janukovitsh tyydytti mielenosoittajien kaikki perusvaatimukset ja enemmänkin.

Tilanne Ukrainassa elää edelleen. Keskenään riitelevien oppositiojohtajien kanssa käydään kauppaa ja etsitään sopua. Katutaistelut Kiovassa ovat loppuneet, mutta Maidanilla ja sen lähikaduilla pysyttelee edelleen muutamia tuhansia ihmisiä. Näyttää kovasti siltä, että sopimus saavutetaan, erityisesti kun Euromaidanin päärahoittaja dollarimiljardööri Pjotr Poroshenko on ilmoittanut aktiivisesti opposition valmiudesta ottaa vastuusta maasta.

Edessä saattaa olla huomattavasti isompia ongelmia, mikäli sopimukseen ei päästä. Krimin Korkein Neuvosto hyväksyi julkilausuman, jossa tuomittiin Kiovan keskustan miehittäneet ekstremistit. Neuvoston kansanedustajat ilmoittivat, että Krimin asukkaat eivät tule koskaan osallistumaan laittomiin vaaleihin, eivät tunnusta niiden tuloksia eivätkä tule asumaan Banderalaisessa Ukrainassa. Kyseinen termi liittyy ukrainalaisten äärikansalliskiihkoisten johtajaan **Stepan Banderaan**, jonka taistelijat Toisen maailmansodan aikana harjoittivat aktiivista yhteistyötä saksalaismieshittäjien kanssa.

Erityisen laajaa on useiden ukrainalaisten suuttumus banderalaisista, joilla vielä kymmenen vuotta sitten ei ollut minkäänlaista näyttävää osaa yhteiskunnassa. Tarkkailijoiden melkein yksimielisen mielipiteen mukaan tänä aikana Janukovitsh on kasvattanut heitän tulevana yhteistyökumppaneina. Mutta nyt tämä joukko on selvästi ajautunut valvonnan ulkopuolelle pyrkimyksessään tyrkyttää omaa järjestystään koko Ukrainalle.

Jo Euromaidan alkoi vaistonvaraisena ja muodoltaan ehkä hyvinkin eksoottisena protestina hallitsevaa valtaa vastaan ja muutui myöhemmin taisteluvälineeksi klaanien vallasta, niin radikaalisten kansalliskiihkoisten aineisten nykyiset rettelöinnit pakottavat jo puhumaan fasistisesta vaarasta. Näin ollen jos nyt sopimukseen päästään, sen väliaikainen ja rajoittunut luonne ovat täysin selvä tosiasia.

Paitsi banderalisten toimenpiteitä ja luonnollista vastareaktiota niihin täytyy myös todeta vanhan oligarkian ja Janukovitshin ”perheen” täydellisen yksimielisyyden mahdottomuus, jonka selkkauksen heijastuksena on nykyinen Euromaidan. Oma osaan tulee näyttöä myös jatkuva kiista eurointegraatiosta, joka täysin mittaisena on mahdotonta jopa itse EU:n omaksuman asenteen takia. Toisaalta mihinkään eivät ole kadonneet myöskään Venäjä-integraation lukuisat kannattajat. Ratkaisemattomana pysyy myös venäjän kielen asema eli asia, joka koskettaa melkein puolta Ukrainan väestöstä.

Näin ollen voidaan täydellä vakuuttuneisuudella todeta, että Ukraina on joutunut jatkuvan kriisin tilanteeseen, josta ei selvitä kovin nopeasti. EU tuskin pystyy asiaa ratkaisemaan.

Sergei Skvortsov, NKP:n pääsihteeri

Unohtamisen suhteellisuudesta (4)....

Jatkoa sivulta 16

Romaani vai tietoisromaan

Kirjallisuuslehti Parnasson numerossa 6-7/2013 kirjallisuuden tutkija Maria-Liisa Nevala käsittelee mm. Solzhenitsynin kyseistä teosta, jonka lukemiseen hän oli kuluttanut lähes kymmenen kuukautta. Nevala kirjoittaa:

”Romaaniin voi jäädä koukuun” ja edelleen: ”Mutta ei Solzhenitsynkään pääse pakenemaan romaanikirjailijaa itsessään ja teoksen todellisuus saa yllättäen fiktiivisiä piirteitä, kun kirjailija kuvaa huimia pakoryityksiä vankileireiltä kuin suuria seikkailuja.”

Kirjoitussarjan ensimmäisessä osassa pohdittiin teoksen luonnetta. Onko se romaani, puolidokumentti (muistelmat) vai dokumentti? Kirjailija itse tuo esille ”Taiteellisen tutkimuksen keuilun” kirjan määrittelemiseksi. Nevala - vaikka suhtautuinkin selvästi myötämieleisesti Solzhenitsynin aatemaailmaan - käyttää termiä romaani ja romaanikirjailija, kuin itsestään selvyytenä. Tällaista on harvoin nähty Vankileirien saaristoa arvioitaessa. Ehkä on kuitenkin vain sekoitettu totta ja tarua. Kuka pystyy selvittämään siinä tapauksessa, kumpi on kumpaa

teosta läpikäytessä? Kiistattomia tosiasioita ja -tapahtumia kirjasta kyllä löytyy, mutta ne ovat yleisesti tunnettuja ja useimmiten monestakin lähteestä luettavissa.

Markkinointi

Reaalimaailmassa ja ideologisisessa kamppailussa teosta markkinoidaan tosiasiallisesti (sen kaikista puutteista huolimatta ja tämän tiedostaen) dokumenttina ja historiallisena tutkimuksena, vaikka tätä ei ääneen kehdatakaan väittää. Ja siitähän huolimatta, että useimmat porvarillisetkaan historian tutkijat eivät käytä teosta vakavasti otettavana lähdeaineistona. Viitteitä ja lainauksia siinä esiintyvistä konkreettisista asioista näkyy hyvin vähän. Toivotaan ja oletetaan, että kukaan ei kyseenalaista kirjan sisältöä missään määrin. Valtamedian yksituumaisuus ja paine antavat täyden tukensa ”pyhälle kirjalle” ja sen sanomalle. Epäilylle ei ole tilaa.

Kehitys menee eteenpäin

Yhteiskunnallisen kehityksen väistämätöntä sosialistista vaihetta ei haluta tunnustaa ja sen estämiseksi ollaan valmiita käyttämään ideologisessa kamppailussa kaikkia keinoja. Riistettyjä kansanosia pelotellaan vankileireillä ja muilla vastaavilla kauheuksilla. Yhteiskunnalliseen tasa-arvoon ja sosialismiin ei kannata pyrkiä. Siitä ei hy-

vä seuraa. Valitettavasti vain ”kapitalismi synnyttää joka päivä kommunismia”. Kehitystä ei pystytä estämään, vaikka sitä pyritäänkin jarruttamaan kaikin keinoin.

Mikä liittyy mihinkin

Edistykselliset voimat näkevät kysymyksen (ja vastauksen) näin: kuten työttömyys kuuluu elimellisesti kapitalismiin, niin leirijärjestelmät ja vastaavat eivät lainmukaisesti kuulu sosialismiin. Solzhenitsynin kuuluttaa teoksensa sivuilla ongelmien ja laittomuuksien perimmäiseksi syyksi nimenomaan sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän. Tämän hän ilmaisee avoimesti ja välillä peitetymminkin.

Sosialismia on kuitenkin tarpeen myös puolustaa, jos sitä vastaan käydään väkivallalla, tuhotöillä ja muilla laittomilla keinoilla. Ja näin jouduttiin tekemään esimerkiksi Neuvosto-Venäjän aikana. Puolustusvoimien pitäminen ei voida kuitenkaan vetää yhtäläisyyksiä joihinkin suunnitelmallisiin leiri-ideologioihin tai muihin vainoharhoihin. Sosialistisen laillisuuden tulee suojella myös kansalaisia, jos valitut toimielimet erehtyvät poikkeamaan hyväksytyistä laillisuusperiaatteista.

Jaakko Ahvola

Sarjan viides osa ilmestyy Kansan äänen kesänumerossa 3/2014

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Valikoivaa historiankirjoitusta...

TA:ssa hiljan julkaistussa kirjoituksessaan "Leninin poliittinen testamentti" A. Minkkinen käyttää mielestäni – kuten uskonlahkot Raamattua – Leninin teoksia valikoivasti. Sen takia kehottaisin tovereita tutustumaan huolella ko. teoksiin.

Minkkinen näyttää unohtavan – jättää ainakin mainitsematta – että mitä ilmeisimmin Stalin pelasti Leninin hengen silloin kun Trotski esitti Leninin luovuttamista väliaikaiselle hallitukselle. Vladimir I:ta odotti oikeussali. Tuomio oli arvatavissa oikein...Mitä taas Trotskin sotilaalliseen nerouteen tulee voin todeta, että hänen virheitään joutui aikanaan korjailemaan niin Stalin kuin Vorozilovkin. Historia ei – ikävä kyllä – kulje kuten tahtoisisma, vaan sillä on mennyt aikamuoto. Lenin kiinnitti huomiota myös keskuskomitean jäsenten runsaasiin poissaoloihin. Poissaolot eivät johtuneet siitä, että JVS olisi heidät jo ammuttanut vaan kyse oli puhtaasta vehkeilystä.

Mitä taas ns. Stalinin puhdistuksiin tulee, on syytä muistaa, että NL:n neuvottelut Saksan ympärysvalttojen kanssa Hitlerin mahdollisen hyökkäyksen pysäyttämiseksi yhteistoimin jo Saksan omille rajoille olivat kariutuneet. Neuvostoliitto näki itsensä uhatuksi kolmelta suunnalta: Japanista, Saksasta ja sisäisesti. Sisäisen valtataistelun oloissa nämä puhdistukset tuskin olivat täysin Stalininkaan hallinnassa. Tapahtui vääriä ilmiantoja. Näistä ilmiannoista "Kremlin kellot"-kirjailija Arvo Poika Tuominen olisi varmaan ollut enemmänkin omakohtaista tietoa hänen toimittuaan sisäasiainministeriön ilmiantajana. Suomeen palattuaan Tuominen toimi Tukholmassa Ohranan ilmiantajana.

Toisin kuin Trotski, Lenin ja Stalin näkivät, että toivuttuaan sodasta imperialistit tulevat hyökkää-

mään NL:n kimppuun. Oli siis vahvistettava sekä elintarvike- että teollisuustuotantoa kestävämmän tulevan koitoksen. 30-luvun lopulla, aikana jolloin kollektivisointi vietiin loppuun, NL:n koneellisuus tuotti vuosittain kymmeniä tuhansia traktoreita ja niiden työkaluja sekä muuta maatalouskalustoa kolhoosien käyttöön. Trotskin mielestä kollektivisoinnilla ja teollisuuden kehittämisellä ei ollut "niin" kiire, olihan maailmanvallankumous tulossa apuun. Ehkä kannattaisi hyvinkin lukea Stalinin teosten osa 12, jossa seikkaperäisesti kerrotaan maatalouden ja teollisuuden tästä vaiheesta. (Mikäli pelkääät stalin-taruntaa, voit tuki kysellä henkilöiltä, jotka ovat ko. kirjan lukeneet).

Väite, että Lenin olisi jossain vaiheessa ollut Stalinin vanki, mielestäni vähintään ontuu. Leniniin kohdistunut attentatit säikäytti koko keskuskomitean. Se päätti oitis asettaa VI:lle henkivartijat - ihan nykymalliin. (0-luvulla paikalla käydessäni Leninski Gorkin johtajatar selosti kuinka Lenin tuli sinne viikonloppuina lepäämään. Oli siis viikot Moskovassa ja viikonloput Gorkissa. Sairaudesta edetessä jäi lopulta Gorkiin kokonaan. Sama opas esitteli huoneen, jossa VI otiti mm. vastaan sekä ulko- että kotimaiset vieraat. Gorkissa Lenin kirjoitti lukuisia artikkeleita ja tutkielmia. Lääkärit olivat tosin huolissaan hänen terveydestään moisen ahkeroinnin takia.

Leninin elämää lie rajoittanut sairauden lisäksi sen aikaisen lääketieteen taso - tiedettiin merkittävästi vähemmän kuin nykyään. Luulenpa Leninin elämästä puristetun kaiken oleellisen tiedon näiden viimeksi kuluneiden 90:n vuoden aikana. Mielikuvitustahan ei voi (eikä pidä) rajoittaa, ei edes Minkkinen....

Pauli Eskelinen Joensuu

Olympiaa ja muuta

Tätä kirjoittaessani eivät kisat ole vielä alkaneet. Aviisit ja Yle ovat kisoja tulvillaan. Suuresti vaan ihmetyttää aiheet uutisointiin. Etenkin Yle ja Erkon lehdet ovat jo kuukausikaupalla suunnilleet Sotshin kisojen kalleutta. Tietääkseni venäläiset itse maksavat kisojen kustannukset. Jos he olisivat Iltasanomilta, Hesarilta tai Yleltä pyytäneet avustusta olisi varmasti etusivut lehdissä menneet uusiksi.

Iltasanomat teki hauskan tempun muutama päivä sitten. Lehden etusivulla oli mainos: Pommitus& Sotshi. Pikainen lukija päätteli- nyt

on ko.lehden harras toive toteutunut, Sotshissa on jo pommitettu. Kyseessä oli kuitenkin kahden lehden mainos-erikoislehdet Pommitus ja Sotshi. Venäläisvastaisuuden etujoukoissa oleva Iltasanomat yrittää viime sotien muistelulla ja ihanoinnilla huonontaa Venäjän ja Suomen suhteita. Suuresti lehti myös ihailee autonrenkaitten polttajia Kiovassa. Myöskin on lehden mukaan normaalia ulkovaltojen diplomaattien yllytykset väkivaltaan ja mielenosoittajien rahoittaminen. Ei kuukausia riekuta kaduilla, ellei jostain tule rahaa.

Olen odottanut antaako Iltasanomat ohjeita mahdollisille kuok-

kavieraille 6.12 Esimerkiksi- varata isot kasat autonrenkaita, polttopulloja ja kättä pitempää. NN-valtion edustajat tuovat palkkaraht. Alussa suuresti ihmetytti, niin myös lopuksi. Vasemmistoliiton ministeri Arhinmäki haluaisi kaikkien boikotoivan Sotshin kisoja. Tämä samainen Arhinmäki oli viime vuonna homomarsilla Yhdysvaltain suurlähettilään kanssa. Ei minulla ole homoja vastaan mitään, mutta ministerillä pitäisi olla jonkinlaiset käyttäytymisnormit.

Reino Welling. kaupunginvaltuutettu Jämsä/Jämsänkoski

Paneuropasta Euroopan Unioniin

Eurooppaa on yritetty useita kertoja vaihtelevalla menestyksellä rukata. 1800-luvulla nähtiin kahdenlaisia vetoa. Venäjällä kehitettiin panslavismia ja toisaalla kehiteltiin kansallisvaltioita. V. 1923 julkaisi kreivi Coudenhoval Kalergi kirjan Pan-Europa.

Uutta Eurooppaa alettiin hahmottelemaan. Saksassa julkaistiin karttoja Uudesta Euroopasta. Siinä oli Skandinavian maat merkitty Saksan 1919 suojelualueiksi. Suomi oli kuitenkin merkitty harmaaksi läiskäksi. Ilmeisesti oli liian aikaista mainita siitä, että Suomi ja Baltian maat olivat muodollisesti itsenäisiä. Niistähän piti tulla "Ostland" yhteisellä kuninkaalla.

Monella taholla oli jo alettu valmistelemaan monopolien kehittämistä. Kiinassa saksalainen firma Bischoff alkoi valmistaa liimaa ihmisten luista 1919. Samanaikaisesti Saksan johtavat upseerit mm. yleisesikunnan päällikkö kenraali Ludendorff organisoivat Kuomingtan armeijaa.

1925 suunniteltiin "juutalais-

kysymyksen" lopullista ratkaisua. 30-luvulla oli alkanut saksalaisen pääoman monopolisoituminen. Näkyvin niistä oli kemian alan jättiläiskonserni IG-Farbe. Monopolisoituminen tarvitsi poliittisen muodon. Reichswehriin vakoiluosasto keksi Berliiniin kapakoista huuliveikon nimeltä Hitler. Sitten sai Aatu jättää "lankkumaalari" hommat. Hän oli nimittäin yrittänyt hankkia kaljarahoja taidemaalarina.

Poliittisen korruption oloissa natsismi onnistui, kun sosialidemokraattiset johtajat Ebert, Noske ja keskusammattiliiton johto kieltäytyi yleislakosta. Suomen natsilla on pääsääntöisesti ollut suhteet Saksan natsiisiin ja on edelleenkin. Pienempää osaa ovat näytelleet ranskalaiset, italialaiset, japanilaiset, englantilaiset ja ruotsalaiset natsit. Hitlerin suunnitelmat perustuivat pääasiassa sotilaalliseen väkivaltaan. EU:n vaikutusta pyritään laajentamaan taloudellisiin ja poliittisiin keinoin, kun poliitikot pääsääntöisesti ovat ostettavissa.

Euroopan neuvosto perustettiin v. 1949 ja Euroopan Hiili- ja Teräs-

unioni v. 1950. Jotkut ovat väittäneet, että nyt ei ole ollut sotia Euroopassa. Se on vale. Neuvosto-Eestissä jatkoivat "metsäveljet" murhatöitä. Jugoslavian sota oli kuitenkin vakavin rikos rauhaa vastaan. Jugoslavia oli hyvä esimerkki Tsekkoslovakian lisäksi siitä, että oltiin jakamassa Eurooppaa ensimmäistä maailmansotaa edeltäneeseen tilanteeseen. Samaan pyritään nyt sosiaalisella sektorilla. Sairaanhoido ja koulutus ajetaan alas.

Mitä nyt sitten Hitleristä on otettu "oppia"? Nyt yritetään "tuotattomia" yksilöitä armomurhata pienemmässä mitassa koko ajan. Siten vältetään "loppuratkaisua" joukkomurhilla. Yritetään murhata vain budjettien tasapainottamiseksi koko ajan.

Jo Hitlerin nostivat valtaan hiihlopohatta Hugo Stinnes ja teräskesari Krupp ja sen kaltaiset. He ovat saaneet mukaansa ison joukon monopolikapitalisteja ja heidän ehdoillaan EU:ta hallitaan.

Wäinö Pietikäinen Vaasa

Miksi masentunut ja pettynyt kommunisti yhä opiskelisi?

Sadassa vuodessa ehtii tapahtua paljon. Ensimmäisen maailmansodan puhkeaminen oli suuri järkytys kovassa nousussa olleelle työväenliikkeelle. Kansalaisten huomio suuntautuikin yhteisistä eduista maailmanvaltojen pyrkimyksiin. Kommunistit kutsuivat syttyneitä maailmanpalloa imperialistiseksi sodaksi.

Jos jaamme nämä kuluneet sata vuotta viiteen vaiheeseen, merkitsisi tämä niistä ensimmäistä. Sitä jonka aikana suuret mahdit selviväivät välejänsä ja saivat kaupan päälle tukahdutettua länsieurooppalaisen työväenliikkeen. Mutta mörköpö nousi uudestaan idästä.

Seuraavassa vaiheessa katkeran ja nousevan Saksan toivottiin haavoittavan kuolettavasti ylpeää ja kasvavaa neuvostomahtia. Toinen imperialistinen sota johti kuitenkin kommunistien vaikutusvallan kasvuun. Kahdesti onnistui työväenliike kääntämään epätoivoisen asetelman orastavaksi voitoksi.

Kolmas jakso sai Kylmän sodan muodon. Kommunistit voittivat Kiinassa, Vietnamsissa ja Kuubassa. Useimmissa muissa maissa vallankumoukset tukahdutettiin kansan-

murhien avulla, jotka suunniteltiin Yhdysvalloissa ja jotka toteutettiin pääasiassa sodassa hävinneiden Saksan ja Japanin liittolaisina toimineet yhteistoimintamiehet.

Jälleenrakennuksen aikana keskustavasemmisto liittoutui Yhdysvaltojen kanssa kommunisteja vastaan (monet niistä, kuten Väinö Tannerin johtama SDP, olivat aiemmin liittossa Saksan kanssa). Näin olivat vastakkain kaksi kasvavaa aatesuuntaa. Sotien ja kansanmurhien heikentämät kommunistit ja halvan ja rajattoman energian ruokima demokraattinen kapitalismi.

Tultaessa 1970-luvulle oli jo selvää, että taakka oli käymässä Neuvostoliitolle liian raskaaksi. Asevarustelu, kansallisten vapautusliikkeiden tukeminen ja Keski-Aasian köyhien tasavaltojen ylläpitäminen olivat kaikki äärimmäisen kallista. Vastapuoli repi samanaikaisesti suuria tehoja niistä alusmaista, joiden vallankumoukset se oli murskannut.

Neljännessä vaiheessa toinen näyttää sortuvan ja toinen ei. Todellisuudessa Neuvostoliitto puretaan ja kapitalismi muuttaja rajusti muotoaan. Kilpailijan kadottua ja talouskasvun tyrehtyttyä naamioputoaa hetkeksi kapitalismin kas-

voilta Irakin tuhon yhteydessä. Ääkiä suuret uudet sotatoimet ovat sekä mahdollisia että tarpeellisia.

Mikään ei kuitenkaan auta. Pitkäkestoinen talouskasvun aika on päättynyt. Kaikille tutut apukeinot (setelirahoitus, inflaatio, julkinen velka, yksityinen velka ja finanssijärjestelmän vapauttaminen) osoittautuivat lyhytkestoisiksi. Eikä globaali kilpailu suinkaan ole hävinnyt mihinkään.

Yksityisesti eräät entiset neuvostojohtajat myöntävät, että heidän olisi pitänyt toimia samalla tavalla kuin kiinalaiset toverit, vapauttaa talous ja kiristää poliittista otetta. Näin ei kuitenkaan tehty ja sen vuoksi on mahdollista verrata, mitä kummastakin toimenpiteestä seurasi.

Suomalaisen kommunistin näkökulmasta Neuvostoliiton purkaminen ja sitä seurannut yhteiskunnallinen romahdus oli masentavaa. Kun taas Kiinan Leniniltä omaksuttu uusi talouspolitiikka ja kapitalismin syleily tuntui meistä Pohjolan pojista petokselta. Yhdessä masennus ja pettymys kuitenkin antavat mahdollisuuden asioiden suhteuttamiseen ja niistä oppimiseen.

Neuvostoliiton suhteen ope-

tä eroa on vanhalla ja uudella. Sosialismin rakentaminen saattoi olla vaikeata, mutta siitä kasvoi valtavasti hyviä asioita. Ilman sitä elämä on ihmisten enemmistölle huomattavasti raskaampaa.

Kiina taas opettaa meille, että ei ole mitään, mihin kommunistit eivät pystyisi. Suuren maan nousu on ollut valtaisa. Talouden ja politiikan painopisteet muuttuvat kaikkialla. Yksilöiden kannalta muutoksen luonne ja toteutustapa voi olla hyvinkin tuskallinen. Se ei kuitenkaan poista sitä mahdollisuutta, että tämä muutos voido olla enemmistön kannalta myönteinen.

Neljäs vaihe vaihtui hitaasti viidennet Venäjän federaation vaikuttamisen myötä. Yhdysvaltojen ja EU:n väriavallankumoukset törmäsivät Kiinan ja Venäjän yhteisen liittolaisen ehdottomaan päättäväsyyteen Uzbekistanissa. Myös Ukrainassa jäi Lännelle lyhyempi tikku käteen.

Tässä vaiheessa oli jo selvää, että Venäjä ja Kiina eivät "demokratoidu". Toisin sanoen molemmat päättivät jatkaa aidosti itsenäisinä valtioina. Tämä on Yhdysvaltojen ja EU:n kannalta vaarallinen kaksoisuha. Myös suomalaisen median toiminta kannattaa nähdä tässä

valossa. EU tarvitsee Venäjän luonnonvarat. Helppoja hyötyjä ei enää ole ja omat eväät eivät riitä ylivalian säilyttämiseen. Baltia ja Itä-Eurooppa on imetty kuiviin.

Yhdysvallat haluaa rajoittaa nousevan Kiinan toimintamahdollisuuksia. Kiinan ja Venäjän liittoutuminen ja energiakauppa sotii sekä Yhdysvaltojen että EU:n elintärkeitä etuja vastaan. Ne eivät tule missään tapauksessa sietämään sellaista tilannetta, jossa he soittavat maailmantaloudessa toista viulua. Niiden taloudet eivät kestäisi kakkosdivisioonan putoamista, koska ne on rakennettu mittavan ulkoisen hyötykäytön varaan.

Lukuisat esimerkit osoittavat, että hyväksikäyttöasetelman päättymisen uhka johtaa väkivaltaan. Ei ainoastaan yksilöillä vaan myös ryhmillä ja valtioilla. Yhdysvaltojen aseman heikkeneminen saattaa olla monien mielestä hyvä asia, mutta siihen liittyvät uhkakuvat ovat niin vakavia, että vahingoniloinen virnistely olisi pelkästään typerää. Ystävät, elämme vaarallisia aikoja. Uusi vaihe on alkamassa. Tulevaisuus on tuntematon.

Tauno Auer 14.2.2014

Tukea **K**ansanäänelle

Juha Kieksi 30 e, Hannu Kautto 60 e, Larmo Lehtola 30 e, Veijo Saarelainen 10 e, Juhani Tanski 314,50 e, Heikki Männikkö 32 e, Kalevi Wahrman 19 e, Kaija Siippainen 5 e, Pekka Laitinen 5 e, Paa-vo Heikkinen 25 e, Tarja Männikkö 32 e, Jorma Kangasniemi 5 e, Eira Kärki 25 e, Jaakko Ahvola 30 e, Tommi Lievemaa 2 e ja Wainö Pietikäinen lipaskeräyksestä 42,10 e.

Op FI08 5541 1420 0279 66
Keräyslupa: 2020/2012/2417

Sosialidemokratian voit- tokulku ?

Kommunistit ovat vajonneet tilaan, josta Marx kirjoitti vuonna 1850 ; "Tuo utopia, tuo doktrinäärinen sosialismi, joka alistaa koko liikkeen palvelemaan sen jotain yhtä puolta ja korvaa yksityisen pedantin aivotoinnalla yhteisen, yhteiskunnallisen tuotannon ja ennen kaikkea mielikuvittelee pienten taitotempujen tai suurten sentimentaalisuuksien avulla valankumouksellisen luokkataistelun ja sen välttämättömyyden olemattomiin. Tuo doktrinäärinen sosialismi oikeastaan vain ihannoii nykyistä yhteiskuntaa, esittää siitä kuvan, jossa ei ole varjopuolia ja tahtoo toteuttaa ihanteensa vastoin yhteiskunnallista todellisuutta."

Meillä on varaa ylellisyyteen, moneen kommunistiseen puolueeseen. Mutta meidän julkaisujemme sanoma on ankea. Loppu leikkauksille! Kenen asiaa sen toistelemisen vuodesta toiseen edistää. Se on pelkkä varattomuustodistus.

Kommunistien on muokattava oma ohjelmansa vastaamaan nykyajan todellisuutta, kohti sosialistista vallankumousta.

Meillä on sama todellisuus kuin muillakin demareilla. Hallitukset ovat poistaneet veroja suurkapita-

listeilta. Valtion velat jäävät meidän ja jälkeläistemme maksettaviksi. Kapitalistit eivät milloinkaan suostu sovinnolla omien verojensa korottamiseen. Lepertely taloudellisesta demokratiasta ei vakuuta porvareita eikä muita demareita.

Nykyisten kommunistien ihanne on tuo Marxin mainitsema nykyinen yhteiskunta. Sitä pitää vain hiukan parannella, poistaa vääristymiä ja sitten me elämme taas onnellisina pahoittamatta kenenkään mieltä.

Suomi ei ole köyhä, sillä on varaa ostaa jälleen uusia sotakoneita. Valtion velkaantuminen ei saa siinä asiassa olla esteenä. Ei siitä kommunistitkaan nosta periaatteellista väittelyä, maata pitää puolustaa. Me jatkamme Saksan sosialidemokraattien kulkemaa tietä. He äänestivät parlamentissa sotakalujen ostamisen puolesta. Sen jälkeen I - maailmansota. Nyt suomalaiset harjoittelevat Islannin ilmatilan valvontaa. Ei moottorisahojakaan hankita pelkän harjoittelun vuoksi. Elämme siinä ihanassa toivossa, että ryssä hyökkäisi, kun saamme sotatyökälut uskottavaan kuntoon.

Viljo Heikkinen
vanhempi huoneenrakentaja
Lapinlahti

Vapunpäivän tervehdys

Kansanääneen

Tervehdykset palautetaan 20.4. 2014 mennessä Tommi Lievemaaalle (os. Ollaksentie 17, 02940 Espoo, 0407330466; Heikki Männikkö (os. Vellamonkatu 6 A 1, 00550 Helsinki, 0440103450 tai Kansan äänelle os. PL 780, 00101 Helsinki. Henkilötervehdys 2 e, järjestötervehdys 10 e ja "laatikkotervehdys" (15 pmm) 10 e. Tervehdykset maksetaan EU:n vastaisen kansanrintaman tilille: OKO FI08 5541 1420 0279 66. Merkitkää tiedonantoihin: "Vapputervehdykset"

Paikkakunta/kaupunginosa/kylä

Kokouksia ja tapahtumia

Naisen asema Euroopassa tänään?

KANSAINVÄLISEN NAISTENPÄIVÄN TILaisuus

Hermannin kerholla os. Hämeentie 67
la. 8.3.14 alk. klo 14.00.

Juhlapuhe: eurovaaliehdokas Tiina Sandberg

Ohjelmassa mm. lyhyet puheenvuorot eurovaaliehdokailta : Matti Laitinen, Tommi Lievemaa, Juhani Tanski. Järjestöväen sketseja ja musiikkiohjelmia. Juontaa ja tervehdyspuhe Timo Kangasmaa. SFT:n tervehdys naisille. Tietenkin juhlan kunniaksi kakkukahvit.

Tervetuloa kaikki paikalle

"Pyhäkoulu" jatkuu

Työväenluokan luokkataistelu perustuu yhtenäiseen tieteelliseen maailmankatsomukseen ja ideologiaan. Se antaa työllemme pitkän aikavälin suunnan ja auttaa jäsentelemään oikein aikamme kysymyksiä. Siksi tutkimme Marxilaista maailmankatsomusta sunnuntai-iltaisina kahden viikon välein Helsingissä Hermannin kerholla os. Hämeentie 67, klo 17.00. Järj. Kommunistien liitto ja DSL.

"Pyhäkoulu" jatkuu keväällä sunnuntaisin seuraavasti: 2.3.-, 16.3.-, 30.3.-, 13.4.- ja 27.4.14. Jatkamme historiallisen materialismin käsittelyä teemoilla: (1) Strategia ja taktiikka (2) Uskonto ja taide sekä niiden funktiot yhteiskunnassa. (3) Sosialistisen ja kommunistisen yhteiskuntamuodostuman perusteet. Opinto-aineistoksi sopivia perusteoksia ovat Viktor Afanasjev: "Filosofian alkeet", Marx ja Engels: Kommunistinen manifesti, sekä Viktor Afanasjev: tieteellisen kommunismin perusteet.

Suosittelimme kotisivuja ja blogeja

<http://kaikontturi.blogspot.com/>
<http://personal.inet.fi/koti/matti.laitinen/matti.html>
<http://www.vunet.org/>
<http://masanlaari.blogspot.com/>
<http://korpikommari.blogspot.com/>
<http://www.punavihreakeskustelu.blogspot.com>
<http://lievemaa.blogit.uusisuomi.fi//>
<http://antifasistit.blogspot.fi/>
<http://wahrman.blogit.uusisuomi.fi//>

Suomen Työväenpuolue STP

Os. PL 780, 00101 Helsinki
www.tyovaenpuolue.org/
sähköposti: tyovaenpuolue@suomi24.fi
<http://www.facebook.com/groups/167525526686703/>
Sampo FI4780001770626472

Vapaa Sana

STP:n verkkojulkaisu
<http://suomentyovaenpuolue.blogspot.com/>

EU:n Vastainen Kansanrintama ry.

Kansan ääni
<http://www.kansanaani.net>

Kommunistien Liitto ry
<http://personal.inet.fi/koti/kalevi/>

Juche-aatteen opintoyhdistys

Tilaa suomenkielistä aineistoa Juche-aatteesta!
www.jucheate.com
juche.aate@saunalahti.fi
puh. 045 671 4308

KOMINFORM

Ikkuna todelliseen maailmaan
<http://www.kominform.eu/>

Maksuton internet-utispalvelu. Liity maksuttomille postituslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia luokkataistelun ja geopolitiikan näkökulmista.

PL 182, 00811 Helsinki
p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

SFT tiedottaa

SFT:n opintoillat jatkuvat seuraavasti: 12.3.14 ja 14.5.14 alk. aina klo 17.00 Hermannin kerholla os. Hämeentie 67. Jatketaan perehtymistä Vanhan Työväenpuolueen historiaan mm. Viaporin kapinaan ja siihen liittyviin tapahtumiin. SFT valmistelee toukokuuhun 18.5..2014 ajoittuvaa kevätretkeä. Lähtö aamulla Helsingistä ja paluu ehtoopuolella takaisin. Matkustamme joko tilausbussilla tai tilausbussilla ja junalla. Tutustumme läntisellä Uudellemaalla v. 1918 kansalaissodan tapahtumiin ja alueen historiaan. Retken läntisenä käännyksialueena pidettäneen Porkkalan vuokra-alueen länsirajan seutua. Jatkossa tiedotamme lisää valmistelujen etenemisestä ja muustakin toiminnastamme. Terveisin Timo Kangasmaa ([timo.kangasmaa\(at\)hotmail.com](mailto:timo.kangasmaa(at)hotmail.com))

Kansanääni Helsingin lähiradiossa

100,3 MHz
Kansan ääni kuuluu ohjelma joka kuun 1. keskiviikko klo 19.00

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz
Jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona 20.00-20.30 (kesä-heinäkuun kesätauolla)

JULKAISIJAT:
Suomen Työväenpuolue STP
EU:n Vastainen Kansanrintama ry., Kommunistien Liitto ry. sekä Sodan ja Fasisminvastainen työ ry.

POSTIOSOITE:
PL 780, 00101 Helsinki

PUHELIN:
0440103450

PÄÄTOIMITTAJA:
Tommi Lievemaa

ILMOITUSHINNAT:
Järjestöt: 050 €/pmm
Muut 1 €/pmm

TILI:
OP FI0855411420027966

PAINOPIIKKA:
Karprint Oy

ISSN- TUNNUKSET:
ISSN-L 2243-4046
ISSN 2243-4046 (Painettu)
ISSN 2243-4054 (Verkkojulkaisu)

Nuoriso koolla Ecuadorissa

7.-13.12.2013 järjestettiin jälleen perinteikäs Maailman Nuorison ja Opiskelijoiden Festivaali. Toisen maailmansodan jälkeen fasismin vastaisena perinteenä alkanut festivaali järjestettiin tällä kertaa Ecuadorin pääkaupungissa, Quitossa. Myös Suomessa järjestetty festivaali on tunnettu vasemmistolaisista teemoistaan. Ja tänä vuonna tunnuskauseena toimi: "Rauhan, solidaarisuuden ja sosiaalisen muutoksen puolesta." Suomea edusti festivaaleilla yksi delegaatti (Puheenjohtaja Simo Suominen) Kommunistisesta Nuorisoliitosta. Myös muut pohjoismaat olivat edustettuna.

Kuva: Simo Suominen

Festivaalialueena toimi vanha sotilaskenttä

Festivaaliperinne säilyi vahvana

Vaikka festivaali sekä sitä järjestävä Demokraattisen Nuorison Maailman Liitto ovat länsimaissa lähes täysin tuntemattomia, festivaali on suuressa osassa maailmaa yksi tärkeimpiä festivaaleja. Tänä vuonna Quitoon kerääntyi yli 8000 festivaalivierasta 80:stä eri maasta. Festivaaleille osallistui yksittäisten järjestöjen lisäksi monen valtion virallisia edustajia.

Suomalaiselle itsestään-selvyytenä esitelty sosialismin kriisi ei vaikuta olevan todellisuutta Ecuadorista käsin. Venezuelan ja Kuuban tuella Latinalaiseen Amerikkaan levinnyt "bolivaarinen vallankumous" saa yhä suurempaa kansan tukea ja sen vaikutus leviää yhä useampiin maihin. Latinalaisen Amerikan delegaatiot olivatkin festivaalin suurimpia delegaatioita. Myös Vietnamin ja Kiinan viralliset edustajat antoivat festivaalin viestille selvää arvovaltaa. Festivaalivieraat saivat tervehdyksiä julkisuuden henkilöiltä, järjestöiltä ja poliitikoilta. Mahdollisesti hienoin festivaalitervehdys jaettiin Venäjän edustajien teltalla, sillä kyseinen tervehdys oli lähetetty kansainväliseltä avaruusasemalta, jossa oli kyseisenä hetkenä kaksi Venäjän Federaation Kommunistisen Puolueen edustajaa.

Imperialismi oikeudessa

Ecuadorissa pidettiin yllä myös imperialismin vastaista teemaa. Kahden päivän ajan käytiin oikeudenkäyntiä, jossa Imperialismi oli syytettynä. Oikeudenkäynti piti taukoa

vain yöllä, joten harva pääsi kuulemaan aivan kaikkea todistusaineistoa. Viesti oli kuitenkin selvä.

Länsimaita, etenkin Yhdysvaltoja, syytettiin murhasta, terroristen varustamisesta, kauppa-saarroista, sotilasvallankaappauksen tukemisesta, itsenäisyyden halveksimisesta jne... Syytteille esitettiin tietysti todistusaineistoa, joka oli usein salissa toistettuja video- sekä äänitallenteita.

Sali vaikutti ajoittain hyvin vähän oikeussalilla. Tuomareilla oli hankaluuksia pitää äänensä kuuluvilla iskulauseiden ja aplodien keskellä. Seuraajat heiluttivat lippujaan omille delegaatioille ja todistajille.

Lentokentän täydeltä nuoria

Itse festivaalialue oli vanha sotilaskenttä, joka oli otettu puistokäyttöön. Alueella oli festivaalin järjestäjäkennuksen lisäksi erillinen suuri alue ruokailulle ja lentokentän vanhoissa sotilasparakeissa majoitettiin kaikkiin suurimmat delegaatiot. Näiden sivussa oli ns. "akateeminen alue", jonka katetuissa teltoissa järjestettiin luentoja, työpaikkoja sekä keskusteluita eri aiheista koko festivaalin ajan. Aiheet oli jaettu päiviin.

Euroopan aiheita käsittelevänä päivänä erityisesti EU:n ja laajemmin troikan kurjistamistoimenpiteet puhuttivat erilaisissa muodoissaan. Afrikan teemapäivänä käsiteltiin tietysti Afrikan ongelmia, mutta koska Afrikan manner on muihin verrattuna valtava nämä aiheet olivat hyvin erilaisia ja laajoja. Festiva-

li ei kuitenkaan ollut vielä toipunut juuri tapahtuneesta Nelson Mandelan kuolemasta, joten Etelä-Afrikan delegaatio ja sen naapurimaiden delegaatiot keräsivät sitä kautta osakseen huomiota. Nelson Mandelan omat järjestöt, ANC ja E-Afrikan kommunistinen puolue olivat myös festivaaleilla edustettuna.

Amerikan teemapäivänä Latinalaisen Amerikan delegaatiot ottivat alueen täysin hallintaansa, ja mantereen bolivaarisen vallankumouksen suhdetta Yhdysvaltoihin puitiin joka kannalta. Aasian päivänä Kiina, Pohjois-Korea ja Vietnam käyttivät tilaisuuden esitelläkseen maidensa kehitystä ja saavutuksia.

Akateemisen alueen vieressä oli myös "ystävyyden tori", jossa järjestöt ja delegaatiot möivät tuotteitaan ja esittelivät toimintaansa, mutta ennen kaikkea siellä käytiin neuvotteluja ja keskusteluja. Suurempien järjestöjen välillä keskustelut saattoivat olla hyvinkin korkeatasoisia ja tapaaminen Kuuban kommunistinuorten tai Vietnamin Ho Chi Minh-nuorten edustajien kanssa saattoi olla vaikeaa.

Pohjoismaiden kommunistiset nuoret keskustelivat myös keskenään, mutta nämä puheet olivat tietysti pienemmässä mitatakaavassa. Erityisesti puhutti ensi kesänä järjestettävä pohjoismaisten kommunistinuorten yhteiset kesäpäivät, johon Suomen Kommunistinen Nuorisoliitto hakee hylkymättä edustajia.

Perinne jatkuu

Maailman Nuorison ja Opiskelijoiden Festivaali oli ympäristö, jossa saa yhteyksien ja toiminnan lisäksi hyviä ideoita. Moni nuorisojärjestö koki jo paikanpäällä tärkeäksi jalkaa hyväksi todettuja ideoita ja siihen tarkoitukseen tämä perinteikäs festivaali on korvaamaton.

Seuraavan festivaalin paikka ei ole vielä valittu, mutta Demokraattisen Nuorison Maailman Liitto on jo aloittanut ideoinnin seuraavan festivaalin varalle. Aivan kuten Suomi on ollut edustettuna ennenkin, Suomi tulee olemaan edustettuna jatkossakin. Niin kauan kuin maailmalla on onnistuneita nuorisoliikkeitä, onnistumisen kokemuksia saadaan omaksuttua Suomeenkin. Maailma ja kansainvälinen työväenliike ei ole tuomittu kuolemaan sukupuuttoon, ei etenkin Suomessa.

Simo Suominen
Kommunistisen Nuorisoliiton puheenjohtaja

Solidaarisuutta Venezuelan kansalle

Tilanne Venezuelassa on viime aikoina kiristynyt, kun oppositio on kiihdyttänyt väkivaltaista mellakointiaan huolimatta Nicolas Maduron ja PSUV-puolueen vaalivoitoista niin presidentin- kuin kunnallisvaaleissa. Suomalaiset Venezuelan bolivaarisen vallankumouksen tukijat ja ystävät ovat lähettäneet Venezuelaan seuraavan tukikannanoton:

"Me suomalaiset Nicolás Maduron hallituksen ja chavistisen politiikan kannattajat koostuimme Venezuelan Helsingin-suurlähetystössä viime keskiviikkona (19.2.). Tuomitsemme jyrkästi kaikki oppositio taholta Venezuelassa syntyneet väkivallan ja vandalismin te-

ot, joiden seurauksena kuusi ihmistä on menettänyt henkensä ja useita kymmeniä loukkaantunut. Haluamme osoittaa solidaarisuuttamme Venezuelan kansalle.

Lisäksi osoitamme tukemme Venezuelan viime huhtikuun vaaleissa demokraattisesti valitulle hallitukselle ja samalla tuomitsemme

minkä tahansa yrityksen horjuttaa tätä hallitusta ja sen legitimitteettiä.

Suomesta käsin ilmaisemme täyden tukemme presidentti Nicolás Madurolle näinä oppositioväkivallan hetkinä.

Haluamme myös ilmaista pettymyksemme kansainvälisistä media-yhtiöistä kohtaan, jotka ovat osaltaan olleet mukana mediasodassa Venezuelaa vastaan muun muassa levittämällä muista maista peräisin olevaa kuvamateriaalia poliisiväkivallasta väittäen kuvien olevan Venezuelasta. Haluamme nähdä objektivisia ja totuudenmukaisia uutisia Venezuelasta, emmekä hyväksy valheita.

Kaikki tukemme Venezuelan kansalle täältä pohjoisesta!"

Hyvinvointivaltion Puolesta EUEULLE

Osallistumme EU:n parlamentin vaaliin, että suomalaiset voivat vaatia Eurooppaa, jossa ihmisen ja luonnon hyvinvointi sekä kansojen vapaa yhteistyö on pörssikursseja tärkeämpiä arvoja. Taivoittemme on tulonjaon muutos työn ja perusturvan hyväksi. Leikkausten sijaan tulee kehittää julkisia palveluja ja luoda sille työpaikkoja. EU:n tilalle tulee kehittää koordinoitu talousyli-suurten voittojen, pääomien viennin ja keinotellun säätelemiseksi. Siksi on irtaannuttava EU:n yhteiskuntapolitiikasta.

Simo Suominen; Kommunistisen Nuorisoliiton puh.joht.; Tampere

Ennen kuin Euroopan työväenliike voi edistää politiikkaansa, sen on lopetettava perääntyminen. Pankkiirit on laitettava maksamaan nykyinen kriisi ja ympäristöä sekä kansaa on suojeltava mielivallalta. SKP:n kanssa vastaiskuun!

Matti Laitinen; atk-kouluttaja, kirjailija; Helsinki

Euroopan unioni on suuryhtiöiden etuja ajava uusliberalistinen valtioliitto. Sen harjoittama sosiaali- ja terveyspolitiikka loukkaa vammaisten, vanhusten ja vähätuloisten ihmisten perus- ja ihmisoikeuksia.

Rita Dahl; kirjailija, sopraano, VTM, FM; Vantaa

USA:n ja EU:n vapaakauppasopimus on uhka luonnon, työntekijöiden ja kuluttajien oikeuksille. EKP on saatava poliittiseen kontrolliin, Tobinin vero ja veroparatiisien käyttökielto voimaan. Sijoittajapankkeja ei saa tukea, vain julkis- ja yhteisomisteisia pankkeja.

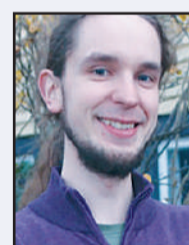
Arjo Suonperä; varatuomari; Espoo

Kapitalistit EU:n vapaamatkustajina tuhoavat työpaikat ja ihmisten tulevaisuuden. EU:n perusarvoksi muutettava ihmisten hyvinvointi ja rauhan edistäminen, nykyisen vapaan kilpailun, kapitalistien tukemisen ja sotapolitiikan sijaan, tai irti EU:sta!

Miguel López; yliopistonopettaja; Jyväskylä.

EU ja sen byrokratia salaavat tärkeää tietoa meiltä suomalaisilta. Haluan tehdä sissityötä EU:ssa ja välittää kaikille suomalaisille tietoa siitä, mitä siellä oikeasti tapahtuu, ilman suodattimia. Haluan minun Suomeni takaisin!

Heikki Ketoharju; SKP:n pääsihteeri; Helsinki

EU:ssa pitäisi yksityistämisen sijaan kehittää julkista sektoria. Meillä on paljon tehtävää työttömyyden selättämiseksi ja ympäristön pelastamiseksi. Siinä voisi auttaa uusiutuvan energian tutkimus ja vapaan lähdekoodin ohjelmistot.

Tommi Lievemaa; muusikko, STP:n varapj.; Espoo

Hyvinvointivaltioon on varaa – suurpääoman erityiskohtelu on lopetettava; suuryhtiöiden on maksettava osuutensa. On säänneltävä markkinoita ja pääomia huomattavasti nykyistä enemmän. On palattava rauhan- ja puolueettomuuspolitiikan tielle.

Pekka Lundgren; putkiasentaja, huoltomies; Pori

EU:n kurisopimus purettava. Troikan vallasta parlamentarismiin. EU:n minimipalkaksi 60% EU:n keskipalkasta. Sitovat kansanäänestykset ja -työehtosopimukset käytäntöön. EU irti NATOsta, Kansalaisten Euroopan puolesta -yhteistyössä Euroopan vasemmisto voittoon!

Tuukka Koirikivi; opiskelija; Oulu

Ihmisen ei ole EU:ta, eikä EU ihmistä varten. Rahan ja pankkien valtaa, nuorisotyöttömyyttä ja puolustusyhteistyön lisäämistä vastaan. Paremmat, ihmisläheisen Euroopan puolesta!